

伊人

難

為

ยอดสตรี
เป็นยากยิ่ง

(ภาคสอง)

1

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

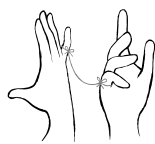
อินเซียนอวี 銀千羽 เขียน

อวี แปง

พิมพ์ครั้งที่ 1

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แจ่มใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

การเดินทางของโมอีเฮรินและไปหลี่จิ่งหงได้เริ่มขึ้นอีกครั้งใน 'ยอดสตรีเป็นยากยิ่ง ภาคสอง' เมื่อทั้งสองคนและสมาคมได้จัดการกับเรื่องราวของชื่อลิ่งเทียนเรียบร้อยแล้ว ก็พากันเดินทางไปยังทิศใต้ของดินแดนเทพยุทธ์ เมืองอึ้งสุ่ย พวกโมอีเฮรินจึงได้พบกับกลุ่มคนที่เข้ามาวุ่นวาย โดยเฉพาะสตรีนางหนึ่งที่พยายามจะมาพรากไปหลี่จิ่งหงไปจากนางมิหนำซ้ำสตรีนางนี้ยังเป็นถึงมารดาของไปหลี่จิ่งหงด้วย ดังนั้นสิ่งที่นักอ่านจะได้พบเจอในภาคนี้และในเล่มนี้ นอกเหนือจากความสนุกและน่ารักของพระ-นางและสัตว์วิเศษแล้ว จึงมีความน่าติดตามจากการเชือดเฉือนชิงไหวชิงพริบกันด้วยแน่นนอนค่ะ

หลังจากที่ไปหลี่จิ่งหงกับโมอีเฮรินได้พบกับไปหลี่เยียนผู้เป็นมารดา ความยุ่งยากลำบากก็เข้ามาเดินร่วมทางด้วยเสมอ ไม่ว่าจะเป็นต้องปะทะกันบนเรือ หรือจะเป็นตอนที่ไปหลี่จิ่งหงต้องกลับไปเกาะหุนเพื่อปกป้องบิดา แต่ที่คาดไม่ถึงสุดๆ เลยก็คือในท้ายที่สุดไปหลี่จิ่งหงถึงกับกลืนหยาดน้ำตา เทพยุทธ์ลงไปเพื่อขอใช้ชีวิตคืนให้มารดา ก่อนที่อีกฝ่ายจะลักพาตัวเขาข้ามไปยังอีกดินแดน คลาดสายตาโมอีเฮรินเพียงแค่นิดเดียวกลับเกิดเรื่องมากมายขึ้นกับไปหลี่จิ่งหงเพียงนี้ มีหรือโมอีเฮรินจะยินยอม นางอยากจะทำปกป้องคนที่ตนเองรักก็ต้องหาทางไปยังอีกดินแดนหนึ่งก่อน แต่นางจะหาหนทางได้หรือไม่ ที่ดินแดนใหม่แห่งนี้จะเป็นอย่างไร อีกทั้งเรื่องการสืบทอดตำแหน่งของตัวนางเองเล่า สุดท้ายจะลงเอยอย่างไร พลิกกระดาศหน้าต่อไปก้าวเข้าไปในดินแดนเทพยุทธ์ที่ทุกท่านคุ้นเคยพร้อมกันอีกครั้ง

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

"ฮูหยิน?" โมอีเหรินเอียงศีรษะด้วยสีหน้าสงสัย

"คนที่คลอดข้า หรือพูดอีกอย่างคือนางเป็น...มารดาของข้า" ไปหลี่จิ้งหง
ก้มหน้าลงมา สีหน้าข้องใจใคร่รู้และผิวอันขาวผ่องของนางยิ่งดูเปล่งปลั่ง
เพราะบางภายใต้ความมืดยามราตรี ยั่วยวนใจเขาอย่างอธิบายไม่ถูก
ครันใจถูกกระตุ้น กายก็ขยับตาม ไปหลี่จิ้งหงก้มหน้าลงจูบนาง

"..." โมอีเหรินตะลึงงัน

นี่ๆ! ตรงนี้มันกลางถนนใหญ่นะ!

โมอีเหรินขัดเขินเล็กน้อย ไปหลี่จิ้งหงได้แต่ผละออก ทว่าดวงตายังคง
จ้องมองริมฝีปากนาง สีหน้าไม่ใคร่พอใจ คับข้องใจอยู่หน่อยๆ

...คับข้องใจ?

โมอีเหรินถลึงตาใส่เขาอย่างทั้งฉุนทั้งขุ่น

"รีบอธิบายมาให้รู้เรื่อง!" ภูเขาน้ำแข็งอย่าตบะแตก ไม่มีภูเขาน้ำแข็ง
ที่ได้มีนิสัยร้ายกายนี้อย่างนี้

แนะนำตัวละคร

* โมอีเฮริน

สาวน้อยที่มีชื่อเสียงเลื่องลือในดินแดนเทพยุทธ์ เดิมเกิดมามีร่างกายอ่อนแอ โมซึ่งเงินผู้เป็นท่านตา พาตัวไปจากสกุลชู่สิบสองปีให้หลังถึงกลับมาয়ং แผ่นดินใหญ่อีกครั้ง

* ไปหลี่จิ้งหง

ประมุขน้อยเกาะหุน ดวงตาแวววาวโปร่งใส่ ยิ่งกว่าผลึกหินสีม่วง เป็นคนมากพรสวรรค์ มีความกล้าและสติปัญญาเต็มเปี่ยม รักและปรารถนาดีต่อโมอีเฮรินมาก

* โมซ่งเงิน

ท่านตาของโมอีเฮริน อัจฉริยะบุคคลผู้เป็นเลิศ ทั้งด้านพลังยุทธ์ การหลอมโอสถ และค่ายกล มีนิสัยหยิ่งยโส ไม่แยแสผู้อื่น แต่รักหลานสาว สุดจิตสุดใจ

* ชู่เซวียนอั้ง

พี่ชายคนโตของโมอีเฮริน บุตรชายผู้เป็นความหวังของสกุลชู่ แต่ออกจากสกุลชู่แล้ว เป็นคนที่เคยมีพรสวรรค์สูงส่งยิ่ง ทะนุถนอมและห่วงน้องสาวของตนเองมาก

* ชู่เซวียนฉี

พี่ชายคนเล็กของโมอีเฮริน ทำพันธสัญญากับเปลวอัคคี เป็นลูกศิษย์ที่ฉลาดปราดเปรื่องของเพิงเหยียน ตามใจและห่วงน้องสาวยิ่ง

7

ทางทิศใต้ของดินแดนเทพยุทธ์ เมืองอิงสู่ย
เมืองอิงสู่ยได้ชื่อมาจากการที่แม่น้ำอิงชวนไหลผ่านทั้งเมือง ทั้งใน
เมืองและนอกเมืองมีกิจการเดินเรือรุ่งเรือง

เมื่อมาถึงเมืองอิงสู่ย สิ่งแรกที่มองเห็นก็คือเรือหลายลำแล่นช้าๆ
อยู่บนแม่น้ำอิงชวน

แม่น้ำอันกว้างใหญ่ไม่ได้มีการแบ่งช่องทางที่ชัดเจน ทว่าเรือที่
สัญจรไปมากลับแยกออกเป็นซ้ายขวาสองด้าน ด้านหนึ่งมาอีกด้านหนึ่งไป

แม้ว่าบนแผ่นดินใหญ่จะเพิ่งจะเกิดเหตุโกลาหล แต่เนื่องจากเมือง
ที่ตั้งอยู่ทางทิศใต้มีแม่น้ำเหิงเหอกั้นกลาง ยังไม่ทันได้รับผลกระทบ
เหตุโกลาหลก็ถูกราบปรามจนสงบลงแล้ว ด้วยเหตุนี้เมืองส่วนมาก
จึงยังคงรักษาบรรยากาศอันสงบและร่มเย็นแต่เดิมไว้ได้ประหนึ่งว่า
เหตุโกลาหลไม่เคยเกิดขึ้นโดยสิ้นเชิง

เหตุผลเดียวที่ทำให้คนรู้สึกว่าบนแผ่นดินใหญ่ไม่สงบอยู่บ้างก็คือ...
ราคาสินค้า

ไม่ว่าของกิน ของใช้ ค่าเดินทาง หรือค่าที่พัก ล้วนแต่ถูกความต้องการของพื้นที่ทางเหนือของแม่น้ำเหิงเหอทำให้ราคาข้าวของทั้งหมดในเมืองต่างๆ ทางใต้สูงขึ้น

หลังโมอีเหรินออกจากเมืองฝูเจิงไปสมทบกับพวกพี่ชายที่เมืองผิงเจิ้นแล้ว เดิมทีไปหาลี้จิงหงต้องการจะพานางเที่ยวไปในที่ต่างๆ สักหน่อย หากแต่พี่ชายสกุลฉู่จะปล่อยให้น้องสาวของตนเองออกท่องแผ่นดินใหญ่กับบุรุษผู้หนึ่งตามลำพังได้อย่างไร

แม้ว่าดินแดนเทพยุทธ์จะไม่ได้ให้ความสำคัญกับการเว้นระยะห่างระหว่างบุรุษและสตรีนัก บุรุษและสตรีไปไหนมาไหนด้วยกันก็มีไม่ใช่เรื่องแปลกประหลาดอะไร แต่พอเป็นโมอีเหริน อย่งไรก็ไม่ได้

น้องสาวของพวกเขาไร้เดียงสาเกินไป จำต้องได้รับการปกป้อง ส่วนไปหาลี้จิงหงผู้นั้น เห็นได้ชัดว่าเป็นบุรุษที่หมายปองในตัวน้องสาวของพวกเขา

แม้ว่าพวกเขาจะห้ามปรามความคิดจิตใจของน้องสาวไม่ได้ ทว่าก่อนที่สถานะของทั้งสองจะถูกกำหนดเป็นที่แน่นอน พวกเขาก็มีถือสาที่จะปกป้องน้องสาวมากขึ้นอีกนิด และสร้างความลำบากให้ไปหาลี้จิงหงมากขึ้นอีกหน่อย

หลังจากนั้นท่านตาของท่านตาเหยียนก็ตามมาถึง
แม้แต่เฟิงเซียนลิ่งหัวหน้าสมาคมพ่อค้าเฟิงหลินก็ยังมาร่วมด้วย
ด้วยเหตุนี้การท่องแผ่นดินใหญ่ครั้งนี้จึงเปลี่ยนจากการเดินทางสองคนกลายเป็นหมู่คณะ อีกทั้งยังมีสัตว์วิเศษร่วมด้วยอีกห้าตัว

นี่ทำให้สีหน้าของไปหลี่จิ้งหงที่เดิมทีก็เหมือนภูเขาน้ำแข็งมากอยู่แล้ว กลายเป็นยิ่งเหมือนภูเขาน้ำแข็งมากขึ้นไปอีก ผู้อื่นยังไม่ทันมองเห็นเขาก็รู้สึกได้แล้วว่าตนเองถูกทำให้หนาวจนตัวแข็ง

หนึ่งเดียวที่ไม่ได้รับผลกระทบโดยสิ้นเชิงน่าจะมีเพียงโมอีเหรินแล้ว หลังเดินทางพร้อมกันเที่ยวเล่นจากเมืองมิงเจิ้นลงไปได้ร่วมสามเดือน พวกเขาก็มาถึงเมืองใหญ่ทางตอนใต้ของแคว้นมู่แห่งนี้...เมืองอิงสู่ย

คนทั้งคณะยังไม่ทันได้เข้าประตูเมือง สายตาของโมอีเหรินก็ถูกเรือหลายลำบนแม่น้ำล้อมเมืองดึงดูดเอาไว้

เมืองอิงสู่ยเป็นเมืองที่ตั้งอยู่บนน้ำ! พอลคิดถึงจุดนี้ได้ สายตาของนางก็สว่างวาบ

คนทั้งคณะเดินหน้าไปต่อ เฟิงจะเข้าประตูเมืองมาก็มีคนก้าวมาคารวะเฟิงเซียนลิ่งอย่างเคารพนบถนอบ ก่อนจะยื่นศิลาบันทึกลงมือมาให้ หลังเฟิงเซียนลิ่งอ่านเนื้อหาในศิลาบันทึกลับ ก็มองโมอีเหรินด้วยสีหน้าท่าทางที่ดูสนใจและเสียดายอยู่เล็กน้อย

"เดิมทียังอยากจะท่องเที่ยวไปกับเจ้าอีกสักหลายแห่ง แต่บัดนี้เห็นที่คงไม่ได้แล้ว"

แม่น้ำเสียงของเฟิงเซียนลิ่งจะสงบนิ่ง แต่แววตากลับมีโทสะแอบซ่อนอยู่

โมซิ่งเฉินเห็นแล้วก็เหลือบมองเขาอย่างเรียบเฉย

"ท่านจะไปแล้ว?" โมอีเหรินหันหน้ากลับมาจะพริบตาพรางเอ่ยถาม

ได้ยินว่าเฟิงเซียนลิ่งอยู่ในรุ่นเดียวกับท่านตา เป็นคนที่อยู่ร่วมด้วยไม่ยาก ยิ่งนับตั้งแต่การหยั่งเชิงที่งานประมูลในตอนแรก จวบจนต่อมาหลังได้รู้ว่านางเป็นหลานสาวของท่านตา เขาก็ให้ความสนิทสนมเป็นห่วง

เป็นใยต่อบางมาโดยตลอด และก็ดูคล้ายจะเอ็นดูนางเป็นพิเศษด้วย ด้วยเหตุนี้ไม้อีเหรินจึงมีภาพจำต่อเขาไม่เลวเช่นกัน

ทุกคนที่เกี่ยวเนื่องกันมาตลอดทาง แม้จะมีเอะอะกระทบกระทั่งกันบ้าง แต่กลับสนุกสนานเบิกบานใจยิ่ง บัดนี้จู่ๆ เขาก็จะจากไป ไม้อีเหรินจึงอาลัยอยู่เล็กน้อย

"ใช่แล้ว" เฟิงเขียนลั่งถอนหายใจ "เข้าไปแล้ว อีเหรินน้อยจะคิดถึงข้าหรือไม่"

"อืม... เวลาว่างๆ ก็คิดถึงแน่นอน" นางตอบอย่างจริงจัง

เฟิงเขียนลั่งหลุดหัวเราะออกมา สีหน้าพึงพอใจยิ่ง

"อีเหรินน้อยช่างดีโดยแท้ ไม่เหมือนใครบางคนเลยแม้แต่หน่อย" พุดจบเขาก็ส่งสายตาขุ่นเคืองไปยัง 'ใครบางคน'

'ใครบางคน' จากบ้านจากเมืองมาเป็นสิบๆ ปีไม่เคยคิดจะกลับไปเยี่ยมเยียนเองเลยสักครั้ง มิใช่ดี ไม่กลับไปก็ช่างเถอะ ทว่าแม้แต่ชาวคราว ก็ยังไม่ยอมส่งไปด้วย

ก้าวออกจากประตูบ้านปุบก็ราวกับหายตัวไปอย่างไรอย่างนั้น ไร้ซึ่งชาวคราวโดยสิ้นเชิง ข้ายังต้องให้เขาเที่ยวตามหาคนไปทั่วทั้งแผ่นดินใหญ่ ไม่ง่ายเลยกว่าจะได้ชาวคราวสักเล็กน้อย ผลคือคนเขาไปอยู่บนเกาะโดดเดี่ยวบนทะเล ไม่มีหนทางไปพบได้โดยสิ้นเชิง

พอคิดถึงตรงนี้ เฟิงเขียนลั่งก็แอบกัดฟันเสียวๆ

"พวกเราไปทางนั้นกันหน่อย ข้ามีเรื่อง... จะพูดกับท่าน"

น้ำเสียงนี้ช่างเปลี่ยนแปลงกะทันหันมากจริงๆ สองประโยคหน้า น้ำเสียงดูร้ายยิ่ง แต่ครั้งถึงประโยคสุดท้าย โหมซึ่งเงินปรายตามองไป น้ำเสียงดูร้ายของเฟิงเขียนลั่งก็เปลี่ยนเป็นเกรงใจมีมารยาทขึ้นมาทันควัน

ข้า...ต้องอดทน

"อืม" คราวนี้ไม่ซึ่งเงินถึงค่อยพยักหน้าและก้าวทำเดินไปอีกด้าน ยามนี้เองผู้เขียนฉีกี๊รีบเดินเข้ามาใกล้โมอีเฮรินทันที เขามองเห็น แวดตาสงสัยใคร่รู้ของน้องสาวจึงเอ่ยถามว่า "อีเฮริน อยากนั่งเรือหรือไม่" "ได้หรือเจ้าคะ" โมอีเฮรินตาเป็นประกาย

"ได้แน่นอน" สีหน้าคาดหวังของน้องสาวทำให้ผู้เขียนฉีกี๊มออกมอย่าง อดไม่อยู่ "เมืองอิงสุ่ยเป็นเมืองที่สร้างตึกน้ำ เมืองทั้งเมืองถูกแม่น้ำอิงชว่น ล้อมรอบ อีกทั้งอาคารบ้านเรือนครึ่งหนึ่งก็สร้างอยู่บนแม่น้ำ เมืองอื่น อาศัยการขี่ม้า นั่งเกี้ยว หรือโดยสารรถม้าไปยังสถานที่ที่ต้องการ แต่ที่ เมืองอิงสุ่ยใช้การนั่งเรือเป็นหลัก"

ไม่กี่ปีก่อนเขาเคยมาเยือนหนหนึ่ง แม้จะพักอยู่เพียงไม่กี่วัน ทว่า เขาจดจำเมืองนี้ได้ดียิ่ง

ทั่วทั้งดินแดนเทพยุทธ์หาเมืองใดที่มีน้ำในเมืองมากไปกว่าเมืองอิงสุ่ย ไม่ได้แล้วจริงๆ

"เช่นนั้นก็นั่งเรือกัน" โมอีเฮรินกล่าวทันที

"ใช่" 'จะกิน'

"อาวู้" 'จะกิน'

"โฮก" 'จะกิน'

"อู" 'จะกิน'

เปลวอัคคี เขี้ยวเงิน เขิน เขี้ยวครามที่อยู่ด้านข้างร้องตามในทันใด

'ท่านแม่ จะกิน' เสี้ยวทุนที่พันอยู่บนข้อมือโมอีเฮรินมาตลอด ไม่อยากใช้เสี้ยวร้องที่ไม่มีควมสง่าเยี่ยงนั้น จึงสื่อสารกับโมอีเฮริน ผ่านดวงจิต

สัตว์ไม่ก็ตัวนี้ชอบอาหารที่ไม่อ้อเหรินทำมากอยู่แต่เดิม และตลอดทางมานั้นนางก็หาของโอชะมาแบ่งให้พวกมันเป็นประจำ ดังนั้นพวกมันจึงล้วนถูกเลี้ยงเช่นนี้จนความอยากอาหารเพิ่มมากขึ้นแล้ว

ได้กิน ได้เล่น ชีวิต 'สัตว์' พวกนี้ช่างสมบูรณ์พูนสุขเสียนี้กระไร

แม้แต่เขียวครามก็ยังรู้สึกว่ามีเพียงเหียนเจ้านายของมันจะดีต่อมันมาก เห็นมันเป็นสหายตลอดมา ทว่าก็ยังเทียบไม่ได้กับไม่อ้อเหรินที่กินเป็นเล่นเป็นทั้งยังหลอมโอสถให้มันกินเป็นขนมได้

ดังนั้นสัตว์เทพสิงโตอย่างเขียวครามตัวนี้จึงคอยตามหลังไม่อ้อเหริน... ในระยะห่างสิบก้าว...มาตลอดทางอย่างไม่มีศักดิ์ศรียิ่ง ถ้าหากมิใช่ 'พลังแช่แข็ง' ของใครบางคนแกก้าเกินไป มันจะต้องขยับไปใกล้ขึ้นอีกสองสามก้าวอย่างแน่นอน

"อืม!" ไม่อ้อเหรินออกแรงพยักหน้า "พี่เล็ก ท่านไปจงเรือ ข้ากับจิงหงจะไปซื้อของกิน อีกประเดี๋ยวพวกเราไปพบกันที่ท่าที่ขึ้นเรือนะเจ้าคะ"

จะนั่งเรือชมทิวทัศน์ย่อมไม่อาจขาดของว่างไปได้ ต่อให้พวกมันไม่พูด ไม่อ้อเหรินก็ไม่มีทางพลาดเรื่องนี้อย่างเด็ดขาด

เมืองที่มีน้ำมากถึงเพียงนี้จะมีอาหารจากสัตว์และพืชน้ำเป็นจำนวนมาก ย่อมจะพลาดไม่ได้แน่นอน

ได้ยินคำของน้องสาว คู่เซวียนตั้งก็เดินมาข้างกายนางอย่างเป็นธรรมชาติ ก่อนกล่าวกับนางอย่างอ่อนโยนยิ่ง

"พี่ใหญ่จะไปซื้อของกินเป็นเพื่อนเจ้า ไม่ต้องรบกวนคุณชายไปหลิ"

"เอ่อ..." ไม่อ้อเหรินเหลือบมองสีหน้าภูเขาน้ำแข็งที่ดูจะเย็นยิ่งกว่าเดิมของไปหลิจิงหง ก่อนจะมองพี่ชายทั้งสอง

นางไม่ได้คิดไปเองจริงๆ พวกพี่ชายก็ติดกันไปหลิจิงหงยิ่งนัก

แต่ก่อนหน้านี้ก็ล้วนดี ๆ กันอยู่แท้ ๆ ไฉนพอออกมาเที่ยวด้วยกัน กลับมีมิตรภาพแย่ลงเสียได้

'มิตรภาพ' หากคำคำนี้ถูกพี่น้องสกุลสูงได้ยินเข้า คงมีแต่จะแอบพุดลับหลังน้องสาวว่า 'ใครมีมิตรภาพกับไปหลังจึงงกัน นั่นเป็นเรื่องคิดไปเอง! คิดไปเองทั้งนั้น!'

หากแต่เหตุใดต้อง 'พุดลับหลัง' ด้วยเล่า

นั่นก็เป็นเพราะถ้าแสดงความไม่พอใจหรือทะเลาะเบาะแว้งกัน ออกมาต่อหน้า น้องสาวจะลำบากใจ จะเสียใจอย่างไรเล่า!

ไม่เห็นหรือว่าแม้แต่ท่านตาก็ยังไม่ได้ชักสีหน้าใส่ไปหลังจึงงอย่างไรจึ่งแจ้งเลย

นั่นก็เพราะไม่อยากจะให้โม้อีเหรินทุกซี้ใจ

ทว่าท่านตาก็ไม่เสียแรงที่เป็นท่านตา กลั่นแกล้งซึ่งหน้าไม่ได้ แต่การถ่วงเวลาแต่งงานออกไปกลับกระทำได้อย่างมีเหตุผลเต็มเปี่ยม มิหนำซ้ำท่านตายังยื่นกรานอย่างมาก ต่อให้บิดาของไปหลังจึงงมาเจรจาเอง ก็ไม่มีประโยชน์

ถึงแม้อยากจะประลองพลังยุทธ์ซึ่งตัวเจ้าสาวไปแต่งงาน ท่านตาก็ไม่กลัวเช่นกัน

มิเช่นนั้นยามนี้น้องสาวของพวกเขาเกรงว่าคงได้กลายเป็นภรรยาของผู้อื่นไปแล้ว

ดูเซวียนอั้งกับดูเซวียนฉีไหนเลยจะตัดใจได้

พวกเขาเพิ่งจะได้พบหน้าน้องสาวอีกครั้งได้ไม่นานเอง มิหนำซ้ำเนื่องจากอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นติดต่อกันบนแผ่นดินใหญ่ก็ทำให้ได้อยู่ด้วยกัน น้อยนัก พวกเขายังไม่ทันได้รักใคร่เอ็นดูน้องสาวสุดที่รักเพียงพอ จะปล่อย

ให้ถูก 'ชายชั่ว' หลอกเอาตัวไปเช่นนี้ได้อย่างไร

โชคดีที่มีท่านตาอยู่ด้วย

และนี่ก็เป็นครั้งแรกที่สองพี่น้องสกุลฉู่รู้สึกว่าการมีท่านตานั้นดีจริงๆ การมีท่านตาที่หัวแข็งนั้นดีโดยแท้ การมีท่านตาที่มีพลังแก่นแท้เลิศล้ำไม่เกรงกลัวผู้ใดนั้นดีอย่างแท้จริง

"พี่ใหญ่ เอาอย่างนี้แล้วกันเจ้าคะ ท่านไปทางหนึ่ง ข้าไปอีกทาง พวกเราซื้อของกินกลับมาโดยใช้เวลาให้สั้นที่สุด จากนั้นก็ไปขึ้นเรือด้วยกัน ส่วนท่านตาเหยียนกับพวกสัตว์วิเศษก็ให้ไปรอที่ท่าเรือก่อนแล้วกัน"

"ก็ได้" ฉู่เซวียนอิงคิดแล้วก็ยอมพยักหน้า

"เช่นนั้นข้าไปทางนั้นะเจ้าคะ" โมอีเหรินเลือกก่อน จากนั้นก็ออกเดินไปทางด้านขวามือ ทว่าก่อนไปก็ยังไม่ลืมจูงภูเขาน้ำแข็งที่ด้านข้างเดินไปด้วย

ฉู่เซวียนอิงเห็นแล้วก็ทำได้เพียงส่ายศีรษะอย่างอ่อนใจ

น้องสาวเติบโตใหญ่แล้วก็ยังไม่อยู่จริงๆ... ช่วงน่าสะทกสะทอนใจยิ่งนัก

หากแต่ของกินที่น้องสาวต้องการยังคงต้องซื้อ ดังนั้นฉู่เซวียนอิงจึงออกเดินไปอีกด้านหนึ่งอย่างโดดเดี่ยวเดียวดาย และควักเงินออกมาซื้อของ

แค่คิดถึงว่าน้องสาวจะได้กินของอร่อย รอยยิ้มเบิกบานใจก็ปรากฏออกมา ความอึดอัดคับข้องใจเมื่อครู่นี้ฉู่เซวียนอิงพลันไม่คิดเล็กคิดน้อยอีกแล้ว

"อู" 'อีเหรินดียิ่ง'

"อู..." 'ภูเขาน้ำแข็งก็พอใช้ได้ นับว่าพอจะคู่ควรกับอีเหริน'

"โธก..." เฒ่าไม่พอใจ อยากจะตามไปกัดใครบางคนเสียเหลือเกิน
 "... เที่ยวครามมองตัวนี้ก่อนมองตัวนั้น ตัดสินใจว่าในเวลาเช่นนี้
 ตนเองยังคงเจ็บไว้ ยืนอยู่กับเจ้านาย...ดูละครไปก็พอแล้ว

ขณะนี้เองไม่ซังเงินก็กลับมาพอดี "มีอะไรกันหรือ"

"เอ่อ...ไม่มีอะไร" เฟิงเหยียนกั๊กหันหัวเราะอย่างยากลำบาก แล้วจึง
 เอ่ยถามว่า "เฟิงเชียนลิ่งไปแล้ว?"

"อืม"

"เกิดเรื่องอะไรขึ้นหรือ"

คบหาเป็นสหายกันมาหลายปี เฟิงเหยียนย้อมจะมองออกว่ายามนี้
 ไม่ซังเงินอารมณ์ไม่สู้ดี ทว่าก็ไม่ได้เลวร้ายเกินไป

"แค่มีพวกคนแก่มไม่มีงานการทำจำนวนหนึ่งเล่นเล่นเพทุบาย
 ไม่จำเป็นต้องสนใจ" ไม่ซังเงินตอบเรียบๆ

ขณะเดียวกันพวกคนแก่มไม่มีงานการทำที่เล่นเล่นเพทุบายอยู่ในที่
 ห้างไกลเหล่านี้ก็พลันจามออกมาพร้อมกัน

"ไม่เป็นไรจริงๆ?"

"ไม่เป็นไร"

ไม่ซังเงินยืนยันถึงเพียงนี้ เฟิงเหยียนคิดแล้วก็เห็นว่าน่าจะไม่ต้อง
 เป็นห่วงเกินไป เขายังไม่เคยเห็นว่ามีเรื่องใดที่อีกฝ่ายจัดการไม่ได้เลย

"จริงสิ สิ่งนี้ให้ท่านส่งกลับไปให้เซียวซินกับเฟิงเจ้อ" ไม่ซังเงินพลัน
 หยิบกระดาษแผ่นหนึ่งออกมายื่นให้เฟิงเหยียน

"คืออะไร" เฟิงเหยียนรับมาด้วยความสงสัยใคร่รู้ ครั้นกางออกดู
 คางก็หวัดจะร่วงลงมาในทันใด "เงิน นี่มัน..."

"เห็นแก่หน้าท่าน ข้าลดไปสองส่วนแล้ว"

ลดไปสองส่วนแล้วก็ยังมากถึงเพียงนี้! หากฟ้าใหญ่กับหัวหน้าเซียว
ได้เห็นเข้า ความรู้สึกคงจะไม่ต่างกับถูกเขื่อนเนื้อสั๊กเท่าไรแล้ว

"นี่...ลดลงอีกหน่อยไม่ได้หรือ" เฟิงเหยียนเอ่ยถามอย่างไม่คาดหวัง
มากนัก ประหนึ่งคืนรอนก่อนตาย

"หากโมอีเหรินไม่ลงมือช่วย พวกเขาจะต้านทานซื้อสิ่งเขียนกับ
กองทัพสัตว์วิเศษนั้นได้หรือ" โมซังเงินย่นถาม

กล้าให้หลานสาวของเขาลงมือช่วยเหลือ ก็ต้องจ่ายค่าตอบแทนมา
แต่โดยดี

เรื่องของเหยียน เนื่องจากมิตรภาพของพวกเขา เขาลงมือช่วยเหลือ
ก็แล้วไปเถอะ ทว่าโมอีเหรินไม่เคยติดค้างสมาคมและสำนักเหล่านั้น
แม้เพียงน้อยนิด

อย่านึกว่าเขาไม่อยู่ก็จะไม่รู้เรื่องที่โมอีเหรินเพิ่งไปถึงสมาคมผู้ครอง
สัตว์วิเศษก็ถูกกลั่นแกล้งต่อหน้าคนของสมาคมรวมถึงสำนักและ
ตระกูลต่างๆ ต่อให้โมอีเหรินไม่ได้เสียเปรียบ แต่บัญชีก็ยังคงคิด!

ยิ่งกอบกรับการต่อสู้คราวนั้นทำให้หลานสาวของเขาเหน็ดเหนื่อย
สูญเสียวงเงินจนสลบไสลไป เขาไม่ทวงของที่หลานสาวพึงได้รับมา จะมีโช
แสดงว่าเขาไม่ซังเงินไม่มีฐานะในสังคมยิ่งหรือ

เพราะฉะนั้นสิ่งของที่ระบุในใบรายการจึงล้วนยอมตัดออกไม่ได้
แม้แต่อย่างเดียว เงินก็ยอมลดไม่ได้แม้แต่เหรียญเดียวเช่นกัน

"ก็ได้ ข้าจะส่งเจ้านี้กลับไป" ในเมื่ออีกฝ่ายพูดเช่นนี้ เฟิงเหยียนก็
ได้แต่ทำตามแล้ว พร้อมกับนั้นในใจเขาก็นึกเห็นใจฟ้าใหญ่และหัวหน้า
สมาคมตลอดจนคนอื่นๆ อย่างเงียบๆ

จริงอยู่ที่ตอนแรกเฟิงเหยียนไปยังแดนถิ่นอำนาจพรเป็นเพราะ

ที่นั่นต้องการคนเฝ้าพิทักษ์ หากแต่เขาก็เลือกที่จะไม่ไปได้เช่นกัน ไม่มีใครสามารถบังคับเขาได้ ทว่าเพื่อความสงบมั่นคงของดินแดนเทพยุทธ์ เขายังคงไปเป็นตัวแทนของสมาคม

ซึ่งนี่ก็หมายความว่า เป็นไปได้อย่างมากที่สุดว่าไม่ช้าเงินจะไปด้วยเช่นกัน

มีอัจฉริยภาพคนผู้เป็นเลิศทั้งด้านพลังยุทธ์ การหลอมไอศถ ตลอดจนคุณค่ายกลบดินแดนเทพยุทธ์อย่างไม่ช้าเงินอยู่ก็เท่ากับมีหลักประกันเพิ่มขึ้นมา

สาเหตุที่เฟิงเจ้อและเซียวซินหวังให้เฟิงเหยียนไปก็ด้วยเพราะหวังจะอาศัยความสัมพันธ์นี้ บางทีอาจจะสามารถรักษาแดนถิ่นอำนาวยพรไว้ได้ก็เป็นได้

ความจริงได้พิสูจน์แล้วว่าเงินไปเป็นเพื่อนเขาจริงๆ

แม้ว่าผลลัพธ์จะไม่ได้ดีเท่าที่คิดไว้ แต่ชีวิตของเขาเป็นเงินช่วยเหลือไว้ และการปรากฏตัวของไม่ช้าเงินก็ได้เปลี่ยนแปลงผลลัพธ์หลังจากผืนกัฟงทลายลงเช่นกัน

อย่างน้อยดินแดนเทพยุทธ์ในยามนี้ก็ไม่มีคนทะเลาะทะเลาะกันมากนักใหญ่ใฝ่สูงอยู่ในที่ลับ ทุกสิ่งทุกอย่างกลับสู่แนวทางอันถูกต้อง

ความคิดความอ่านเล็กๆ ในตอนแรกนี้ของหัวหน้าสมาคมและพี่ใหญ่ย่อมจะปิดบังเงินไม่ได้ ดังนั้นยามนี้เงินจึงคิดบัญชีในรวดเดียว

คิดจะหลอกเงิน? นั่นเป็นเรื่องเหลวไหลสิ้นดี

ปฏิทินเทพยุทธ์เดือนสิบในป็นั้นแดนถิ่นอำนาวยพรเกิดเหตุเปลี่ยนแปลงผิดปกติ

สงครามระหว่างมนุษย์และสัตว์พิเศษที่ร้างรามาหลายพันปีปะทุขึ้นอีกครั้งเนื่องจากการสลายไปของผนึก

ทว่าความจริงกลับมีไว้เพียงเท่านี้

ผิวนินคุคล้ายว่าศึกใหญ่ระหว่างมนุษย์กับสัตว์พิเศษได้ปะทุขึ้นอีกครั้ง แต่อันที่จริงศึกใหญ่ครั้งนี้กลับเป็นผลมาจากการบงการของผู้มีแผนการร้าย

ต้นตอของศึกใหญ่มาจากชื่อลิ่งเทียนประมุขหรือชื่อมิง

ไม่มีผู้ใดรู้ว่าชื่อลิ่งเทียนเริ่มวางแผนศึกใหญ่ครั้งนี้ตั้งแต่เมื่อไร แต่ครั้นศึกใหญ่ปะทุขึ้น ชื่อลิ่งเทียนก็เป็นผู้นำ ใช้แรงผลักดันและความเร็วที่ไวจนราวกับฟ้าผ่านำตระกูลต่างๆ รวมถึงนิกยุทธ์ และผู้วิเศษกว่าครึ่งทั่วทั้งแผ่นดินใหญ่ยึดครองทั้งตอนเหนือของแผ่นดินใหญ่ในเวลาอันสั้นก่อให้เกิดความโกลาหลและความตื่นตระหนกไปทุกหัวระแหง ชาวประชาล้มตายนับไม่ถ้วน

ในขณะที่อีกด้านก็มีเซียวชินหัวหน้าสมาคมผู้ครองสัตว์พิเศษและเฟิงเจ้อหัวหน้าสมาคมหมอโอสถเป็นผู้นำ เนื่องจากรับมือไม่ทันในศึกช่วงแรก จึงทำได้เพียงนำสำนักและตระกูลที่เหลือรวมไปถึงราชวงศ์สองแคววันถอยร่นลงมาถึงด้านใต้แม่น้ำเหิงเหอ ใช้เมืองฝูเจิงเป็นที่พักชั่วคราว คุ่มเชิงกับฝ่ายเหนือโดยมีแม่น้ำเหิงเหอกั้นกลาง

ในเดือนเดียวกันชื่อลิ่งเทียนได้ให้สัตว์พิเศษจำนวนนับไม่ถ้วนเป็นทัพหน้าตะลุยข้ามแม่น้ำบุกโจมตีเมืองฝูเจิง แนวรบแผ่ไปถึงเมืองริมฝั่งแม่น้ำเหิงเหอตลอดทั้งสาย

เซียวชินและเฟิงเจ้อนำเจ้าหน้าที่สมาคมและสมาชิกที่เหลือของตระกูลนิกยุทธ์เซียว สำนักชิงหยวน สำนักคุนหยาง รวมถึงราชวงศ์สองแคววันออกรบศึกอย่างเต็มกำลัง

ทว่าด้านทานคนไหว แต่กลับด้านทานกองทัพสัตว์วิเศษไม่ไหว การต่อสู้ดำเนินดุเดือดตลอดทั้งวันทั้งคืน ชั่วขณะคืบขั้นที่พวกเขี้ยวชิน และเฟิงเจ้อได้รับบาดเจ็บสาหัสจนใกล้จะพ่ายแพ้ตัวเอง เนื่องจากการมาถึงของโมอีเหริน การเข้าร่วมของกำลังพลเกาะหุน และการปรากฏตัวอันเหนือความคาดหมายของคนตระกูลเฟิง เมืองผู้เฉิ่งถึงสามารถพลิกร้ายกลายเป็นดี กอบกู้สถานการณ์ย่ำแย่ของฝั่งได้

พร้อมกันกับทำให้ชื่อเสียงเทียนแพ่พ่าย ก็ได้ชำระหนี้แค้นยาวนานหลายพันปีของตระกูลเฟิงไปด้วย

โมอีเหรินมีชื่อเสียงโด่งดังไปทั่วทั้งแผ่นดินใหญ่ท่ามกลางศึกคราวนี้ คู่หูสัตว์วิเศษระดับสูงและแม้แต่ราชาสัตว์เทพอย่างพยัคฆ์ขาวก็ยังเชื่อฟังคำสั่งของนาง ข้ายังมีสัตว์เทพ...ที่ทุกคนแทบจะไม่รู้จักอยู่อีกตัวด้วย

นั่นเป็นสัตว์อะไรกันแน่ ไม่มีผู้ใดมองออก มองเห็นเพียงมันเป็นงูเขียวตัวหนึ่ง เอาแต่ร้องเรียกโมอีเหรินว่า 'ท่านแม่' จากนั้นพอตัวทางเบาๆ ก็พาคุณดำมังกร สัตว์เทพคู่กายของชื่อเสียงเทียนให้หมอบกับพื้นได้

ส่วนโมอีเหรินที่ดูน่ารักพวกเปี้ยกก็กลับมีพลังยุทธ์แข็งแกร่งทะลุพิภพ ถึงกับสามารถต่อกรกับปีศาจเผ่าที่ฝึกบำเพ็ญมาเป็นร้อยๆ ปีอย่างชื่อเสียงเทียนได้เพียงลำพัง!

ถึงจะเป็นเวลาเพียงไม่กี่เค่อ* ก็ยังแข็งแกร่งยิ่ง

ด้วยเหตุนี้คนทั้งหลายจึงมองโมอีเหรินด้วยสายตาที่เปลี่ยนไป

โมอีเหริน...สมแล้วที่เป็นหลานสาวที่ปีศาจไม่ซึ้งเดิน นักยุทธ์ในตำนานของแผ่นดินใหญ่สั่งสอนออกมา

* เค่อ คือหน่วยนับเวลาของจีนที่มีมาตั้งแต่ในสมัยโบราณ เทียบเวลาประมาณ 15 นาที

มีเพียงคำเดียวที่บรรยายได้คือ 'แกร่ง'

สองคำคือ 'แกร่งมาก'

หลังราตรีนี้ผ่านพ้นไป ไม่มีใครสงสัยในพลังแก่นแท้ของโมอีเฮริน
อีกต่อไป

เริ่มจากเอาชนะหมู่หินหัวหน้าสมาคมช่างหลอม แล้วก็มาเอาชนะ
ชื่อเสียงประมุขหอชื่อมิ่ง ทำให้ดินแดนเทพยุทธ์รอดพ้นภพภัย ไม่ถึงกับ
กลายเป็นของส่วนตัวของชื่อลิ่งเทียนไป

ความสำเร็จเยี่ยมยอดเช่นนี้ ไม่กล่าวถึงว่าจะมีชนรุ่นหลังทำได้หรือไม่
แต่อย่างน้อยก็ไม่เคยมีผู้ใดทำได้มาก่อน

ขณะที่คนทั้งหลายบนแผ่นดินใหญ่กำลังทิ้งและเสื่อมใสในตัว
โมอีเฮริน เกียรติประวัติตั้งแต่เล็กจนโตของโมอีเฮรินก็ถูกสื่อออกมาด้วย
เช่นกัน

เกิดมาร่างกายอ่อนแอ อายุสามขวบแล้วยังไม่อาจเดินได้ๆ ได้
ต่อจากนั้นก็ถูกโมซังเงินพาตัวไปจากสกุลฉู่

สิบสองปีให้หลังถึงกลับมายังแผ่นดินใหญ่อีกครั้ง

แรกมาถึงเมืองชิงเฉิงก็เกือบจะพังสมาคมหมอลือสโตแล้ว อีกทั้ง
ยังมีเรื่องกับสมาคมช่างหลอมอีกด้วย

นางมีวิชาหลอมไอสโตเป็นเลิศ แม้แต่เฟิงเจ้อผู้เป็นหัวหน้าสมาคม
หมอลือสโตก็ยังไม่ขาดปาก

ในงานประลองผู้ครองสัตตวิเศษและนักยุทธ์ได้เอาชนะหัวหน้า
สมาคมช่างหลอมต่อหน้าธารกำนัล พลังแก่นแท้เป็นที่น่าตกใจ

นี่เหมือนกับพวกอ่อนแอใช้การไม่ได้เสียที่ใด เป็นอัจฉริยะผู้ร้ายกาจ
เสียมากกว่า

มิหน้าซ้ำข้างกายนางยังมีสัตว์วิเศษน่ากลัวอยู่ด้วย มันอ้าปากพูดได้
นั้นมิใช่สัตว์วิเศษธรรมดาโดยสิ้นเชิง แต่เป็นระดับสัตว์ศักดิ์สิทธิ์แล้ว

โดยเฉพาะงูเขียวยักษ์ที่ปรากฏตัวอย่างไม่คาดคิดกะทันหันในคืนนั้น
ถึงทุกคนจะไม่รู้แน่ชัดว่านั่นเป็นงูอะไร แต่ก็ตัวหนาตัวใหญ่ถึงเพียงนั้น
แม้แต่งูดำมังกรของซือลิ่งเทียนมองเห็นมันแล้วยังตัวสั่นงันงก เพียง
ประเดี๋ยวเดียวก็ถูกชัตดมอบ

จากเรื่องนี้จึงรู้ได้ว่าถึงงูเขียวยักษ์ตัวนั้นจะดูน่ารักรังยั้ง แต่ก็ไม่อาจ
ไปแหยมันเล่นได้โดยเด็ดขาด

เรื่องเกี่ยวกับโมอีเหรินที่ชวนให้คนชื่นชมอีกทั้งเลื่อมใสดังเช่น
เรื่องเหล่านี้เล่าอย่างไรก็เล่าไม่จบจริงๆ ทว่าแล้วบิดามารดาของ
โมอีเหรินเล่า

ในศึกบนแผ่นดินใหญ่คราวนี้สกุลฉู่ซื่อฟังทำตามคำสั่งของซือลิ่งเทียน
เป็นหนึ่งในผู้ร้ายหลักที่ทำให้เกิดการบาดเจ็บล้มตายนับไม่ถ้วนบน
แผ่นดินใหญ่

ผู้ที่ข้องเกี่ยวกับซือลิ่งเทียนและก่อให้เกิดสงครามบนแผ่นดินใหญ่
คราวนี้ก็ล้วนจำต้องได้รับโทษทัณฑ์

หากแต่โมอีเหรินกลับได้ช่วยทุกคนเอาไว้ เช่นนั้นการจัดการกับ
คนสกุลฉู่...

เมื่อผู้เจิง สมาคมหมอบโอสถ

หลังจากศึกใหญ่ยุติลง หัวหน้าสำนักคุณหยาง ประมุขตระกูลเขียว
และตัวแทนจากราชวงศ์สองแคว้นต่างชุมนุมกันอยู่ที่นี่มาตลอดโดย
มีเซียวซินและเฟิงเจ้อเป็นผู้นำ

ปัญหาหลายหลากส่งมาจากที่ต่างๆ พวกเขาก็ส่งคำสั่งต่างๆ ออกไปให้รับกับสถานการณ์

แม้แผ่นดินใหญ่ตอนเหนือของแม่น้ำเหิงเหอจะถูกซื้อลิ่งเทียน ยึดครองไว้เพียงครึ่งเดือน ทว่าชีวิตผู้คนที่สุดยสูญสิ้นไป ทรัพย์สินที่ถูกแย่งชิงไป และผืนดินบ้านเรือนที่ถูกทำลายในสิบกว่าวันนี้กลับมีจำนวนนับไม่ถ้วน

แม้ซื้อลิ่งเทียนจะตายแล้ว บุคคลมีชื่อจากตระกูลและสำนักที่ติดตามเขาก็ถูกคุมขังแล้ว แต่ผู้ที่สวามิภักดิ์ต่ออำนาจเหล่านี้กลับยังคงหนีกระจัดกระจายอยู่ทางตอนเหนือของแม่น้ำเหิงเหอ

หากต้องการจะจับคนเหล่านี้กลับมา ส่งคนไปยึดเมืองและ อาณาเขตบนแผ่นดินใหญ่ทางตอนเหนือคืนมา คำนวณความเสียหาย สร้างบ้านเรือนขึ้นใหม่...และอื่นๆ นั่นก็มีใช่เรื่องที่จะทำได้ในเวลาไม่กี่วัน อย่างแน่นอน

ยิ่งรวมกับปัญหาที่เกิดขึ้นเพราะเรื่องเหล่านี้ อีกทั้งการจัดสรรกำลังคน ของพวกเขา ก็ล้วนแต่ทำให้พวกเขียวชินปวดเคียรเวียนเกล้าและยุ่งจน หัวหมุนแล้ว

"...เรื่องการจัดการกับคนที่ก่อความวุ่นวายก็ให้ยึดตามมติแต่เดิม ของพวกเรา เพิกถอนชื่อชั้น ทำลายพลังวัตร ทรัพย์สินของมีค่าเป็นต้นว่า ทรัพย์สินสมบัติและที่ดินทั้งหมด ลดฐานะเป็นทาส ในสามชั่วโคตรให้จัดการ จำกัดพลังยุทธ์ไม่ให้เกินชั้นดินระดับหก ยังผลต่อเนื้อไปสิบชั่วโคตร" เฝิงเจ้อประกาศ

มตินี้อาจจะโหดร้ายไปบ้างในดินแดนเทพยุทธ์ที่นับถือผู้แข็งแกร่ง ให้ความสำคัญกับการฝึกบำเพ็ญเป็นอันดับหนึ่ง หากแต่ความผิดที่พวกเขา ได้ก่อขึ้น โทษทัณฑ์เพียงเท่านี้ก็มีหรือจะชดเชยได้

คนตั้งเท่าไรที่ตายไปโดยไม่รู้ว่าโหนโอ้เห่น คนตั้งเท่าไรที่ถูกฆ่าตาย
อย่างทรมาน คนตั้งเท่าไรที่ต่อสู้จนตัวตายเพราะความทะเยอทะยานของ
พวกเขา คนตั้งเท่าไรที่สูญเสียทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่มีบ้านให้กลับเพราะ
ศึกครานี้

เหล่านี้ล้วนเป็นโทษทัณฑ์ที่พวกเขาสมควรแบกรับ!

ไม่ตัดสินประหารชีวิต เพียงให้พวกเขาเป็นทาส ใช้แรงงานทดแทน
การมีชีวิตรอดและก่อสร้างบ้านเรือนบนแผ่นดินใหญ่ขึ้นใหม่ นี่ก็คือโอกาส
ให้พวกเขาชาติใช้ความผิดแล้ว

"ตกลงตามนี้ จงประกาศออกไปให้รู้ทั่วกัน"

คนทั้งหมดต่างเห็นด้วย จากนั้นทุกคนก็ถกเรื่องถัดไปกันต่อ
เฟิงเจ้อกลับยังคงคับแค้นใจขึ้นทุกที "ข้าเป็นหัวหน้าสมาคมหมอโอสถ
หาใช่คนบริหารบ้านเมืองไม่ เหตุใดต้องมานั่งคิดเรื่องเหล่านี้ด้วย"

เรื่องยึดเมืองคืน สร้างเมืองใหม่ ลงโทษผู้กระทำผิด เรื่องเหล่านี้
เวียนมาให้เขาคิดหาทางได้อย่างไร

เขาเป็นหมอโอสถ มิใช่ฮ่องเต้เสียหน่อย

คำบ่นของเฟิงเจ้อทำให้คนอื่น ๆ พุดไม่ออกไปชั่วคราว จากนั้นก็
ถกเถียงกันต่อ แสร้งทำเป็นว่าตนเองไม่ได้ยิน

ถูกทำเหมือนเป็นฉากหลังเช่นนี้ เฟิงเจ้อก็ไม่พอใจแล้ว จึงตะโกนขึ้น
ทันทีว่า "ตาแก่เซียว ท่านได้ยินหรือไม่!"

"ได้ยินแล้ว" เซียวชินตอบโดยไม่แม้แต่จะหันกลับมามอง จากนั้นก็
พุดต่อ "เช่นนั้นเรื่องนี้พวกเรา ก็ยึดตามที่ถกกันเมื่อครู่..."

"เซียวชิน ชิน ชิน ชิน ชิน..." เฟิงเจ้อทำเสียงสะท้อนให้ตนเอง

เซียวชินจวนใจ ทุกคนได้แต่หยุดพุดแล้วมองเขา

เฟิงเจ้อไม่ได้มีสำนึกที่ตนเองขัดขวางการถกเถียงของทุกคนโดยสิ้นเชิง เขาโยนแผนทีในมือทิ้งเสร็จก็พูดด้วยท่าทางสง่างามเป็นธรรมชาติยิ่ง "เซียวซิน ข้าตัดสินใจแล้ว เรื่องเหล่านี้ข้าจะไม่สนใจอีก"

"ท่านไม่สนใจมานานมากแล้วต่างหาก"

พวกเขางานยุ่งมากมาตลอด แต่เฟิงเจ้อกลับรับหน้าที่คืบเค้นใจ และสร้างความวุ่นวายอยู่ข้างๆ เรื่องนี้ทำให้คนทั้งหลายที่เดิมที่เคารพเขาอย่างมากได้กระจ่างแจ้งในนิสัยเดิมของเฟิงเจ้อแล้ว

ลองคิดว่าหาหัวหน้าสมาคมหมอโอสถนั้นมีชื่อชั้นและฐานะที่องอาจ เลิศล้ำชวนให้คนเคารพเทิดทูนมากเพียงไร เมื่อเอ่ยถึงเฟิงเจ้อ มีใครที่ไม่มีท่าทีเคารพนบถอีกทั้งประจบประแจงบ้าง

ทว่าในความเป็นจริง ตัวของเฟิงเจ้อกับคำบรรยายประเภท 'เลิศล้ำ องอาจ น่าเคารพ มีเกียรติ' นั้น ไม่มีความสัมพันธ์ใดๆ กันโดยสิ้นเชิง

เฟิงเจ้อเป็นแต่ฆาตรกรอย่างเต็มตัว

นอกจากเวลาคืบชันและนอกจากเรื่องที่เกี่ยวข้องกับยาลูกกลอน เวลาส่วนใหญ่หากหวังให้เฟิงเจ้อทำตัวเอาการเอางาน นั่นก็เหมือนกับหวังให้อากาศอบอุ่นในยามหิมะตกหนัก...เป็นไปได้เลย

หมอโอสถอันดับหนึ่งที่ได้รับการยอมรับทั่วแผ่นดินใหญ่ถึงกับ มีนิสัยเยี่ยงนี้ หากเรื่องนี้แพร่ออกไปจะต้องทำให้คนจำนวนมากเกิดความคิด สับสนในทันทีอย่างแน่นอน

"ทว่าก่อนหน้านี้ข้างานยุ่งมาตลอด" เฟิงเจ้อกล่าวเต็มปากเต็มคำ

"พวกข้าก็งานยุ่งเช่นกัน"

ความหมายโดยนัยคือ...ทุกคนงานยุ่งเหมือนกันหมด หากแต่บัดนี้ งานยังจัดการไม่เสร็จ พวกเขากำลังงานยุ่งไม่ต่างกัน แต่หัวหน้าเฟิง

กลับทำตัววุ่นวายอยู่ข้างๆ ถ้าหัวหน้าเฟิงมีสำนักสัคนิกก็เลิกบ่นแล้ว
รีบมากแก้ปัญหาด้วยกันได้แล้ว

ทว่าเห็นได้ชัดว่าหัวหน้าเฟิงไม่มีสำนักทำนองนี้

"เมืองที่ยึดกลับมา ชาวบ้านที่อพยพลงได้ย้ายกลับไป การสร้าง
บ้านเรือนขึ้นใหม่... เรื่องพวกนี้ล้วนเป็นงานของราชสำนัก" เฟิงเจ้อเริ่ม
โยนงาน

มุ่งทรงฉางเฟิงและจินจ้งเยี่ยที่เป็นตัวแทนราชวงศ์ได้ยินแล้วมีหรือ
จะยังไม่รู้ความหมายของหัวหน้าเฟิงผู้นี้

"พวกข้าสามารถจัดการเรื่องของชาวบ้านราษฎรได้ หากแต่สุมาคม
และตระกูลต่างๆ..." มิใช่เรื่องที่พวกเขาสามารถจัดการได้จริงๆ

กล่าวถึงอายุ กล่าวถึงความอาวุโส พวกเขาสองคนล้วนอ่อนที่สุดใน
บรรดาคนในที่นี้

ต่อให้มีพลังแก่นแท้ไม่เลว แต่นั่นก็เพียงเทียบกับคนรุ่นเดียวกัน
อีกทั้งเมื่อได้ประจักษ์ในพลังแก่นแท้ที่ไม่อิเหรินและไปหลี่จิงหง
แสดงออกมาแล้ว บัดนี้พวกเขาสองคนก็ได้ทะนงตนเกินไปนัก มีแต่
ความรู้สึกเร่ร่อนที่ยังอยากจะยกระดับพลังแก่นแท้ให้สูงขึ้น

มิใช่เพราะเห็นไปหลี่จิงหงเป็นคู่แข่ง แต่เป็นเพราะมีฐานะเป็น
นักรัฐศาสตร์ จึงมีศักดิ์ศรีและอยากทำลายตนเองอย่างไม่ยอมแพ้

ทว่าพวกเขาสองคนก็มีฐานะเป็นองคค์ชาย ในเวลาที่ราชวงศ์ประสบ
ความลำบากอย่างหนักเช่นนี้จึงไม่อาจจะทิ้งแวนแค้วนได้เช่นกัน

ยิ่งกว่านั้นนี่ยังเป็นเรื่องของทั้งดินแดนเทพยุทธ์ มีฐานะเป็น
ส่วนหนึ่งของดินแดนแห่งนี้ พวกเขาไม่สามารถผลักภาระให้ผู้อื่นได้

ที่สำคัญที่สุดคือเสด็จพ่อของพวกเขาต่างบอกกับพวกเขาเหมือนกัน

โดยมิได้นัดหมายว่า

ฝึกฝนให้มากก็เป็นเรื่องดี และนี่ก็เป็นโอกาสอันหาได้ยาก เชื่อว่า
เจ้าจะต้องทำได้ดี มอบหมายงานให้เจ้า ชั่วว่างใจยิ่ง'

จากนั้นพวกเขาสองคนก็มาอยู่ที่นี่ได้สามเดือน วันๆ ว่างกับการ
อ่านข่าวที่ส่งมาจากที่ต่างๆ เปิดประชุม ถกปัญหา และออกคำสั่ง แล้วก็
อ่านข่าว เปิดประชุม ถกปัญหา และออกคำสั่ง...

ทำเรื่องเช่นนี้ติดต่อกันทุกวัน ตอนเริ่มแรกถึงขนาดยุ่งจนไม่มีเวลา
แม้แต่จะนอนด้วยซ้ำ สภาพเช่นนั้นนั่นแค่คำว่า 'ซุบซิด' จะไปพอบรรยาย
ได้อย่างไร

ครั้นผ่านพ้นเดือนแรกมาได้ก็นับว่าสามารถเจียดเวลาท่ามกลาง
ความยุ่งงวณมาจับหัดได้แล้ว

พอมาถึงหนึ่งเดือนหลังนี้ถึงค่อยกลับมาเกือบเป็นปกติในที่สุด แม้
กลางวันจะงานยุ่ง กลางคืนก็ยังสามารถนั่งสมาธิฝึกบำเพ็ญในห้องได้
เล็กน้อย นับว่าดีกว่าไม่ได้ทำเลย

ทว่ายามนี้เห็นได้ชัดว่าหัวหน้าสมาคมเฟิงเจ้อมีความคิดจะโยนงาน
ที่เหลือมาให้พวกเขาสองคนทั้งหมด มู่หรงฉางเฟิงกับจินจ้งเยี่ยสังหรณ์ใจ
ไม่ดีขึ้นมาพร้อมกัน

"แม้ข้ากับจ้งเยี่ยยินดีอย่างมากที่จะทุ่มเทแรงกายแรงใจทั้งหมดเพื่อ
ดินแดนเทพยุทธ์ แต่พวกข้าจะอย่างไรก็ยังเยาว์วัย พลังแก่นแท้ก็มี
ไม่เพียงพอ ไม่มีการนำของหัวหน้าเฟิง หัวหน้าเซียว ตลอดจนผู้อาวุโส
ทุกท่าน พวกข้าสองคนก็ไม่มี ความมั่นใจจริงๆ" มู่หรงฉางเฟิงกล่าว
ขณะเดียวกับที่ประเมินตนเองต่ำก็ไม่ลืมที่จะยกยอผู้อาวุโสแต่ละท่าน
เล็กน้อยด้วย

"ผู้อาวุโสทุกท่าน ข้ามีความคิดเหมือนกับนางเฟิง ยังคงต้องขอให้ผู้อาวุโสทุกท่านช่วยชี้แนะให้มาก" ฉินจิ้งเย่เองก็กล่าวขึ้นอย่างเคารพนบนอบยิ่ง

"ความสามารถของพวกท่านสองคนมีเพียงพอแน่นอน เรื่องเหล่านี้มิใช่เรื่องยากสำหรับพวกท่านเลย ข้าเชื่อใจพวกท่าน หวังในตัวพวกท่าน!" เฟิงเจ้อกล่าวด้วยเสียงดังกังวานมีพลัง ชาติแค่มิได้ตอบกรับรองเท่านั้น

นี่คือกำลังหลอกให้หลงตามลมปากชัดๆ

ในห้วงความคิดของมู่หรงนางเฟิงและฉินจิ้งเย่มีข้อความนี้ปรากฏขึ้นมาพร้อมกันโดยมิได้นัดหมาย

หลังจากอยู่ด้วยกันในช่วงที่ผ่านมา พวกเขาเข้าใจอย่างเต็มเปี่ยมแล้วว่าหัวหน้าเฟิงนั้นเพื่อให้ได้สิ่งที่ต้องการ บางครั้งหลักการที่ยึดถือปฏิบัติอย่างเข้มงวดก็สามารถ 'ยืดหยุ่น' ได้อย่างมาก'

นับประสาอะไรกับแค่คำชมเชยไม่เจ็บไม่คันไม่กี่คำในยามนี้ พวกเขายิ่งเชื่อว่าหัวหน้าเฟิงพูดออกมาได้อย่างไร้ซึ่งความกดดันหรือความตะขิดตะขวงใจโดยสิ้นเชิง

ด้วยเหตุนี้คนทั้งสองจึงยืนขึ้นกล่าวอย่างเคารพนบนอบพร้อมกัน...

"หัวหน้าเฟิงชมเกินไปแล้ว พวกเรารับมิไหว"

"ไม่ต้องถ่อมตัวไป พวกท่านทำได้" เฟิงเจ้อเดินมาตบ่าพวกเขาอย่างองอาจ "พวกท่านวางใจได้ เรื่องยาลูกกลอนสำหรับรักษาผู้บาดเจ็บหลังจากนี้ สมาคมหมอโอสถจะอำนวยความสะดวกให้ต่อไป เชื่อว่ามีพวกท่านอยู่บาดเจ็บสาหัสเพียงไรก็สามารถหายดีได้ในเวลาอันสั้น"

วาทะนี้แฝงความหมายลึกซึ้งยิ่งว่า 'พวกท่านสองคนไม่ต้องปฏิเสธแล้ว ข้าอำนวยความสะดวกให้ พวกท่านก็จัดการให้ดี ให้ตาแก่อย่างข้า

จากไป...เที่ยวเล่นได้โดยไม่ต้องห่วง'

มุ่งหวังเฟื่องกับจินจิ้งเยี่ยอับจนคำพูดไปทันใด "..."

นี่คือการกดขี่ข่มเหงกระมัง คือการกดขี่ข่มเหงใช่หรือไม่

ถ้าพวกเขากล้าคัดค้าน หัวหน้าเฟิง...จะต้องทำเรื่องอย่างหักจำนวน
ยาลูกกลอนออกมาเป็นแน่

ปะทะกับผู้อาวุโสที่หัวรั้นหนักถึงเพียงนี้ ช้ำยังเป็นหมอโอสถ
คนสำคัญ ช่างเหลือจะรับจริงๆ

สุดท้ายก็เป็นเซียวซินที่ทนดูไม่ไหวอีกต่อไป "อย่าทำให้เด็ก
อย่างพวกเขาลำบากใจเลย"

"ข้าทำหรือ" เฟิงเจ้อท่าทางบริสุทธิ์ไร้ความผิยั้ง

"หากท่านอยากพักออกไป...หาน้องชายของท่านจริงๆ ก็รีบช่วย
จัดการงานให้เรียบร้อย ท่านก็จะได้ไปเร็วขึ้นแล้ว"

คำว่า 'เที่ยวเล่น' เซียวซินพูดออกมาไม่ได้จริงๆ

งานทางเหนือยังจัดการไม่เรียบร้อยก็อยากจะไปเที่ยวเล่น นี่ช่าง
ไร้ความรับผิดชอบและไม่มีความเป็นผู้ใหญ่เอาเสียเลย

เพื่อหน้าตาของเฟิงเจ้อ บวกกับมิตรภาพนับสิบๆ ปีของคนทั้งสอง
เซียวซินจึงยังคงกลืนสองคำนั้นกลับลงไป เปลี่ยนไปใช้คำอื่นแทน

"กว่าจะจัดการงานเสร็จ อาเหียนก็คงกลับมาแล้ว" เฟิงเจ้อพูด
อย่างไม่พอใจ เช่นนั้นเขาจะยังไปร่วมวงหาความสนุกที่ใดได้อีก

"เพราะฉะนั้นท่านยิ่งควรช่วยงานให้เต็มที่ หยุดบ่นได้แล้ว" เซียวซิน
แนะนำอย่างมีจิตสำนึก

แม้การพ่อบ่นพรคนี้จะไม่ทำอะไร แต่ได้ยืนนานเข้าก็ชวนให้
คนประสาทได้

อีกทั้งมิใช่มีเพียงเฟิงเจ้อคนเดียวที่อยากออกไปเที่ยวเล่น พวกเขา
ก็อยากหลุดพ้นโดยเร็วเช่นกัน!

"มีพวกท่านอยู่ก็พอแล้ว ข้าจะสั่งให้หมอโอสถทั้งหมดสนอง
ความต้องการของพวกท่านอย่างเต็มกำลัง" เฟิงเจ้อกล่าวอย่าง 'ใจกว้าง'

เขาเป็นหมอโอสถ แน่จนว่าต้องทำงานตามอาชีพ ก็คือหลอมโอสถ
ให้ทุกคน ถ้าเช่นนั้นเขาก็ทำหน้าที่ของตนเต็มที่แล้ว เรื่องอื่นๆ มิใช่งานของเขา!
เฟิงเจ้ออยากจะทำยี่นกรานยิ่ง เขารู้สึกว่าตนเองทำดีมาอยู่แล้ว

"..." เซียวชินหมดคำจะกล่าว

เป็นไปตามคาด หากมิใช่เวลาที่เกิดเรื่องใหญ่หน้าสิ่วหน้าขวานอะไร
เฟิงเจ้อก็จะมีท่าทางเยี่ยงนี้ นอกจากคิดเรื่องเที่ยวเล่นหาความสำราญ
ก็ยังคงคิดเรื่องเที่ยวเล่นหาความสำราญ คราวนี้จึงอยู่ที่เมืองฉู่เจิงได้
สามเดือน เขาก็รู้สึกว่าเป็นปาฏิหาริย์แล้ว

"เช่นนั้นก็ตกลงตามนี้ ข้าไปก่อนล่ะ"

พอเห็นพวกเขาต่างไม่มีอะไรจะพูดแล้ว เฟิงเจ้อก็โบกมือลาคน
อย่างมีความสุข มิหนำซ้ำยังรวดเร็วยิ่ง เพื่อให้พวกเขาไม่ทันห้ามปราม
ทว่าในยามนี้เองบานประตูก็ถูกผลักเปิดเจี๋ยดกระแทกหน้าผาก
เฟิงเจ้อไปเพียงนิดเดียว

"ใคร! คิดจะสังหารข้าหรือ" เคราะห์ดีที่เขาหลบได้ไว มิเช่นนั้น
หน้าผากคงได้ปูดบวม จะไปเจอหน้าผู้อื่นได้หรือ

"มีประตูบังอยู่ ข้าไม่ทันเห็นและไม่ทราบเช่นกันที่ท่านกำลังจะ
ออกมาขอรับ" เซียวถึงอวีนกล่าวอย่างบริสุทธิ์ใจความผิวยิ่ง

"ช่างเถอะๆ เจ้าเข้าไปเถอะ" เฟิงเจ้อคิดแต่เพียงเรื่องว่าจะไล่ตามไป
ร่วมวงกับเฟิงเหยี่ยน

โชคดีที่เฟิงเหยียนมีการติดต่อกับเขาตามกำหนดเวลา เขาจึงรู้ว่า ยามนี้พวกเฟิงเหยียนน่าจะไปถึงเมืองอึ้งสู้อยู่แล้ว เขานั่งสัตรีพาหนะ บินไปน่าจะเร็วยิ่ง...

"ประเดี๋ยวก่อนขอรับ ผู้อาวุโสเหยียนมีจดหมายมาให้ท่าน" พอมองเห็น แผ่นหลังรึบร้อนของเฟิงเจ้อ เขียวถึงอวิ้นก็รีบร้องเรียก

"อาเหยียนส่งมาให้ข้าหรือ" อย่างอื่นไม่ต้องสนใจได้ แต่จดหมาย จากเฟิงเหยียนนั้นต้องอ่าน

เฟิงเจ้อได้แต่วกกลับมาหยิบจดหมายไปเปิดออกอ่าน...

"อาจารย์ นี่คือการล่าสุดขอรับ" เขียวถึงอวิ้นมอบศิลาบันทึกลงมือ ให้เขียวชิน เขามาที่นี่ก็เพราะได้รับสารนี้

ในศิลาบันทึกก่อนหน้านั้นก็รายการของล้ำค่าและทรัพย์สินที่ค้นออกมา จากหอชื่อมิ่ง สมาคมช่างหลอม ตระกูลนักยุทธต์ตัวน ตระกูลนักยุทธต์คู่ สมาคมนักล่า รวมถึงในสำนักเกาฮวาถูได้เอาไว้

สิ่งที่น่าตกใจที่สุดตอนนี้ก็คือสิ่งที่ค้นออกมาได้จากหอชื่อมิ่ง

สั่งสมรากฐานมานานหลายพันปี สมุนไพรรักษา อาวุธวิเศษ อาวุธล้ำค่า เงินทองของมีค่าจำนวนมหาศาลขนาดที่ใช้ถมสมาคม ผู้ครองสัตรีวิเศษจนเต็มแล้วก็ยังเหลือ

"ดีเหลือเกิน" เขียวชินเพียงดูไปส้วนเดียว ในใจก็ให้โล่งอย่างมาก

การสร้างบ้านเมืองใหม่ต้องใช้เงิน การหลอมโอสถมารักษาอาการป่วย อาการบาดเจ็บต้องใช้สมุนไพรรักษา การตามจับผู้ทรยศแผ่นดินใหญ่ก็ต้องใช้ อาวุธชั้นดี ของเหล่านั้นบัดนี้มีครบหมดแล้ว

เขียวชินดูเสร็จก็ให้ประมุขตระกูลเขียว หัวหน้าสำนักขุนหยาง หัวหน้าสำนักชิงหยวน รวมถึงมู่หรงฉางเฟิงและจินจั้งเยี่ยดูด้วย

สิ่งของเหล่านี้เพียงพอจะสร้างบ้านเมืองทางตอนเหนือขึ้นใหม่ได้แล้ว
 "นั่น...คืออะไร" เฟิงเจ้ออ่านจดหมายของน้องชายจบก็มีสีหน้าพิกล
 ก่อนจะเดินกลับมาอย่างเชื่องช้า

"หาสมบัติได้จำนวนหนึ่ง นี่เป็นศิลาบันทึกที่ส่งกลับมาจากที่ต่างๆ"
 เชียวซินตอบ ทางหนึ่งก็มองเขาแปลกๆ

เฟิงเจ้ออยากหนีไปให้เร็วที่สุดเท่าที่ทำได้ไม่ใช่หรือไร ตนอุตส่าห์
 ยอมรับชะตากรรมตัดสินใจปล่อยให้เขาทำตามใจชอบแล้ว ใฉินโอกาสดี
 เพียงนี้ เฟิงเจ้อกลับเป็นฝ่ายกลับมาเอง

"เป็นของที่ค้นได้จากหอชื่อมิ่ง สماعيلักล่า สماعيلช่างหลอม
 ตระกูลนักยุทธศาสตร์ตัวนและฉู่ รวมถึงสำนักเถาฮวาถู?" สีหน้าของเฟิงเจ้อ
 ยิ่งดูพิกล

"ใช่" เชียวซินไม่เข้าใจสีหน้าของเขา แต่ยังคงพยักหน้าพร้อมทั้ง
 กล่าวต่อ "มีของเหล่านี้ พวกเราก็ทุนแรงและความยุ่งยากใจไปได้มาก"

เฟิงเจ้อมองศิลาบันทึกที่หยิบมาจากมือฉินจั่งเยี่ยอย่างเงิบๆ
 สีหน้าพลันใกล้เคียงกับยามท้องผูก มีหน้าข้ำยังดูเหมือนเจ็บหน้าแข้ง
 อีกด้วย

"เป็นอะไรไป" คนทั้งหมดรู้สึกประหลาดใจยิ่ง สีหน้านี้ของหัวหน้าเฟิง...
 แปลกยิ่งนัก

เฟิงเจ้อยื่นศิลาบันทึกคืนให้เชียวซิน ก่อนจะยื่นศิลาบันทึกที่เฟิงเหยียน
 ส่งมาพร้อมจดหมายให้เขาตาม จากนั้นก็โบกมือ "ท่านดูแลด้วยกัน!"

เชียวซินรับศิลาบันทึกสองก้อนมาดูอย่างไม่ค่อยเข้าใจ
 ครั้นแล้วสีหน้าก็เปลี่ยนเป็นเปล่งปลั่งกระปรี้กระเปร่าในทันที แต่
 สุดท้ายก็มีสีหน้า 'เหมือนท้องผูกและเจ็บหน้าแข้ง' ดูเฉยๆ

จากนั้นเขาก็ส่งให้ประมุขตระกูลเขียว ส่งเวียนกันดูทีละคน สุดท้ายก็เวียนกลับไปสีเขียวถึงอวิน

ทั้งห้องเงียบสงบไร้เสียงใด

ความหมายของไม้ซึ่งเงินขัดแจ้งไม่ซับซ้อน หลานสาวของเขาจัดภัยจากสัตว์วิเศษและกำจัดเชื้อลิ่งเทียน ต้องวิ่งุ่นตราครุฑรำ สร้างความชอบไว้ใหญ่หลวง เชื่อว่าทุกท่านคงไม่ถือสาที่จะมอบสมุนไพรรชดเชย มอบวัตถุทิบหลอมประติษฐ์ ตลอดจนมอบของล้ำค่าที่แปลกและหายากชนิดต่างๆ ให้หลานสาวตัวจ้อยผู้อ่อนแอของเขาได้เล่นยามเบื่อ สุดท้ายก็ยังไม่ลืมระบุเรียกจำนวนเงิน 'ก้อนเล็กๆ' ที่จะให้เป็นเงินเก็บส่วนตัวของหลานสาวเขามาด้วย

และ 'เงินก้อนเล็กๆ' นี้ก็เป็นจำนวนเท่ากับทรัพย์สินเงินทองที่พวกเขาได้มาพอดี

นอกจากนี้ยังเน้นอีกว่าไม่ต้องให้อาวุธล้ำค่าและอาวุธวิเศษอะไรมา หลานสาวของเขามีเพียงคนเดียว มีมากมายก็ใช้ไม่ไหว ดังนั้นขอจงอย่าส่งมาเยอะเด็ดขาด

ส่งเยอะ?

ส่งเยอะ?!

เขาระบุของทุกอย่างนอกเหนือจากอาวุธล้ำค่าและอาวุธวิเศษมาหมดแล้ว ยังจะมีอะไรให้ 'ส่งเยอะ' อีก

คนทั้งหลายราวกับสติหลุดหาย ผ่านไปครู่หนึ่งถึงใจเย็นลงได้เล็กน้อย ความสามารถในการคิดวิเคราะห์ก็กลับคืนมา

"ผู้อาวุโสไม่...ทราบได้อย่างไรว่ามีของเหล่านี้"

"มีหน้าข้าผู้อาวุโสไม่ยัง...เขียนมาได้...ไม่ขาดไปแม้แต่อย่างเดียว

จริงๆ" วัตถุประสงค์บหลอมประดิษฐ์และสมุนไพรมนิตต่างๆ ไม่ตกหล่นแม้แต่อย่างเดียว

"จำนวนเงินนี้..." จะพอดีพอดีเกินไปหน่อยแล้วหรือไม่

"อย่างน้อยพวกเราก็ไม่ต้องควักเงินตนเองเพิ่ม"

"หากแต่จะแพงเกินไปแล้วหรือไม่"

"ท่านอยากไปต่อรอกับโมซึ่งเงิน?"

"... มิกล้า"

"นอกจากของเหล่านี้แล้ว พวกท่านไม่เห็นหรือว่ายังมีจุดที่สำคัญที่สุดอยู่อีก" เฟิงเจ้อถามขึ้น

"จุดใด" คนทั้งหลายไม่กระจ่าง

"พอพวกเราได้รับศิลาบันทึกทรัพย์สินสิ่งของนี้ 'รายการของกำนัน' ของโมซึ่งเงินก็มาถึงพร้อมกัน" มุมปากเขียวชินกระตุกเล็กๆ

"เอ่อ..." เวลาจะประจบเหมาะกันพอดีเกินไปหน่อยแล้วหรือไม่

หรือว่าพวกเขากำลังทำอะไร ดำเนินการไปถึงขั้นใด โมซึ่งเงินล้วนรู้ทั้งสิ้น

หากแต่...ยามนี้เขามีชีพาหลานสาวออกท่องเที่ยวหรือไร ไฉนจึงรู้เรื่องการดำเนินการของพวกเขาตีปานนี้

นี่ต้องหาข่าวเก่งเพียงใดถึงสามารถสืบรู้เรื่องสิ่งของเหล่านี้ได้อย่างกระจ่างแจ้ง ไม่ตกหล่นแม้แต่ชนิดเดียว

ไม่ตกหล่นแม้แต่ชนิดเดียว...

พอดคิดถึงจุดนี้สีหน้าของทุกคนก็ดูคล้ายจะบิดเบี้ยวไปเล็กน้อยในทันใด

หรือว่า...โมซึ่งเงินปีศาจโมที่ไปไหนมาไหนตามลำพัง เยอหยิ่งเย็นชา และบ้าคลั่งไร้ขอบเขตเสมอมาจะยังมีอาชีวะเป็นสายสืบด้วย!

2

หลังนั่งเงียบเป็นครูใหญ่ในที่สุดในห้องประชุมก็มีคนส่งเสียงออกมา
"จะ...ให้หรือไม่" น้ำเสียงของหัวหน้าสำนักคุณหยางฟังดูไร้กำลัง
อยู่สักหน่อย

"ที่โมซังเงินเขียนมานี้จะเยอะเกินไปหน่อยหรือไม่" ประมุขตระกูลเซียว
เล็กคิ้ว

เขาไม่ค้านว่าไม่ควรให้ของตอบแทนจำนวนหนึ่ง หากแต่ของเหล่านี้
ก็เยอะเกินไปแล้วกระมัง

"ข้าคิดว่าข้อเรียกร้องของผู้อาวุโสไม่หาได้เกินไปไม่" ฉินจิ้งเยี่ยกล่าว
ถ้าหากไม่ได้โมอีเหรินลงมือช่วยเหลือ บัดนี้พวกเขาจะยังมานั่ง
อย่างสบายใจอยู่ที่นี้ได้หรือ

ของเหล่านี้ล้วนมาจากสำนักตระกูลที่ปัจจุบันไม่ได้ดำรงอยู่แล้ว
กล่าวให้ถูกต้องคือพวกมันไม่นับว่าเป็นของของพวกเขา

นอกเหนือจากนี้ผู้อาวุโสไม่กี่หาได้เรียกเอาสิ่งของจากพวกเขาไม่
ดังนั้น 'รายการของกำนัน' นี้จึงไม่เกินไปอย่างแน่นอน

"ความเห็นของข้าเหมือนกับของจิ้งเหี้ย" มุ่ทรงฉางเฟิงกล่าวเช่นกัน
กล่าวตามตรง 'รายการของกำนัน' ของผู้อาวุโสไม่กี่ว่าเกรงใจมากแล้ว
จริงๆ อย่างน้อยเขาก็ยังเหลือพวกอาวูธ อาวูธล้ำค่า อาวูธวิเศษต่างๆ
ให้พวกเขา ไม่ได้เรียกร้องแม้แต่ชิ้นเดียว คำนวณให้ถูกต้องคือพวกเขายัง
'ได้กำไร' อยู่ไม่น้อย

"แม้ว่าสิ่งของที่เรียกร้องจะไม่น้อย แต่ของเหล่านี้ก็เป็นของที่
คุณหนูอีเหรินพึงได้รับ" หัวหน้าสำนักชิงหยวนเองก็ไม่คัดค้าน

สำนักชิงหยวนมุ่งเน้นการฝึกร่างกายและฝึกบำเพ็ญ แม้จะมีกิเลส
ต่อของนอกกายบ้าง แต่สิ่งใดมีใช้ของของตนเอง ก็มีได้ให้ความสำคัญ
ถึงเพียงนั้น

"เช่นนั้นหัวหน้าสมาคมทั้งสองคิดเห็นเช่นไร" ประมุขตระกูลเซียว
เอ๋ยถาม ต้องส่งมอบของมากถึงเพียงนี้ออกไป เขา...เจ็บใจยิ่งนัก

"...ให้" ต้องมองดูสมุนไพร่จำนวนมากถึงเพียงนั้นลอยผ่านหน้าไป
โดยไม่หยุดลงแม้เพียงชั่วครู่ เฟิงเจ้อเองก็เจ็บใจเช่นกัน แต่ครั้งนี้ก็ถึง
ฝีมือการหลอมโอสถของอีเหรินน้อย...

ก็ได้ ไม่มีอะไรได้มาเปล่าๆ

ส่งมอบของจำนวนมากเพียงนี้ออกไป ไม่แน่ว่าวันหน้าอีเหรินน้อย
หลอมยาลูกกลอนมหัศจรรย์อะไรออกมา อาจจะทำให้เขา
ส่วนหนึ่งก็เป็นได้

"เช่นนั้นก็ตกลงตามข้อเรียกร้องของโมซังเฉิน" เซียวชินกล่าวลงมติ
ปิดท้าย "ถึงอวีน เจ้าให้คนจัดการนับสิ่งของสักหน่อย แล้วจัดการ

เรียบเรียงสิ่งของในศิลาบันทึกลงให้เรียบร้อย จากนั้นก็เชิญให้ผู้อาวุโสเหยียน กลับมารับไป"

"ขอรับ" เขียวถึงอวินคิดอย่างเงิบๆ ในใจว่าอาจารย์ ของพวกนี้ มีจำนวนมากยิ่งนัก อาจจะต้องนับกันนานทีเดียว

"ไม่ต้องรีบ เจ้าค่อยๆ ทำไป พวกผู้อาวุโสเหยียนน่าจะยังไม่กลับมาเร็ว ปานนั้น" เขียวชินมองออกถึงสีหน้าลำบากใจของลูกศิษย์ของตนเอง จึง เอ่ยปลอบใจ

ไม่อาจปฏิเสธไม่มอบสิ่งของให้ได้ เช่นนั้น...ถ่วงเวลาไปอีกนิดก็ยังดี จะอย่างไรพวกเขาหลายคนก็ถูกศิลาบันทึกลงและวาจาไม่กี่คำของอีกฝ่าย ทำเอาทั้งหน้าเปลี่ยนสีไปเปลี่ยนสีมา คับอกคับใจเหลือประมาณ

หากถ่วงเวลาไปสักนิด ทำให้ไม่ซึ่งเงินหน้าเปลี่ยนสีได้สักหน่อย ก็ดีเหลือเกินแล้ว...นี่เป็นความฝังงวมของเขียวชิน

ราตรีในเมืองอิงสู่ยต่างจากในเมืองทั่วไป

สถานที่ที่คึกคักที่สุด สว่างไสวที่สุด มีโชที่หอสุราหรือถนนอันกว้างใหญ่ แต่เป็นบนแม่น้ำอิงชวณ

เรือหลายลำล่องอยู่บนแม่น้ำอิงชวณ โคมไฟหลายดวงแขวนอยู่ที่ หัวเรือและหางเรือ แกว่งไกวเบาๆ ตามการเคลื่อนไหวของเรือและแรงลม ทอดมองจากที่ไกลไปยังที่ไกล แม่น้ำอิงชวณดูราวกับเป็นธารโคม สองข้างฝั่งมีร้านค้าร้านน้ำชาหลากสีล้วน มีเสียงตะโกนร้องขายสินค้า เสียงสนทนาพูดคุยเรื่องล่องแม่น้ำชมทิวทัศน์หลายเสียงดังอีกที่ก็ เสรมิแต่ง ให้ราตรีของเมืองอิงสู่ยครึกครื้นไม่ธรรมดา

เพื่อให้โมอีหรินสามารถเที่ยวเล่นได้เต็มที่ ชู่เซวียนฉีเงาะจงเช่าเรือ

ที่มีห้องโดยสารมาลำหนึ่ง ทำให้ถึงโมอีหรินอยากพักบนเรือสักสองสามคืน
ก็ไม่เป็นปัญหา

"อีหริน ยังอยากกินอะไรอีกหรือไม่" ฉูเซวียนอั้งถาม เมื่อครู่พวกเขา
เพิ่งล่องแม่น้ำกัน แต่ละคนกินเนื้ออย่างเป็นมือเย็น

"อืม... ข้าจะซงซา ทุกคนมาดื่มด้วยกันแล้วกัน พี่ใหญ่ ท่านชื่อขนม
และผลไม้แห้งมากินกับซาสักหน่อยนะเจ้าคะ"

โมอีหรินบอกจะทำก็ทำเลย นางใช้ญาณพิเศษ ใต่น้ำชา แก้วอ้อ และ
อุปกรณ์ซงซาทั้งชุดก็ปรากฏขึ้นมาพร้อมครบถ้วน

หลังนางล้างชุดน้ำชาเสร็จ ก็หยิบน้ำจากน้ำพุบนภูเขาที่ใส่ไว้ใน
แหวนผู้สวรรคตออกมาภาหนึ่ง ก่อนหยิบใบชาออกมาใส่ลงต้มในกา

ขณะโมอีหรินเปิดฝากล่องชาออก กลิ่นหอมอ่อนๆ ที่แผ่ด้วย
ไอพิเศษก็โชยออกมา ทำให้พอลคนสุดตมก็รู้สึกว่จิตใจปลอดโปร่งโล่งสบาย

"ชาดี!" เฟิงเหียนออกปากชมอย่างอดใจไม่ไหว

"นี่คือ 'ชาอวลหยก' เป็นของที่ข้าเพิ่งเก็บมาคั่วในช่วงหนึ่งเดือน
ก่อนหน้าที่จะออกจากเกาะโมเสวียน ใช้น้ำต้มก็ดื่มได้เลย" โมอีหริน
พูดพลางรินชาที่ชงเสร็จให้ทุกคนคนละถ้วย

พอชาอวลหยกเข้าปาก สัมผัสหอมนุ่มชุ่มคอ อุณหภูมิอุ่นกำลังดี
ครั้นชาไหลลงคอแต่ละคนในที่นี้ก็ต่างรู้สึกได้ว่ามีไอพิเศษเด่นชัดกลุ่มหนึ่ง
แม้เข้าสู่ร่างกาย ไม่เพียงร่างกายจะรู้สึกสบาย สติก็ยังแจ่มใสในจับปล้น
เสียงอึกทึกที่เดิมที่รู้สึกว่อะอะแข็งแ่งพลันมิได้นำรำคาญแล้ว รวากับ
รอบข้างเงียบสงบลง

คนทั้งหลายต่างสงบท่ามกลางความอึกทึกครึกโครม

ใจสงบ สติแจ่มชัด

"โสก" 'อร่อยยิง'

"อู๋" 'อูนคอคลายกระหาย'

"โสกๆ" 'เอาอีกๆ'

"อู... 'รู้สึกสบายดีจริง...'

เดิมทีทุกคนยังจมจ่อมอยู่ในสัมผัสตระหนักรู้ที่ชาอวลหยกนำมาให้ ผลคือพอสัตว์สี่ตัวนี้ร้องขึ้น สัมผัสตระหนักรู้อะไรก็ไม่เหลือแล้ว เหลือเพียงความรู้สึกหัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออก

เจ้าสี่ตัวนี้ช่าง...ทำลายบรรยากาศ

ไปหลี่จิงหรงรับหน้าที่ซึ่งขาดจากโมอีเหริน เริ่มขงรอบที่สอง

"ล้างถ้วยชาอีกรอบก่อน...คุณหมูน้าได้ที่แล้ว อืม...อย่างนั้นล่ะ..."

โมอีเหรินเอ่ยเตือนพลางเก็บถ้วยชามา ก่อนยื่นถ้วยชาไปข้างหน้า

"อร่อยหรือไม่" รอจนโมอีเหรินดื่มลงไปอีกหนึ่ง ไปหลี่จิงหรงถึงได้เอ่ยถามขึ้น

"อืม! อร่อยยิง" โมอีเหรินยิ้มหวานให้เขา จิงหรงเองก็ขงซาเก่งเหมือนกันนี้...

"เช่นนั้นก็ดีอีกถ้วย" เขารินชา

"ได้ ท่านก็ดีดื่มด้วย" นางรินชาคืน

"ได้"

ความอ่อนโยนในน้ำเสียงของภูเขาน้ำแข็งนี้ช่าง...

"..." สี่คนที่ด้านข้างถูกเล่นงานจนพูดไม่ออก

เคลื่อนไหวเร็วแท้ แย่งชิงความสนใจของน้องสาวไปเยี่ยงนี้ เลวทราวมเกินไปแล้วจริงๆ!

คิดไม่ถึงว่าประมุขน้อยเกาะหุนที่ดูเย็นชายิ่ง ที่แท้ก็เจ้าเล่ห์มาก

เช่นกัน!

ดูเซวียนอั้ง ดูเซวียนฉี และเฟิงเหยียนต่างค่อนข้างพอใจพร้อมกัน โดยมีได้นัดหมาย

ในขณะที่โมซ่งเงินนั้นเอ่ยปากตรงๆ

"โมอีเหริน"

"ท่านตามีเรื่องอะไรหรือเจ้าคะ"

"มีเนื้อแห้งที่เจ้าทำหรือไม่"

"เอ่อ...เฟิงกินหมดไปพอดีเจ้าคะ" มี 'ตัวตะกละ' สีตัวอยู่ เนื้อแห้ง เป็นไปไม่ได้ที่จะมีเหลือเก็บ "ท่านตาอยากกินหรือเจ้าคะ ข้าจะไปทำเดี๋ยวนี้"

"อืม" โมซ่งเงินผงกศีรษะน้อยๆ

โมอีเหรินลุกเข้าไปในประตูนเรื่อ หยิบเตาหลอมโอสถและวัตดูดิบ ทำเนื้อแห้งออกมาเริ่มลงมือทำทันที

สายตาของเฟิงเหยียนปรายมองสหายสนิทชั้นๆ ลงๆ พลังส่งเสียง จูปาก "เงิน..."

นี่ควรกล่าวว่าจะไม่เสียแรงที่เป็นเงินกระมัง แม้แต่ยามทำลาย การพลอดรักของผู้อื่น สีน่ายังสุขุมได้ปานนี้ น้ำเสียงก็ยังคงเป็นการ เป็นงานได้ปานนี้ แม้กระทั่งเหตุผลก็ยังไม่มีช่องโหว่ให้โจมตีได้...

เขาแค่อยากกินเนื้อแห้ง ไม่ได้มีถ้อยคำจำพวกโจมตีไปห้ลี้จิงหงหรือ ยูแยงตะแคงรัว

อีกทั้งการที่หลานสาวจะทำของกินให้ผู้เป็นท่านตาสักหน่อยก็เป็นเรื่องสมควรและปกติยิ่ง ไม่ได้มีเจตนาจงใจเรียกตัวโมอีเหรินออกไป แต่อย่างใด

เช่นนั้นสีหน้าของคนที่ถูกทำลายการพลอดรักแล้ว...

เฟิงเหยียนมองไป

สวรรค์! สีหน้าไม่เปลี่ยน แวดตาไม่เปลี่ยน อิริยาบถไม่เปลี่ยน แม้แต่เส้นโค้งตรงมุมปากก็ยังไม่มีการเปลี่ยนแปลงแม้แต่หน่วยนิค... ข้างสุ่มมมันคงนั้!

ครั้นแล้วจึงกลับมามองเงิน

ดีมีซาอย่างเฉยชาจดจ่อ ดีมีซาอย่างเฉยชาจดจ่อ...ยังคงดีมีซาอย่างเฉยชาจดจ่อ แม้แต่หางตาก็ไม่มีขำเล็งแล ดูประหนึ่งเบี่ยงหน้าเขามีเพียงซาถ้วยนั้น รวากับซาถ้วยนั้นสำคัญที่สุด

เฟิงเหยียนอดจะสะท่อนใจไม่ได้ ทั้งสองล้วนแต่เป็นภูเขาน้ำแข็ง มีหน้าซำยังเป็นชนิดที่ไม่ละลายมาเป็นร้อยปีอีกด้วย คนหนึ่งเยอหยิ่ง คนหนึ่งเย็นชา กินกันไม่ลงจริงๆ

ปัจจุบันเงินยึดครองความได้เปรียบด้วยมีฐานะเป็นท่านตาไปหลังจึงหงดุไปแล้วมีเพียงตกเป็นฝ่ายถูกล่่นงานและตั้งรับ นี่ชวนให้คนรู้สึ่กปวดใจแทนเขาอยู่บ้างจริงๆ

หากแต่คิดถึงว่าบุรุษที่หล่อเหลาหนุ่มแน่นและเยอหยิ่งเย็นชา โดยธรรมชาติผู้นี้กำลังจะหลอกเอาตัวอีเหรินน้อยที่พวกเขารักใคร่เอ็นดูมาตั้งแต่อ่อนแต่ออกไป เฟิงเหยียนก็ตัดสินใจเก็บความปวดใจเล็กๆ นั้นลง

จะหลอกเอาตัวเด็กน้อยสุดที่รักของพวกเขาไป นั่นก็ต่อง่ายค่าตอบแทนเช่นนี้ละ เพราะฉะนั้น...

เงิน ข้าสนับสนุนท่าน เชิญต่อได้เลย

เฟิงเหยียนมองดูคนทั้งสองอย่างตั้งตารอ มองไปๆ...

สองคนนี่คนหนึ่งชงซา อีกคนดีมีซา แล้วก็ชงซา แล้วก็ดีมีซา...มิได้ระเบิดขึ้นมาท่ามกลางความเงียบสงบ หากแต่...ทำให้ผู้อื่นอึดอัดตาย

ท่ามกลางความเงิบสงบแทน

สัตว์ทั้งสี่ที่อยู่ข้างๆ ตีมหาจนหลับกองรวมกันไปแล้ว... สัตว์วิเศษ
สามารถอาศัยการนอนหลับดูดซับไอวิเศษที่เกินมาได้

ส่วนสองพี่น้องสกุลฉุนั้นตีมหาวิเศษหมดไปด้วยหนึ่งก็ไม่ได้มีอีก...
ผู้มีพลังวัตรไม่พอ ดูดซับไอวิเศษมากเกินไปอย่างเฉียบพลันหาใช้เรื่องดีไม่
ทว่าอันที่จริงพวกเขามีเป้าหมายที่สำคัญกว่านั้นก็คือ... แล่นเข้าไป
ทำเนืองแห่งเป็นเพื่อนน้องสาวในประตูนารี

ส่วนตัวเขานั้น ตีมหาไปสามถ้วยก็พอแล้ว

หลังจากนั้นภูเขาน้ำแข็งที่เงิบกริบทั้งสองลูกนี้ก็ตีมหาหมดไป
ถ้วยแล้วถ้วยเล่า... ซ้ำยังไม่พูดอะไรแม้แต่ครั้งคำ เฟิงเหยียนก็ชักอัดอั้น
ตันใจแล้ว

'การประลองตัดสินสุดตื่นตาตื่นใจ' ที่เขาตั้งตารอมิได้ปรากฏขึ้น
โดยสิ้นเชิง สิ่งที่ปรากฏมีเพียง 'การต่อต้านอย่างเงิบกริบ'

ไม่มีความตื่นตาตื่นใจ ไม่อลังการเลยแม้แต่น้อย

ในเวลาอันเืองกลั่นหอมเย้ายวนใจก็ไชยออกมา

"ท่านตา ข้าทำเสร็จแล้วเจ้าคะ"

สัตว์ทั้งสี่ที่หลับอยู่ข้างๆ มีการตอบสนองเร็วกว่าเฟิงเหยียนเสียอีก
พวกมันวิ่งแกมกระโดดมาถึงเบื้องหน้าโม่อีเหริน

"โฮ่ว"

"อาวู้"

"โฮก"

"อู"

สัตว์ทั้งสี่ต่างส่ายหัวกระดิกหาง แกวตายเป็นประกายวิบวับ มอง...

งานในมือโมอีเหรินเป็นตาเดียว

"พรีด..." โมอีเหรินหัวเราะออกมาอย่างกลั่นไม่อยู่นางย่างเท้าเดินอ้อมพวกมันไป "พวกเจ้าไปหาท่านพี่นูน งานนี้เป็นของท่านตา"

ด้วยเหตุนี้สัตว์ทั้งสี่จึงยิ่งกระโจนตัวไปข้างหน้า ไม่ได้กินเนื้อแห่งก็จะไม่ปล่อย 'เจ้านาย' อย่างอู่เซวียนอั้งและอู่เซวียนฉีไปเด็ดขาด

"ท่านตา" โมอีเหรินนั่งลงข้างผู้เป็นตา วางงานในมือลงตรงหน้าเขา

ไม่ซึ้งเงินหยิบเนื้อชิ้นหนึ่งใส่ปาก กินหมดก็พยกหน้า "อืม"

มีรสหวานและเค็มปะแล่มจากตัวเนื้อ กลิ่นหอมถูกใจ เนื้อเหนียวนุ่มเคี้ยวเพลิน ฝีมือของโมอีเหรินก้าวหน้าไปอีกแล้ว

"ข้าทำได้เยอะเลย ท่านตาเอาไว้นะเจ้าคะ" โมอีเหรินมองเห็นท่าที่ตอบสนองของท่านตาแล้วก็ยิ้มอย่างเบิกบาน จากนั้นจึงหยิบเนื้อแห่งห่อหนึ่งที่หนักอย่างน้อยสิบซั้ง* ออกมาวางลงบนมือท่านตา

ไม่ซึ้งเงินพลิกมือทีเดียว ห่อเนื้อแห่งก็ถูกเก็บเข้าไปในแหวนำของของเขา

"อีเหรินน้อย ตาก็อยากได้เหมือนกัน" เฟิงเหียนยืนมือออกมา

ช่วงขณะที่เงินกับอีเหรินน้อยคุยกันไม่กี่คำเมื่อครู่นี้ เขาได้กินไปสองสามชิ้นแล้ว ยิ่งกินก็ยิ่งอยากกินอีก อร่อยเสียยิ่งกว่าอะไร

"ท่านตาเหียน ไร่ท่านเจ้าคะ"

คาดไว้ก่อนแล้วว่าต้องมีสถานการณ์ทำนองนี้ โมอีเหรินจึงหยิบออกมาอีกสองห่อให้ท่านตาเหียนกับไปหลังจึงหง

ไปหลังจึงหงรับไว้ทันที สำหรับของที่โมอีเหรินให้เขา เขาล้วนไม่สงสัยหรือลังเลที่จะรับเอาไว้

* ซั้ง (ซั้งจิ้น) หรือจิ้น เป็นหน่วยชั่งของจีน มีน้ำหนักประมาณครึ่งกิโลกรัมและยังนิยมใช้อยู่จนถึงปัจจุบัน

"ไหนจึงเล็กเพียงนี้" เฟิงเหยียนมองห่อเล็กที่หนักราวหกเจ็ดชั่ง
 ในมือ นึกถึงห่อใหญ่ของเงินเมื่อครู่นี้ ในใจก็รู้สึกไม่ยุติธรรมแล้ว

"แน่นอนว่าของท่านตาต้องเป็นห่อที่ใหญ่ที่สุดเจ้าคะ" โมอีเหริน
 ยิ้มตาหยี

กตัญญูต่อท่านตาต้องทำให้เต็มที่ โมอีเหรินไม่กลัวที่จะให้ผู้อื่นรู้
 แม้แต่น้อย

"อีเหรินน้อย มีหลักครองตนในสังคมบางประการที่เจ้าต้องระวัง
 เอาไว้" เฟิงเหยียนกล่าวสั่งสอน "ต่อให้เจ้ามีใจลำเอียง แต่ยามมีคนนอก
 อยู่ด้วย ต่อให้เป็นการเสแสร้งก็ต้องทำออกมา...ต้องใจกว้างต่อแขก
 ใจแคบต่อคนของตนเองสักหน่อย"

ดังนั้นห่อใหญ่ห่อนั้นจึงรวมอบให้เขา แล้วมอบห่อเล็กห่อนี้ให้
 เงินแทน

"แต่ท่านตาเหยียนหาใช่คนนอกไม่ ถ้าต้องแสร้งแสดงมารยาท
 ผิดเพี้ยนพรคณีก็น่าจอบลอมเกินไปแล้วเจ้าคะ" โมอีเหรินพูดอย่างบริสุทธิ์
 ไร้ความผิดยิ่ง

"..." เวลาที่เฟิงเหยียนไม่ถือสาที่จะเป็น 'คนนอก' ชั่วครู่ชั่วยาม

"มิหนำซ้ำหากมีคนนอกอยู่จริงๆ...คนนอกก็คือคนนอก จะไปสำคัญ
 เท่าคนกันเองได้อย่างไร ดังนั้นจึงยังไม่จำเป็นต้องเสแสร้งแล้ว" หลักความเห็น
 ของโมอีเหรินทำให้เฟิงเหยียนพ่ายแพ้ราบคาบ

ที่กล่าวมาข้างต้นเป็นโมซึ่งเงินสอนสั่งมาด้วยวาจาและการกระทำ
 ทั้งสิ้น โมอีเหรินเรียนรู้ได้ดีเหลือเกิน

"อีเหรินน้อย..." เฟิงเหยียนยิ่งคับแค้นใจ

ไปหลังจึงหงายดาด้วยหนึ่งใส่มือเฟิงเหยียน

เฟิงเหยียนงุ่นงยั้ง
 โมซั้งเงินก็ไม่ว่าใจนัก
 "พรีด..." ทว่าโมอีเหรินซำกลั้ง
 ท่านตาเหยียนอั้งงั้นไปแล้ว ท่านตาก็ถึงกับตะลึงไปเล็กน้อยเช่นกัน
 นี่ช่าง...ไม่ง่ายเลยจริงๆ
 มีเพียงสวรรค์ที่รู้ว่าท่านตาจะสีหน้าเปลี่ยนสักทีนั้นยากมาก
 เพียงไร
 ไปหลี่จิงหงยั้งใหญ่เกรียงไกรยั้งนัก
 เฟิงเหยียนมองซาถ้วยั้งนั้น แม้ซาวิเศษจะเป็นของดี แต่ใจเขาถึงได้
 มีความรู้สึกคล้ายถูกเมินเฉยอย่างไรอยู่
 "เหนื่อยหรือไม่" ภูเขาน้ำแข็งไปหลี่จิงหงเอ่ยปากในที่สุด
 "ไม่เหนื่อย" ดวงตาเรียวกิ้วของโมอีเหรินโค้งขึ้น
 ถ้าแค่ท่าของกินนิดหน่อยก็เหนื่อย พลังกายก็ถือว่าแย่เกินไปแล้ว
 ต้องกลับไปฝึกที่เกาะโมเสียนใหม่
 "อืม" ไปหลี่จิงหงพยักหน้า ก่อนรินซาให้นาง
 โมอีเหรินดื่มหมดแล้วก็มองท่านตา "ท่านตา ข้าอยากไปเดินเล่น
 บนฝั่งสักหน่อยเจ้าคะ"
 "ไปเถอะ" โมซั้งเงินพยักหน้า
 "ขอบคุณท่านตาเจ้าคะ" โมอีเหรินส่งพวกชุดน้ำชาและใบชาให้
 ท่านตาเหยียนทั้งหมด จากนั้นก็จับมือไปหลี่จิงหง กระโดดเบาๆ ที่เดียว
 ก็พ้นจากเรือไปถึงบนฝั่ง
 สองพี่น้องสกุลคู่กับสัตว์วิเศษทั้งสี่เห็นแล้วก็ทำท่าจะตามไปทันที
 "พวกเจ้ามานี่" โมซั้งเงินเอ่ย สองคนสี่สัตว์ก็กลับมาที่นั่งเดิม

อย่างเงียบๆ

"ท่านตา พวกเรา..." ฉูเซวี่ยนฉีเฟิงจะเปิดปาก ไม่ซั้งเงินก็พูด
ออกมาประโยคหนึ่ง

"ทุกเรื่องมีขอบเขต ทำเกินไปก็ไม่ดี"

"..." นี่หมายถึง...

ไม่ซั้งเงินมองสองพี่น้องปราดหนึ่ง สองพี่น้องสกุลฉูก็เข้าใจในทันใด
ถึงจะอยากเป็นดวงไฟ* ก็ไม่อาจส่องแสงสว่างจ้าวอยู่ตลอดได้ เช่นนี้
จะทำให้คนรู้สึกระคายตาได้ง่ายๆ แล้วจะพลาดดับไฟเสียเอง

กลับกันถ้าหากรักษาความสว่างไว้ในระดับที่เหมาะสม เมื่อไม่รู้สึก
ระคายตา คนก็จะไม่มีข้ออ้างให้ปลีกตัวจากไป และยอมรับได้ในที่สุด
เพื่อไม่ให้ไปหลั่งเหงาต่อคนไปอีกครั้ง ต้องรักษาความพอเหมาะ
ไว้ให้ได้ เช่นนี้ตอให้ไปหลั่งเหงาอยากจะลักพาคนไป โมอีเหรินก็จะไม่หนี
ไปกับเขาอย่างสงัด

"ในเรื่องการฝึกบำเพ็ญก็เป็นเช่นเดียวกัน" ไม่ซั้งเงินเสริมอีกประโยค
พี่น้องสกุลฉูร้อนตัวขึ้นมาเรื่อยๆ ทันที

แม้ว่าสามเดือนมานี้จะท่องที่ยวลงได้มาตลอด แต่อันที่จริง
นับตั้งแต่สู้กับซ้อลิ่งเทียนที่เมืองผิงเจิน พี่น้องสกุลฉูก็รู้สึกได้ว่าตนเอง
ยังมีความสามารถไม่เพียงพอ

ด้วยอายุของพวกเขา สามารถฝึกบำเพ็ญได้ถึงชั้นฟ้าและผู้บัญชา
สัตว์วิเศษอาจจะนับเป็นอัจฉริยะที่พบเห็นได้น้อยแล้ว หากแต่ยอดฝีมือ
ต่อสู้กัน เคยสนใจอายุเสียที่ใด

ในขณะที่น้องสาวของพวกเขากลับเอาชนะผู้บัญชาสัตว์วิเศษระดับเก้า

* คำว่า 'ดวงไฟ' ในภาษาจีนเปรียบเปรยถึงบุคคลที่สามที่เข้าไปขัดขวางเวลาคู่รักอยู่ด้วยกัน ความหมาย
คล้ายคำว่าก้างขวางคอของไทย

ได้อย่างง่ายดาย และยังสามารถต่อกรกับซื้อสิ่งที่ยืนที่ลึกล้ำมีอาจหยั่งได้
อีกด้วย

หากต้องการปกป้องน้องสาวก็จำต้องบากบั่นพากเพียร ยกกระดืบ
พลังแก่นแท้ของตนเองให้สูงขึ้นไปเรื่อยๆ

ดังนั้นแม้ยามกลางวันพวกเขาจะตามอยู่ข้างกายโมอีเฮริน แต่
ยามกลางคืนหลังกลับเข้าห้อง ถ้ามิใช่นั่งสมาธิฝึกบำเพ็ญทั้งคืนก็
แอบออกไปฝึกกระบวณท่า

พวกเขาหลงนึกว่าตนเองปิดบังได้ดีมากแล้ว...ผลคือท่านดา
ทราบทุกเรื่อง

เฟิงเหยียนมองเห็นสีหน้าท่าที่ก้มหน้ารับผิดและทบทวนตนเอง
อย่างเจียมๆ ของสองพี่น้องแล้วก็นึกขำในใจอย่างอดไม่อยู่

"เงิน พวกเขาสองคนทำเช่นนี้...ก็นับว่าขยันหมั่นเพียร ชี้แนะตักเตือน
สักหน่อยก็พอแล้ว" เขากล้าพูดเลยว่าถ้าเงินยังพูดต่อไป ลูกศิษย์ของเขา
คงไม่มีหน้าพบผู้คนแล้ว

ไม่ช้าเงินดื่มชาไปอีกถ้วยด้วยท่าทางเฉยชา จากนั้นก็มองไปยัง
สองพี่น้องอีกครั้ง "อยากยกกระดืบพลังแก่นแท้?"

"ขอรับ" สองพี่น้องตอบประสานเสียงกัน

"ตั้งแต่คืนนี้เป็นต้นไป การฝึกบำเพ็ญให้ยึดความสมดุลเป็นหลัก
หากรู้สึกว่าคุณเองใกล้จะเลื่อนขั้นแล้วก็ให้ควบคุมเอาไว้ โดยเฉพาะเจ้า"
เขาชี้ดูเชวียนอั้ง "เจ้าเคยถูกคนวางยาพิษ 'หยาดน้ำตาเทพยุทธ์' แม้จะ
แก้พิษได้แล้ว และโมอีเฮรินก็ได้ให้เคล็ดวิชาต่อสู้อสูและฝึกบำเพ็ญที่
ต่างจากเดิมแก่เจ้าแล้ว ทว่าพื้นฐานไม่มั่นคง ภัยแฝงมีแต่จะใหญ่ขึ้น
สถานเบาที่ไม่อาจเลื่อนขั้น สถานหนักก็ธาตุไฟเข้าแทรก เรื่องเหล่านี้

เจ้าสมควรรู้"

อู๋เซวียนอึ้งสะท้านเฮือกก่อนพยักหน้า "เซวียนอึ้งทราบแล้วขอรับ"

"เคยยืนอยู่จุดสูง วันหนึ่งต้องมาเริ่มต้นใหม่ แม้กระบวนการจะลำบากยากเย็น แต่ถ้าสามารถรักษาสภาพจิตใจให้มั่นคงและผ่านด่านนี้ไปได้ เจ้าก็จะขึ้นไปได้สูงกว่าเดิม"

อู๋เซวียนอึ้งนั่งเงยไปชั่วขณะ แล้วถึงเงยหน้าขึ้นมา "ข้าเข้าใจแล้วขอบคุณท่านตาขอรับ"

เขาเคยเป็นอัจฉริยะที่ผู้อื่นกล่าวขาน เคยเป็นผู้สืบทอดที่วงศ์ตระกูลให้ความสำคัญ แต่ยามถูกพิษในครานั้น นอกจากได้ทำลายการฝึกบำเพ็ญของเขาลงแล้ว ยังโจมตีมาถึงจิตใจของเขาเช่นกัน

แม้จะให้ความสำคัญกับเขา แต่ในใจของบิดาและผู้อาวุโสในตระกูล เรื่องที่สำคัญกว่าเขามีมากเหลือเกิน เมื่อเกิดการขัดแย้งกัน ถึงจะเป็นบุตรชายแท้ๆ ก็ยังสละทิ้งได้

ทว่าบนโลกนี้ก็ยังมีคนสองคนที่ไม่มียันละทิ้งเขา

ขณะที่เขาคิดไม่ถึง โมอิเฮอร์กับอู๋เซวียนอึ้งได้ช่วยเขากลับมา โมอิเฮอร์ไม่เพียงแก้พิษให้เขา ยังมอบเคล็ดวิชาต่อสู้ที่ต่างจากเดิมให้เขาด้วย อู๋เซวียนอึ้งรู้ว่าขอเพียงตนเองพยายามฝึกบำเพ็ญ การจะกลับมามีพลังแก่นแท้เท่าเมื่อก่อน หรือแม้กระทั่งเหนือกว่าเมื่อก่อนเป็นเรื่องที่ขึ้นอยู่กับความขำเร็วเท่านั้น หากแต่ขณะอยู่ที่เมืองฝิงเจิ้นเขากลับใจร้อนกลัวว่าตนเองไม่มีพลังแก่นแท้แล้วจะปกป้องน้องชายไม่ได้ ยามอันตรายมาเยือนก็จะปกป้องน้องสาวไม่ได้...

ความหุนหัน ความไม่มั่นคง ความเร่งร้อน ล้วนเป็นข้อห้ามใหญ่ในการฝึกบำเพ็ญ

หากมิใช่เมื่อถึงเงินไม่ได้อันปรากฏสถานการณ์คับขัน เกรงว่าเขา
คงจะธาตุไฟเข้าแทรกไปแล้ว

โมซึ่งเงินมองเขาอีกอึดใจหนึ่ง ก่อนจะกล่าวอีกประโยค "จะฝึก
บำเพ็ญ อันดับแรกต้องฝึกใจเสียก่อน"

"ขอรับท่านตา" ฉูเซวียนอึ้งพยักหน้าอย่างให้ความเคารพ
คราวนี้โมซึ่งเงินถึงได้เลิกมองเขาพลางกล่าวเรียบๆ ว่า "ถ้าไม่ยาก
อยู่ที่แผ่นดินใหญ่ก็ตามซ้ำกลับไปเกาะโมเสวียนแล้วกัน"

"ซ้ำก็จะไปด้วย!" ฉูเซวียนอึ้งกับฉูเซวียนฉียังไม่ทันพูดอะไร เฟิงเหยียน
ก็แสดงท่าทีทันควัน

พอคิดถึงว่านับแต่บัดนี้จะได้กินอาหารที่โอเอรินน้อยทำทุกวัน เฟิงเหยียน
ก็รู้สึกว่่าน้ำลายของตนจะไหลออกมาแล้ว

สองพี่น้องมองตากันพลางเอ่ยตอบ

"เซวียนอึ้งฟังท่านตาขอรับ"

"เซวียนฉีฟังท่านตาขอรับ"

"อืม" โมซึ่งเงินพยักหน้าให้เพียงสองพี่น้อง

เฟิงเหยียนไม่พอใจแล้ว "เงิน ซ้ำก็จะไปด้วย"

โมซึ่งเงินไม่พูดและไม่มองเขาสักนิด

"เงิน ซ้ำก็จะไปด้วย!" เฟิงเหยียนพูดอีกรอบ

พอเห็นโมซึ่งเงินยังไม่นำพาเขา เฟิงเหยียนก็เริ่มพูดพรวด "ซ้ำก็จะ
ไปด้วย ซ้ำก็จะไปด้วย ซ้ำก็จะไป..."

เฟิงเหยียนพูดพรวดโดยตลอดจนไม่ได้สังเกตเห็นว่าสองพี่น้องที่
ด้านข้างกลายเป็นหินไปแล้ว

ตาลุงรูปงามที่พูดพรวดไม่หยุดผู้นี้คือ 'อาจารย์ของเขา' ผู้อาวุโส

เฟิงเหยียนแห่งสมาคมผู้ครองสัตว์วิเศษผู้มีชื่อเสียงโด่งดังในดินแดนเทพยุทธ์ เป็นที่เล่าลือว่าสุขุมเป็นผู้ใหญ่ มีความยุติธรรม แยกแยะถูกผิดชัดเจน พลังแก่นแท้สูงส่งล้ำลึก และได้รับความเคารพนับถือจากคนนับไม่ถ้วนจริงๆ นะหรือ

ภาพลักษณ์แตกต่างกันเกินไปแล้ว พี่น้องสกุลฉู่ลับสนอยู่เล็กน้อย ทว่าฉู่เหยียนฉียังนับว่าดีหน่อย จะอย่างไรเขาก็เคยเห็นอาจารย์ บ่นกระปอดกระแปดด้วยความพลุ่งพล่านและไม่พอใจแต่อันที่จริงในใจ ตีใจยิ่งทุกครั้งที่ได้รับของที่ท่านตาฝากมาจากเกาะโม่เสวียน ส่วนบัดนี้ นับว่าก้าวไปอีกขั้น ดังนั้นเขาจึงได้สติกลับมาเร็วกว่าพี่ชาย

"อาจารย์ ท่านตายังไม่ได้บอกว่าไม่ให้ท่านไป..." เขาเอ่ยเตือนเสียงเบา เฟิงเหยียนที่พูดพร่ำพ้อได้ยิ้มนวาคาใจนี้ *จริงด้วย!* ฉีนไม่ได้บอกว่าไม่ได้ ก็แสดงว่าอนุญาตแล้ว

"แค่ๆ" เขาหยุดพูดพร่ำและหยุดสีหน้าคับแค้นบิดพลิ้วลงทันควัน ก่อนจะจัดสับเสื่อหนึ่งตัวตรง แสดงบุคลิกท่าทางของผู้วิเศษออกมา "อะแฮ่ม พวกเจ้าสองคนกลับไปนั่งสมาธิที่ห้องก่อน"

"..." สองพี่น้องต่างก็อึ้งงัน นี่เขาจะเปลี่ยนท่าที่เร็วเกินไปแล้วหรือไม่ เฟิงเหยียนมองเห็นคนเซ่อทั้งสองก็พูดออกมาชัดๆ เสียเลย

"ท่านตาเจ้าบอกว่าพวกเจ้าฝึกบำเพ็ญเร็วเกินไป รากฐานไม่มั่นคง ซาที่อีเหรินน้อยซงมีฤทธิ์ช่วยให้จิตใจสงบ เช่นนี้พวกเจ้ายังไม่เข้าใจอีกหรือ"

โม่อีเหรินมองสภาวะของทั้งสองคนออกนานแล้ว แต่กลับไม่สะดวก จะพูดอะไร ด้วยกลัวว่าพี่ชายทั้งสองจะละอายใจหนักขึ้นจนทั้งเป็นปมในใจ

ส่วนท่านตาที่แม้ภายนอกจะดูไม่ออก แต่อันที่จริงรักหลานสาว ยิ่งกว่าแก้วตาดวงใจอย่างเงินผู้นี้ก็ทนเห็นหลานสาวเป็นห่วงเป็นใย เป็นกังวลต่อไปไม่ได้จริงๆ จึงเอ่ยปากพูดเสียเลย

คู่เขี่ยนอ้งกับคู่เขี่ยนฉี่เย็บไป ก่อนจะสบตากันอีกครั้ง แล้วยืนขึ้นพร้อมกัน "ท่านตา พวกข้าขอตัวกลับห้องก่อนขอรับ"

จากนั้นทั้งสองก็กลับเข้าไปในประทุนเรือ

เฟิงเหยียนพอใจมาก ลูกศิษย์ของเขาสอนง่ายยิ่ง พี่ชายของลูกศิษย์ก็สอนง่ายเช่นกัน ดียิ่งนัก

ทว่าอันที่จริงให้พูดยืดพูดยาวมากเพียงไร ในใจที่น้องสกุลฉู่ก็มีถ้อยคำเพียงประโยคเดียวคือ 'ไม่อาจปล่อยให้ห้องสาวเป็นกังวลแทนได้'

เรียบง่ายเพียงเท่านี้เอง พวกเขากลับถึงห้องก็สงบใจฝึกบำเพ็ญ

ความจริงข้อนี้เฟิงเหยียนย่อมจะไม่รู้ เขารู้สึกเพียงว่าความเหนื่อยยากลำบากใจของตนเองมิได้สูญเปล่า ประเสริฐยิ่งนัก

ทว่าพอผู้น้อยทั้งสองจากไปแล้ว เฟิงเหยียนก็ขยับไปใกล้สหายนิทินที่ "เงิน ท่านแปลกไป"

โมซังเงินไม่มีการตอบสนองใด

"ท่านไม่เคยสนใจเรื่องที่ไม่เกี่ยวข้องกับตนเองมาแต่ไหนแต่ไร"

ต่อให้พี่น้องสกุลฉู่นับได้ว่าเป็นหลานชายของเขาเช่นกัน แต่ไม่ซังเงินเป็นผู้ใด อาศัยแค่ความสัมพันธ์ทางสายเลือดก็ควบคุมท่าทีของเขาได้หรือ

ไม่ถูกต้อง ไม่ถูกต้อง...แม้สายเลือดจะสำคัญ แต่ความพอใจของตัวไม่ซังเงินนั้นสำคัญยิ่งกว่า

หากให้เฟิงเหยียนกล่าวโดยพิจารณาจากมิตรภาพนับสิบๆ ปีกับ

ไม่ซังเงิน ไม่ซังเงินก็คือตาแก่ที่เอาแต่ใจถึงขีดสุดผู้หนึ่ง!

ก็ได้ เป็นตาแก่รูปร่าง เอ่อ... ตาลุงรูปร่าง

หากแต่คำพูดนี้เขากล้าตะโกนร้องแค้นในใจ ไม่กล้าพูดออกมา
อย่างเด็ดขาด

ไม่ซังเงินไม่มีความสนใจต่อความเคลื่อนไหวภายในใจของเพ็งเหยียน
โดยสิ้นเชิง เพียงแต่ดื่มชาด้วยท่าทางสบายๆ ไม่รีบร้อนไปอีกถ้วย กินเนื้อแห้ง
ที่หลานสาวของตนทำมาให้ จากนั้นก็กล่าวอีกประโยค

"หลังจากนี้อีเหรินจะต้องการผู้คุ้มกัน"

โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังจากกลับไปถึงตระกูลเพ็ง

ที่บอกว่าอยากเดินเล่นบนถนนของเมืองอิงสู่ย นั้นมิใช่เรื่องหลอกลวง
โมอีเหรินจึงไปหาลี้จิงซันฝั่งใต้ก็พุ่งตรงไปที่ร้านหนังสือที่ใกล้ที่สุด
หยิบรายชื่อหนังสือมาดู แล้วกวาดตามองหาเล่มที่ยังไม่เคยอ่าน ก่อนจะ
จ่ายเงินและยัดใส่ในกระเป๋าพิเศษทั้งหมด จากนั้นก็ถือออกมา

อีกทั้งนางยังพุ่งตัวไปร้านถัดไปโดยไม่สนใจคนงานร้านผู้นำส่งสาร
ที่ถูกจำนวนหนังสือที่นางซื้อทำให้ตกใจจนอากัปภิกิริยาแข็งทื่อเหมือนกับ
หุ่นไม้

ร้านนี้ขายของใช้ที่เกี่ยวข้องกับพวกเครื่องเขียนและศิลาบ้นที่ก
โดยเฉพาะ

โมอีเหรินเดินเข้าประตูมาได้ก็ซื้อของไปกองใหญ่เช่นเดียวกัน
จากนั้นก็ท่องคำว่า 'เก็บ' ในใจ ใส่ข้าวของเข้าไปในกระเป๋าพิเศษอีกใบ
ก่อนจะจ่ายเงินแล้วเดินออกจากร้าน

ร้านถัดมาเป็นร้านสมุนไพร นางโกยสมุนไพรที่ถูกใจมาอีกครั้ง

แล้วจากมา

ร้านถัดจากนั้นเป็นร้านอาวูธ แน่นอนว่ามีไซ้จะซื้ออาวูธ แต่อยาก
หาดูว่ามีวัดฤดูบิบัติอะไรหรือไม่

ผลคือ...ไม่มี

เมื่อเอีหรินก็มีได้ผิดหวัง วัดฤดูบิบัติชั้นดีเดิมที่ก็หายาก ไม่จำเป็นต้อง
คาดหวังมากเกินไป หลังจากนั้นก็ถึงเวลากินขนม นางจะได้เดินเล่น
เรื่อยเปื่อยแล้ว

ยามราตรีของเมืองอิงสู่ย เนื่องจากการขนส่งทางน้ำมีความพัฒนา
อีกทั้งทิวทัศน์ยามราตรีของแม่น้ำกิงดงาม ดังนั้นแม้ประตูเมืองจะปิดเร็ว
แต่ร้านรวงต่างๆ กลับยังเปิดกันถึงดึกดื่น

เมืองทั่วไปพอถึงยามชวี* ก็มีคำสั่งห้ามออกนอกเคหสถานแล้ว
แต่ที่เมืองอิงสู่ย ทุกวันหากยังไม่ถึงยามจื่อ** ก็วยังคึกคักไม่หยุด

สายลมยามราตรีเย็นอยู่เล็กน้อย เนื่องจากขณะพัดผ่านแม่น้ำอิงชว่น
ก็ได้นำพาไอน้ำมาด้วยบางๆ

เรือบนแม่น้ำอิงชว่นมีทั้งที่แล่นและหยุดจอด ประดับให้แม่น้ำ
ทั้งสายสว่างไสวน่าประทับใจ

ส่วนร้านค้าและหาบเร่แผงลอยสองฝั่งตลิ่งนี้ พอมองเห็นเรือและ
ผู้คนสัญจรไปมาก็พากันร้องขายของอย่างคึกคักอบอุ่น

ท่ามกลางผู้คนที่ยักไขว้ไปมาไม่ขาดสายกลับมีเงาร่างสองร่าง
ที่ตั้งดูตความสนใจของผู้อื่นโดยไม่รู้ตัว

เงาร่างสูงใหญ่ในชุดสีม่วง ท่าทางหล่อเหลาเย็นชา สูงศักดิ์
โดยธรรมชาติ ทั้งๆ ที่เดินอยู่บนถนนแต่กลับไม่มองผู้ใด มอบความสนใจ

* ยามชวี คือช่วงเวลา 19.00 น. ถึง 21.00 น.

** ยามจื่อ คือช่วงเวลา 23.00 น. ถึง 01.00 น.

ให้เพียงเงาร่างเล็กอ่อนแอข้างกาย

ด้านเงาร่างเล็กอ่อนแอในชุดสีชมพูก็มีผิวขาวปานกระเบื้องเคลือบ
ท่วงที่เป็นธรรมชาติ เรียวคิ้วและดวงตาโค้งแยมยิ้มได้น่ารักใสซื่อ ระหว่าง
ที่กินก็ไม่ลืมจะแบ่งให้เงาร่างสูงใหญ่ที่ข้างกายได้กินด้วย

คนทั้งสองเดินด้วยกัน ความสนใจของนางล้วนอยู่ที่ร้านค้าและ
หีบเร่งแผงลอย โชคดีที่มือจับเขาไว้ไม่ปล่อย ดังนั้นถึงจะไม่มองทางก็
ไม่มีทางชนผู้อื่น

ครั้นเดินเล่นได้สุดถนนทั้งสาย โมอีเฮรินก็มีความรู้สึกปลื้มใจอย่างมาก
นางคิดถึงว่ายังมีหนังสืออีกไม่น้อยให้อ่าน ยังมีของอีกไม่น้อยให้ศึกษา
เพียงเท่านั้นนางก็ยิ้มตาหยาแล้ว

สองฝั่งแม่น้ำอึ้งชวณล้วนเป็นเขตถนนอันครึกครื้น บัดนี้เดินมา
สุดถนนฝั่งหนึ่งก็เจอสะพานโค้งเชื่อมกับฝั่งตรงข้ามอยู่ที่เบื้องหน้า โมอีเฮริน
จึงพูดขึ้นทันที "จิงหง พวกเราไปอีกฝั่งหนึ่งกันต่อเถอะ"

"ได้" ความต้องการของโมอีเฮริน ไปหาลี้จิงหงไม่มีทางปฏิเสธ

ครั้นคนทั้งสองข้ามสะพานแล้วเดินชมร้านค้าและหีบเร่งแผงลอย
ที่อยู่อีกฝั่งจนหมด ในกระเป๋าวีเศษของโมอีเฮรินก็มี 'อาวูถุยู่โธปกรณ'
เพิ่มมาอีกไม่น้อย

และตั้งแต่ต้นจนจบไปหาลี้จิงหงมิได้ซื้อสิ่งใดเลย เพียงแต่รับหน้าที่
เดินเล่นเป็นเพื่อนและคอยดูทางให้เท่านั้น อีกทั้งยังมองคูสีหน้ายิ้มแยม
ของนางโดยมิได้รำคาญอย่างสิ้นเชิง

แม้จะไม่อาจเข้าใจได้ว่าการเดินเล่นและซื้อของเยี่ยงนี้มีอะไรน่าสนุก
ทว่าสีหน้าท่าทางของนางดูเบิกบานมากโดยตลอด ดังนั้นเขาจึงถามว่า
"ชอบหรือ"

"อ้อม" นางพยักหน้า รั้งสายตากลับมาจากหอบเร่แผงลอยย้ายมา มองเขา "ตอนยังเล็กสุขภาพร่างกายไม่ดี ทำได้เพียงนอนอยู่ในห้อง เวลานั้น ความปรารถนาของข้าก็คือ...สักวันหนึ่งหากสามารถแข็งแรงขึ้นได้ ข้าจะ ออกไปเดินเล่นให้ทั่ว ชมดูทิวทัศน์อันงดงามให้มาก กินของอร่อยให้มาก ทำเรื่องสนุกให้มาก ซื่อของที่ชอบให้มาก"

ทั้งหมดเป็นความปรารถนาที่มีได้มีอุดมการณ์กว้างไกลและมีได้ สร้างประโยชน์ใดๆ ต่อมนุษย์โดยสิ้นเชิง มีเพียงเรื่องเล่นสนุกเท่านั้นเอง หากแต่ไปหลี่จิงหงกลับพยักหน้า "ข้าจะทำเป็นเพื่อนเจ้า"

โม่อีเหรินมองเขาอย่างประหลาดใจอยู่เล็กๆ

"ข้าจะทำเป็นเพื่อนเจ้าเอง" ไปหลี่จิงหงย้ำอีกรอบ

ไม่ว่านางอยากทำอะไร นางต้องการไปที่ใด เขาก็จะทำจะไปเป็น เพื่อนนางทั้งหมด

โม่อีเหรินคิดเล็กน้อย ก่อนจะหัวเราะเบาๆ "เช่นนั้นถ้าข้าอยากกลับ เกาะโม่เสวียนแล้วไม่ออกมาอีกเล่า"

"ข้าก็จะไปกับเจ้า" เขาไม่มีความลังเลใดๆ

"ท่านไม่ต้องกลับเกาะหุนหรือไร"

ไปหลี่จิงหงชะงักไปเล็กน้อยก่อนจะเอ่ยตอบ "ไม่ต้อง" มีบิดาของเขา อยู่ เขาไม่อยู่ที่ไม่เป็นไร

"เช่นนั้นจะดีหรือ" โม่อีเหรินเอียงศีรษะ สีหน้ารุ่มนวยใจอยู่สักหน่อย ท่านพ่อของจิงหงจะรู้สึกหรือไม่ว่าลูกนางแย่งบุตรชายไป

แม้ว่านับแต่โบราณมาแม่สามีลูกสะใภ้จะเป็นไม้เบื่อไม้เมากัน แต่ก็ไม่เคยมีใครบอกว่าพ่อสามีลูกสะใภ้ไม่ใช่ไม้เบื่อไม้เมากัน เอ่อ... พวกนางยังไม่ได้แต่งงานกัน นางก็ไม่นับเป็นลูกสะใภ้ ทว่าก็ใกล้เคียงแล้ว

"ดีสิ วางใจเถอะ ไม่มีเรื่องอะไรหรอก" ไปหลี่จิงหงมองสีหน้าท่าทาง
ของนางเข้าใจ จึงโอบนางไว้แล้วตบปดอบเบาๆ

ต่อให้มีเรื่องอะไร เขาจะจัดการเอง

"เป็นบุรุษไม่ว่าจะประสบเรื่องอะไรก็ไม่เห็นเหตุผลที่จะปล่อยให้สตรี
แบกรับไว้เอง"

"พรีด..." โมอีเหรินหัวเราะออกมา ก่อนโอบตบไปหลี่จิงหง "ก็ได้
จะไม่มีเรื่องอะไร ต่อให้มี พวกเราก็แบกรับด้วยกัน"

ไปหลี่จิงหงดูไม่ใคร่พอใจนัก "ข้าแบกรับเอง" นี่เป็นการยืนยันกราน
ของบุรุษ แคंपกป้องสตรีของตน เขาจะต้องทำให้ได้

"ด้วยกัน" นางยืนยันกราน จากนั้นก็ส้าทับอีกประโยค "ยกเว้นท่านตา"

หากคนทั้งสองต้องการอยู่ด้วยกัน ไม่ว่าจะประสบเรื่องอะไรก็จะต้อง
เผชิญหน้าด้วยกัน...แน่นอนว่ายกเว้นเรื่องการทดสอบของท่านตานาง

นางเคารพรักท่านตา จึงไม่ยอมออกตั้ญญต่อเขา 'กินบนเรือน ชู้รด
บนหลังคา' อะไรนั่น ชวนให้เสียความรู้สึกเหลือเกิน

อีกทั้งนางเองก็เชื่อว่าท่านตาไม่มีทางตัดสินใจทำเรื่องที่ทำให้นาง
เสียใจออกมาแน่นอน

อย่างมากที่สุดก็แค่ทำให้ลำบากใจเล็กๆ

เรื่องนี้...ไปหลี่จิงหงก็รับไปแล้วกัน เพราะว่าเขาคือคนที่ต้องการ
หลอกเอาตัวนาง

คนหนึ่งคือท่านตา อีกคนคือบุรุษที่ตนชมชอบ โมอีเหรินมีสังหรณ์ว่า
วันหน้านางจะมีเกียรติอย่างมาก จะได้ซาบซึ่งอย่างไม่หยุดหย่อนว่าอะไร
เรียกว่า 'ถูกหนีบอยู่ระหว่างความชอบและความระทมใจ'

ทว่าเมื่อคิดจากอีกมุม นี่ก็เป็นความสุขและความโชคดีของนาง

เช่นกัน

บนโลกนี้มีบุรุษที่ให้ความสำคัญกับนางอยู่ถึงสอง...ไม่สิ สี่คน นี่เป็น
บุญวาสนาของนาง จะต้องทะนุถนอมให้ดี

"ข้าจะทำให้เขาเห็นด้วย" ไปหลี่จิ้งหงกล่าวอย่างเอาจริงเอาจังยิ่ง
"จะไม่โมโห?"

"ไม่"

"ถ้าเกิดต้องใช้เวลาหลายปีมาแล้ว เห็นได้ชัดยิ่งว่าท่านตาไม่ยอม
ให้นางแต่งงานเร็วๆ นี้แน่

แม้ว่านางเองก็รู้สึกว่าคุณเองยังเด็กเช่นกัน...หากเป็นชาติก่อน
ด้วยอายุในตอนนี้นั้นของนางก็เพิ่งจะขึ้นมัธยมปลายเท่านั้น แต่งงานในเวลา
เช่นนี้ ยิ่งคงน่า...อิหลักอิเหลื่ออยู่บ้างจริงๆ

"ต่อให้ต้องใช้เวลาหลายปี เจ้าก็เป็นของข้าเช่นเดิม ข้าจะแต่งงาน
กับเจ้า เจ้าก็แต่งงานได้แค่กับข้าคนเดียว"

สามารถแต่งงานโดยเร็วได้ย่อมดียิ่ง แต่ถึงจะต้องใช้เวลาหลายปี
เขาก็ยังจะแต่งงานกับนาง

ไม่มีข้อสรุปอื่น

กล่าววาทจันจบ ไปหลี่จิ้งหงก็ยังมองดูนางอย่างจริงจังตั้งใจ
ตาไม่กะพริบ สีหน้าไม่เปลี่ยนแปลง ความหมายคือ 'รีบพูดมาเร็วว่าเจ้าเองก็จะ
แต่งงานกับข้าคนเดียวเช่นกัน'

เขารอคอยให้นางเป็นฝ่ายเอ่ยออกมาเองอย่างจริงจังตั้งใจ

"พรี๊ด..." โมอีเหรินหัวเราะพรี๊ดออกมาเสียงหนึ่งอย่างสุดจะกลั่น

นางไม่เคยคิดเลยว่าไปหลี่จิ้งหงที่ทั้งเย็นชาทั้งเย่อหยิ่งทั้งเคร่งขรึม
และเหมือนภูเขาน้ำแข็งมาโดยตลอดก็มีสีหน้า 'น่ารักน่าหยิก' ถึงเพียงนี้

ได้เช่นกัน

น่ารักกว่าลูกสุนัขที่เพิ่งเกิดเสียอีก!

จึงหวัง ลูกสุนัข? ฟรีด...

พอเห็นนางหัวเราะจนหยุดไม่อยู่ ไปหาลีจึงหึงก็งอนสนทน่หืออยู่บ้าง
แต่ก็มีได้ขยับ ยังคงมองนางต่อไป

สีหน้าท่าทางนี่ยิ่งน่ารักน่าหยิกกว่าเดิมเสียอีก

โมอีเหรินหัวเราะหนักจนหยุดไม่ได้ยิ่งกว่าเดิม

ไปหาลีจึงหึงมองไปมองมากลับพลันยื่นมือออกมาปิดเส้นผมที่
ปลิวอยู่ข้างแก้มนาง จากนั้นก็จ้องมองกตึบปากอ่อนนุ่มชุ่มฉ่ำที่นาง
กัดไว้ด้วยต้องการกลืนเสียงหัวเราะ

โมอีเหรินพลันมีลางสังหรณ์ไม่ค่อยดี จึงเงยหน้าขึ้นอย่างงงงัน
อยู่บ้าง

ไปหาลีจึงหึงโอบเอวนางไว้ทันที ขณะกำลังโน้มตัวลงมา ท่าทางกลับ
เปลี่ยนไปในฉับพลัน

"ออกมา!"

3

กลางยามไฮ่* ปลายถนนข้างหนึ่งของแม่น้ำอิงชวน

แม้จะยังไม่ถึงเวลาที่ตลาดกลางคืนจะเก็บร้าน แต่อีกเพียงครึ่งชั่วยาม** ก็จะถึงยามจื่อแล้ว สองฝั่งแม่น้ำอิงชวนที่เดิมทีครึกครื้นจึงค่อยๆ มีคนซาลง

แม้บนถนนจะยังมีไฟสว่างจ้า มีคนสัญจรไปมา แต่สถานที่ที่ครึกครื้นอย่างแท้จริงได้ย้ายจากถนนไปยังร้านน้ำชาและหอสุราแต่ละแห่งแล้ว หาบเร่แผงลอยส่วนน้อยก็เริ่มเตรียมตัวเก็บแผงกันแล้ว

ส่วนที่ปลายถนนทั้งหน้าหลังมีหาบเร่แผงลอยน้อย คนที่ใหญ่ดีเฝ้าทำ อยู่ตรงนั้นก็ยังมีน้อย คนส่วนใหญ่ล้วนเพียงเดินผ่านแล้วก็เลี้ยวผ่านไป

ตำแหน่งที่ไปหลี่จิ่งหงกับโม่อีเหรินอยู่ในขณะนี้แทบจะไม่มีใครอื่น ครั้นไปหลี่จิ่งหงตวาดเสียงเย็น ในเวลานี้จึงได้ยินชัดเจน

พอเสียงตวาดจบลง เกร่างสองสายก็ปรากฏขึ้นเบื้องหน้าไปหลี่จิ่งหง

* ยามไฮ่ คือช่วงเวลา 21.00 น. ถึง 23.00 น.

** ชั่วยาม คือหน่วยเวลาโบราณของจีน หนึ่งชั่วยามเท่ากับสองชั่วโมง ครึ่งชั่วยามจึงเท่ากับหนึ่งชั่วโมง

อย่างรวดเร็ว ก่อนจะคารวะอย่างเคารพนบ

"เฮยอวีคารวะประมุขน้อย"

"ชย้อวีคารวะคุณชาย"

สองเสียง เสียงหนึ่งเข้ม เสียงหนึ่งนุ่มเบา ค้อมตัวทำความเคารพ
พร้อมกัน

"มีธุระอะไร" ไปหลีจิงหงมองพวกเขาอย่างเยียบเย็น ทว่ามีที่
โอบบั้นเอวโม้อีเหรินหาได้คลายออกไม่

แม้ว่าเสียงนั้นจะเนิบเบา แต่เฮยอวีและชย้อวีกลับรู้สึกได้ถึง
ความเย็นเยียบ

เฮยอวีพอจะเข้าใจนิสัยใจคอของประมุขน้อยอยู่ไม่มากก็น้อย
ย่อมรู้ว่านี่หมายความว่าประมุขน้อยไม่พอใจแล้ว จึงยืนอยู่ข้างๆ ด้วย
ท่าทีนบถนอบทันทีโดยไม่กล้าพูดมาก

ในขณะที่ชย้อวีกลับมิได้กลัวเกรงมากเพียงนั้น นางเงยหน้าขึ้นมอง
ใบหน้าทีหล่อเหลาเย็นยะเยือกของคุณชายตรงๆ กลัวยูบ้าง แต่ที่มากกว่า
กลับเป็นอาการใจเต้นตึกๆ

*คิดไม่ถึงว่า...คุณชายจะหล่อเหลาถึงเพียงนี้ เทียบกับ...คุณชาย
ท่านนั้นแล้วมิได้ด้อยกว่าเลยสักนิด*

ชย้อวีสงบใจให้เยือกเย็น ก่อนเอ่ยปากพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนหวาน
"สูหยินคิดถึงคุณชาย ชย้อวีรับคำสั่งจากสูหยินมาเชิญคุณชาย
กลับเรือนเจ้าค่ะ"

ไปหลีจิงหงกลับคล้ายว่าไม่ได้ยินที่นางพูด สายตามองไปทางเฮยอวี
เฮยอวีกัณฑ์นบเอ่ยปากกล่าว "สูหยินกลับถึงเกาะ ท่านประมุขสั่งให้
เฮยอวีพาแม่ นางชย้อวีมาหาประมุขน้อย เชิญให้ประมุขน้อยกลับเกาะ

ในทันทีที่ขอรับ"

ได้ยินคำว่า 'ฮูหยิน' ไปหลี่จิ้งหงก็มีได้มีการเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์ เพียงแต่กวาดตามองเฮยอวี่อย่างเรียบเฉยปราดหนึ่ง

เฮยอวี่รู้สึกที่มีความหนาวเย็นพัดผ่านร่างในทันที

"ไปบอกท่านพ่อ ข้ายังมีธุระ"

ดังนั้นเฮยอวี่มาจากทางใดก็กลับไปทางนั้นแล้วกัน

"เรื่องนี้..." เฮยอวี่ลั้งเล

ชยาอวี่จึงเอ่ยปากขึ้นอีก "คุณชาย ฮูหยินไม่ได้พบคุณชายเนิ่นนาน คิดถึงท่านมากมาโดยตลอด ขอคุณชายโปรดกลับเกาะประเดี๋ยวนี้ อย่าปล่อย ให้ฮูหยินพะวงหาเลยเจ้าค่ะ"

ครั้นเสียงเปล่งออกมา เฮยอวี่ก็ขยับออกห่างจากนางขึ้นอีกนิด

เวลาเดียวกันชยาอวี่ก็พลันถูกพลังรุนแรงซุ่มหน่วงโจมตีจนลอยออกไป หวิดจะล้มลงพื้น

"อีก!" ชยาอวี่ทรงตัวไว้อย่างยากลำบาก นางกุมหน้าอกที่เจ็บปวด มีสีหน้าไม่อยากจะเชื่อมองไปหลี่จิ้งหงอย่างตกตะลึง เห็นเพียงไปหลี่จิ้งหง ไม่แม้แต่จะขยับตัว มีเพียงชุดตัวยาวสีม่วงที่ปลิวขึ้นเบาๆ ก่อนตกกลับ ลงมา

นี่คือ...พลังปราณ?!

แค่ใช้พลังปราณก็ทำให้ข้าบาดเจ็บได้แล้ว?!

ชยาอวี่ทั้งตกใจทั้งหวาดกลัว พลังแก่นแท้ของคุณชาย...

ด้านไปหลี่จิ้งหงยังคงไม่มองนางแม้แต่แวบเดียว แวดตาอันเยียบเย็น มองเพียงเฮยอวี่

"รีบพาดคนไปเสีย"

"ขอรับประมุขน้อย" เฮยอวี่ตอบรับอย่างเคารพนอบนอบทันที กล่าวจบ เขาก็ก้าวเท้ายาวเดินไปหาชยาอวี่ พอมือคว่ำตัวได้ก็ทำท่าจะจากไป...

"ไม่ได้!" ชยาอวี่ดึงตัวเฮยอวี่ไว้ นางโอบเบาๆ ที่หนึ่งก่อนพุดยื่นกราน "ฮูหยินกำชับมาแล้วว่าจะต้องเชิญคุณชายกลับไปให้ได้"

"ท่านประมุขเพียงให้ข้าพาเจ้ามาพบประมุขน้อย สำหรับคำสั่งของประมุขน้อย ข้าจำต้องปฏิบัติตาม"

น้ำเสียงแข็งกร้าวของเฮยอวี่ทำให้ชยาอวี่อยากฟาดเขานัก ชยาอวี่แน่นย้า "ฮูหยินต้องการให้คุณชายกลับไปก็เพราะหวังดีต่อคุณชาย"

"การตัดสินใจของประมุขน้อยไม่มีผู้ใดเปลี่ยนแปลงได้" เห็นได้ชัดว่าเฮยอวี่ค่อนข้างเข้าใจอุปนิสัยของไปหลี่จิงหง

"เฮยอวี่ เจ้าพึงต้องรู้ว่าคำสั่งของฮูหยินนั้นมีอาจขัดได้" ชยาอวี่เอ่ยเสียงเย็น

"เจ้านายของข้าคือท่านประมุข ส่วนประมุขน้อยคือประมุขน้อย" เฮยอวี่มีสีหน้าเข้มขึ้น สำหรับฮูหยินนั้นเขามีความเคารพให้ตามสมควร หากแต่เขาฟังแค่คำสั่งของท่านประมุขเกาะและประมุขน้อยเท่านั้น

"เจ้า..."

"ไป!" เฮยอวี่ตะคอกเสียงเข้ม บังคับพาตัวชยาอวี่จากไป

"ฮูหยิน?" โมอีเหรินเอียงศีรษะด้วยสีหน้าสงสัย

"คนที่คลอดข้า หรือพุดอีกอย่างคือนางเป็น...มารดาของข้า" ไปหลี่จิงหงก้มหน้าลงมา สีหน้าข้อนใจใคร่รู้และผิวงั้นขาวผ่องของนางยิ่งดูเปล่งปลั่ง เพราะบางกายใต้ความมืดยามราตรี ย้วยวนใจเขาอย่างอธิบายไม่ถูก ครั้นใจถูกกระตุ้น กายก็ขยับตาม ไปหลี่จิงหงก้มหน้าลงจูบนาง

"..." โมอีเหรินตะลึงงัน

นี่ๆ! ตรงนี้มีน้ากลางถนนใหญ่นะ!

โมอีเหรินขัดขึ้นเล็กน้อย ไปหลี่จิ้งหงได้แต่ผละออก ทว่าดวงตายังคงจ้องมองริมฝีปากนาง สีหน้าไม่ใคร่พอใจ คับข้องใจอยู่น้อยๆ

...คับข้องใจ?

โมอีเหรินถลึงตาใส่เขาอย่างทั้งขุนทั้งชั้น

"รีบอธิบายมาให้รู้เรื่อง!" ภูเขาน้ำแข็งอย่าตะบะแตก ไม่มีภูเขาน้ำแข็งที่ได้มีนิสัยไร้ยางอายเยี่ยงนี้

"ครั้งล่าสุดที่ข้าได้พบนางคือตอนข้าอายุห้าขวบ" ไปหลี่จิ้งหงเอ่ยปาก น้ำเสียงไม่มีขึ้นลงแม้เพียงน้อยนิด แต่เสียงพูดกลับแหบหุ่มกว่าเมื่อครู่นี้ อยู่เล็กน้อย

"ห้าขวบ?!" โมอีเหรินเบิกตาโต จนถึงบัดนี้...ไม่ได้เจอกันมาสิบห้าปีแล้ว?!

"นาง..." ไปหลี่จิ้งหงพลันขมวดคิ้วน้อยๆ ก่อนทำมือเป็นสัญญาณออกมา

ชั่วอึดใจเดียว เฮยเหยา ก็ปรากฏตัว

ไปหลี่จิ้งหงออกคำสั่งทันควัน "ติดต่อกับที่เกาะสักหน่อย ข้าต้องการรู้ว่าเพราะเหตุใดจู่ๆ มารดาข้าถึงปรากฏตัว"

"ขอรับประมุขน้อย" เฮยเหยาไปจัดการทันที

"จิ้งหง?" อารมณ์ของเขาดูแปลกพิกล แล้วไหนจะมารดาของเขา... จู่ๆ ก็ปรากฏตัว นี่หมายความว่าอย่างไร

ประเดี๋ยวก่อน ไปหลี่จิ้งหงดูเหมือนจะไม่เคยเอ่ยถึงมารดาของเขา มาก่อน

นี่มัน...

"ไม่มีอะไร พวกเรากลับกันก่อนเถอะ" ไปหาลีจิงหวังตัวนางกลับเรือ
"หา?" แต่ว่านางยังมีข้อสงสัยอยู่เต็มท้องเลย

ครั้นถึงยามจืด ความครึกครื้นบนสองฝั่งตลิ่งก็ค่อยๆ ซาลง
บนแม่น้ำอิงชว่น เรือทั้งหลายจอดเทียบฝั่ง มีเพียงเรือสี่ริ้วบลำหนึ่ง
ยังคงแล่นอยู่อย่างช้าๆ

สายลมยามราตรีพัดผ่านผิวน้ำ นำพาความเย็นเยือกมาด้วย
ไปหาลีจิงหวังยืนอยู่บนดาดฟ้าส่วนหน้าลำเรือ ปล่อยให้ลมพัด
ระซุดตัวยาวของตน เสื้อคลุมด้านหลังปลิวขึ้นเบาๆ ตามลม

โมอีเหรินเดินมาถึงข้างหลังเขาอย่างเงียบเชียบ เขากลับปลิ้น
ส่งเสียงออกมา

"อีเหริน"

อากัปกริยาของโมอีเหรินชะงักไปเล็กน้อย นางต่อว่าเขาอย่างท้อใจ
อยู่บ้าง "จิงหวง ท่านทำตัวไม่น่ารัก"

ไปหาลีจิงหวังหันหลังกลับมา นัยน์ตาสีม่วงอันงดงามเยียบเย็น
มองนางด้วยแววตาสงบนิ่ง

"ท่านรู้สึกถึงข้าได้เร็วเพียงนี้ ทำให้ข้าหลอกให้ท่านตกใจไม่ได้ไม่สนุก
เลย"

วาทะของนางทำให้ในดวงตาของเขาปรากฏแววอบอุ่นขึ้นมา

พอเห็นเขาไม่ได้มีสีหน้าเย็นเยือกถึงเพียงนั้นแล้ว โมอีเหรินถึงได้
ยิ้มออกมา ก่อนก้าวขึ้นหน้าไปโอบเขาไว้ นางแอบอิงอยู่ในอ้อมแขนเขา
กล่าวเบาๆ "จิงหวง ภูเขาน้ำแข็งต้องมีลักษณะของภูเขาน้ำแข็งสิ"

"หืม?"

"ภูเขาน้ำแข็งต้องเย็นชา เย่หยิ่ง เครื่องขีมิ ไม่อาจทำตัวเศร้าหมองได้ มันเสียภาพลักษณ์เกินไป"

"..." ภูเขาน้ำแข็ง? ภูเขาน้ำแข็ง?! ในสายตาของนาง ข้าเหมือน ภูเขาน้ำแข็งจริงๆ?!

ไปหลี่จิงหงมีสีหน้ายุ่งยากใจอย่างหาได้ยากยิ่ง ทำให้โมอีเหริน หัวเราะพรีตออกมาอย่างสุดกลั้น

ไปหลี่จิงหงมองนางเงียบๆ

"แค่ดูเหมือนเท่านั้นเอง แต่ข้าไม่ได้รู้สึกที่ท่านเป็นภูเขาน้ำแข็งจริงๆ" โมอีเหรินปลอบเขา บนใบหน้ายังคงห้ามแหวขอบขันไม่อยู่

ผู้เฒ่ากั้วรค์มีเย็นชาของเขา แต่อันที่จริงนางไม่รู้สึกอะไรโดยสิ้นเชิง อืม ดูเหมือนท่านตาเถียนจะเคยพูดว่าท่านตาเองก็เย็นชามากเช่นกัน หรือว่าเป็นเพราะนางโตมาท่ามกลาง 'รค์มีเย็นชา' ตั้งแต่เล็ก ดังนั้นถึงได้...เคยชินจนเป็นเรื่องปกติ

คำปลอบใจของนางทำให้ไปหลี่จิงหงยิ่งเงียบลงกว่าเก่า

ดังนั้นเขาก็ยังคงเป็นภูเขาน้ำแข็ง

"จิงหงดียิ่ง" โมอีเหรินนับว่ากลั้นข้าได้ในที่สุด นางมองเขาด้วยสีหน้าจริงจังพลางเอ่ยถาม "จิงหงใส่ใจความเห็นของผู้เฒ่าด้วยหรือ"

เขาส่ายหน้าตอบ

"เช่นนั้นก็ช่างพวกเขาสิ" นางกลับเข้าประเด็น "จิงหง ข้ามีข้อสงสัย"

"เรื่องมารดาข้า?"

"อืม" โมอีเหรินพยักหน้า นางมองเขาอย่างตั้งตารอยิ่ง นางอยากรู้มาก ไม่ได้รับคำตอบกินนอนไม่หลับ

"หนาวหรือไม่" ไปหลี่จิงหงลูบแก้มที่เย็นเฉียบของนาง "กลับเข้า

ประทุนเรือจะดีกว่าหรือไม่..."

"ไม่หนาว อยู่ตรงนี้ดีแล้ว รีบบอกมาๆ"

อันที่จริงเมื่อฝึกบำเพ็ญจนบรรลุขั้นฟ้าก็จะมีรู้สึกถึงอากาศร้อนหนาวมากมายแล้ว นับประสาอะไรกับพวกเขาที่บัดนี้มีโซ่อยู่เพียงชั้นฟ้า ลมเย็นเพียงเท่านั้นไม่นับเป็นอะไรโดยสิ้นเชิง

ยามนี้นางอยากรู้เรื่องราวของไปหल्लीจึงหิงมากกว่า

แม้ไปหल्लीจึงหิงจะเอยถึงบิดาของเขาน้อยมากเช่นกัน แต่อีกฝ่ายหาสมุณไพเราะหาษาแก่พิชให้ผู้เป็นบิดาอย่างลำบากลำบากมากเพียงไร นางรู้ดี

บุปผากลางธาราในตอนแรกนั้นก็เป็นางเก็บมาให้เขาเอง

แค่นี้ก็สามารถเห็นได้ว่าไปหल्लीจึงหิงกับบิดารักและผูกพันกันดี

ทว่าในระหว่างนี้เขากลับไม่ได้เอยถึงมารดาโดยสิ้นเชิง

เดิมทีนางนึกทำนองว่า...มารดาของไปหल्लीจึงหิงไม่อยู่บนโลกแล้วด้วยซ้ำ ผลคือบัดนี้กลับโผล่ออกมากะทันหันเช่นนี้ได้ มิหนำซ้ำความรู้สึกระหว่างไปหल्लीจึงหิงกับมารดาของเขา เห็นได้ชัดว่าไม่ได้แน่นแฟ้นอะไร

ด้วยเหตุนี้ไม่อิเหรินยอมต้องสงสัยเป็นธรรมดา

หรือว่าท่านพ่อท่านแม่ของไปหल्लीจึงหิงจะไม่ได้รักกัน แต่ถูกบังคับให้อยู่ด้วยกัน ดังนั้นจึงกลายเป็นคูรักคู่แค้น ทำให้ท่านแม่ของไปหल्लीจึงหิงพาลไม่ชอบบุตรชาย...หรืออะไรทำนองนี้

"มารดาข้ามีนามว่าไปหल्लीเยียน"

"ไปหल्ली?" แซ่เดียวกัน?!

"นางมิใช่คนของดินแดนเทพยุทธ์"

"หา?!" ไม่อิเหรินเงยหน้าขึ้นด้วยความประหลาดใจ

"ดินแดนเทพยุทธ์ อันที่จริงเล็กมาก เป็นเพียงดินแดนระดับต่ำแห่งหนึ่ง โอวี่เศษมีระดับความเข้มข้นต่ำ ระดับการฝึกบำเพ็ญก็ต่ำเช่นกัน ในดินแดนนี้ บรรลู่ขั้นฟ้าได้ก็นับว่าเป็นยอดฝีมือแล้ว หากแต่ดินแดนที่มารดาข้าอยู่นักยุทธ์ขั้นฟ้ามีอยู่เกลื่อนกลาด ถึงขนาดว่าราชันยุทธ์ก็ยังไม่นับเป็นยอดฝีมืออะไร"

"..." นี่จะล้มน้ำความรู้เดิมเกินไปแล้ว!

ในดินแดนนี้ราชันยุทธ์เป็นยอดของยอดของยอดฝีมือแล้ว แต่ในดินแดนอื่นกลับไม่นับว่าเป็นยอดฝีมือ?

เช่นนั้นต้องระดับใดถึงจะนับเป็นยอดฝีมือ

ประเดี๋ยวก่อน วิธีการพูดนี้โชนจึงดูเหมือนข้ออนุমানเรื่องมิติและระนาบที่เคยได้ยินในชาติก่อนเลยเล่า

"ระดับต่ำ? เช่นนั้นยังมีระดับกลางและระดับสูงอยู่อีกหรือ" โมอีเหรินถามตามสัญชาตญาณ

"เจ้ารู้?!" คราวนี้เปลี่ยนเป็นไปหาลีจิงหงประหลาดใจแทน

"ไม่รู้ แค่เดา" โมอีเหรินทำสีหน้าบริสุทธิ์ไร้ความผิด

"..." ไปหาลีจิงหงหมดคำพูด

"เรื่องนี้...เดาได้ง่ายยิ่ง มีระดับต่ำก็ต้องมีระดับสูง มิใช่การตอบสนองโดยสัญชาตญาณหรือไร"

"..." ปัญหาคือคนทั่วไปไม่มีทางมีสัญชาตญาณนี้คิดได้เพียงนี้

สำหรับคนในดินแดนเทพยุทธ์ ดินแดนแห่งนี้ก็คือโลกทั้งใบ ราชันยุทธ์ก็คือจุดสูงสุดของเส้นทางการฝึกยุทธ์ ถึงขนาดที่มีคนจำนวนมากชั่วชีวิตก็ยังไม่เฉียดใกล้ระดับขั้นราชันยุทธ์ และก็ไม่ว่าเหินขั้นฟ้ายังมีระดับขั้นราชันยุทธ์อยู่อีก

หากแต่นางประหลาดใจเพียงประเดี๋ยวเดียวก็รับได้แล้ว มิหนำซ้ำ
ยังสามารถอนุมานจากเรื่องหนึ่งไปถึงเรื่องอื่นๆ เดาออกมาได้ว่ายังมี
โลกอื่นอยู่อีก

ไม่เพียงเท่านี้ ยังมีท่าทางตั้งตารออยู่หน่อยๆ ด้วย
นี่ปกติหรือ

"จึงหง มารดาท่านเป็นคนจากดินแดนใด" โมอีเฮอร์นถามด้วยความ
สงสัยใคร่รู้

"ดินแดนที่นางอยู่มีชื่อว่า 'ดินแดนแรกนภา' ที่นั่นสกุลไปหลี่เป็น
ตระกูลใหญ่ และเป็นหนึ่งในห้าตระกูลใหญ่ที่มีอำนาจล้ำแกร่งที่สุดใน
ดินแดน"

"เช่นนั้นเหตุใดนางถึงมายังดินแดนเทพยุทธ์ ดินแดนเทพยุทธ์กับ
ดินแดนแรกนภามีการติดต่อกันหรือ"

ไปหลี่จึงหงสายหน้า กตพวงแก้มที่ถูกลมพัดจนเย็นเฉียบของนาง
เข้าในอ้อมอก แต่แล้วก็ไม่มีใครพอใจ จึงเปลี่ยนมาโอบนางไว้ก่อนทาง
เสื้อคลุมห่อนางไว้ทั้งตัว ส่วนตนเองก็ยืนตรงช่องลม บังลมให้นางแล้ว
ถึงค่อยๆ กล่าวว่ "ดินแดนเทพยุทธ์กับดินแดนแรกนภาก็ได้มี
การติดต่อกันไม่ ก่อนมารดาข้าจะมาถึง ในบันทึกสภาแหกรสกุลไปหลี่
มีบันทึกไว้ว่าสกุลไปหลี่แห่งเกาะหุนเป็นสาขาหนึ่งของสายตรงของตระกูล
ภายหลังบนดินแดนเกิดอุบัติเหตุใหญ่หลวง ด้วยเหตุนี้จึงขาดการติดต่อ
กับคนในตระกูลคนอื่นไป และเป็นเช่นนี้สืบต่อมาเป็นพันๆ ปี จนกระทั่ง
มาถึงรุ่นของบิดาข้า

มารดาข้าจู่ๆ ก็มาทำสัญญากับบิดาข้า ทั้งยังเอาชนะบิดาข้าได้ด้วย
เงื่อนไขของนางในยามนั้นก็ต้องการแต่งงานกับบิดาข้า

พอแต่งงานกันแล้ว นางถึงได้เปิดเผยฐานะ แม้วนางจะมีแห้วไปหาลี แต่อันที่จริงเป็นบุตรสาวบุญธรรมของตระกูล หาใช่คนในสกุลไปหาลีอย่างแท้จริงไม่ หลังได้รับมอบแห้วไปหาลี ถึงได้กลายเป็นคุณหนูของตระกูล

เวลานั้นนางมีพลังแก่นแท้แข็งแกร่งยิ่ง และยังมีนิสัยชอบวางอำนาจ หลังแต่งงานกับบิดาเข้าได้หนึ่งปีและให้กำเนิดข้าออกมา ในวันที่ข้าอายุครบเดือน นางก็จากไป

หลังจากนั้นก็มาปรากฏตัวอีกครั้งตอนที่ข้าทำการวัดระดับพรสวรรค์ ขณะอายุห้าขวบ เมื่อพบว่าพรสวรรค์ของข้าดียิ่งกัตัดสินใจจะพาตัวข้าไปทันที

บิดาข้าไม่ตกลง สู้กับนางไปอีกยกหนึ่ง คราวนี้คนทั้งสองเสมอกัน มารดาข้าไม่อาจใช้พลังแก่นแท้ข่มคนได้ถึงได้จากไปด้วยความเดือดดาล จวบจนบัดนี้ถึงกลับมาอีกครั้งอย่างกะทันหัน"

"ดังนั้น...ระหว่างบิดาและมารดาท่าน ไม่มีความรักความผูกพันอะไรเลย?" โมอีเฮอร์นฟังจนเชอซ่า

"ไม่มี"

"เช่นนั้นท่าน...ท่านเกลียดมารดาท่านหรือไม่"

"คนแปลกหน้า"

"... ทว่าดูจากท่าทีของเขา ท่าทางไม่เหมือนไม่มีความรักความผูกพัน โดยสิ้นเชิง มิเช่นนั้นมิหรือจะมายืนตากลมราตรีอยู่ตรงนี้

ความคิดของโมอีเฮอร์นเขียนอยู่บนใบหน้าหมดแล้ว ไปหาลีจึงหง จิ้งยิ้มและเป็นฝ่ายอธิบายต่อ

"เข้ามาอยู่ตรงนี้เพื่อรอรายงานจากเฮยเหยา แล้วก็เพื่อพิจารณาดูว่าจะกลับเกาะหุนดีหรือไม่"

"ท่านจะกลับไป?"

"ถ้านางมาด้วยเจตนาไม่ดี"

ถ้อยคำกระชับยิ่ง แต่โมอีเหรินกลับฟังเข้าใจ

"จึงหง..." โมอีเหรินไม่รู้ว่าจะควรพูดอะไร

แม้ไปหาลี้จิงหงจะไม่ได้เล่าอย่างละเอียด แต่มารดาของเขาน่าจะ
ให้กำเนิดเขาด้วยมีจุดประสงค์ เรื่องพรรคนี้นี่ไม่ว่าเกิดขึ้นกับผู้ใด ในใจล้วน
ไม่มีทางรู้สึกดีไปได้

หากแต่ไปหาลี้จิงหงกลับไม่มีแม่แต่อารมณ์หวนไหว ประหนึ่งว่า
นั่นเป็นเรื่องที่ไม่เกี่ยวข้องกับเขาโดยสิ้นเชิงกระนั้น

หากจะกล่าวว่ามีอารมณ์อะไร นั่นก็คือโทสะ ความเย็นชา และ
ความรำคาญ เนื่องจากการมาถึงของชยาอวีผู้นั้นก็คือความยุ่งยาก

และยามไปหาลี้จิงหงเผชิญความยุ่งยากก็จะลงมือ จัดการจบเรื่อง
ทว่าทำเช่นนั้นมิใช่ความสัมพันธ์ปกติระหว่างแม่ลูก...

"ไม่เป็นอะไร" กับมารดาไปหาลี้จิงหงไม่เคยใส่ใจไม่ว่านางอยากทำอะไร
เขาล้วนไม่สนใจจะเข้าร่วม

หากแต่ความเป็นห่วงของโมอีเหรินทำให้แววเย็นชาบนใบหน้า
ลดลงไปมากในทันที

"ข้ารู้สึกว่าเป็น" โมอีเหรินพึมพำ

"หืม?"

"เรื่องผิดปกติจะต้องมีอะไรไม่ชอบมาพากล นางปรากฏตัวกะทันหัน
จะต้องมีสาเหตุ หากนางไม่ได้มาเพื่ออยู่กับบิดาท่าน เช่นนั้นก็จะต้องมา
เพราะท่าน"

อีกทั้งฟังจากที่ไปหาลี้จิงหงพูด โมอีเหรินรู้สึกว่าเป็นไปได้ที่นางมา

เพื่อไปหลีจิงหงนั้นมีสูงกว่า

ที่ว่าจะเป็นเรื่องอะไรกันหนอ...จิงหงเป็นผู้ใหญ่แล้ว หรือว่า...
มาเพื่อเรื่องแต่งงานของจิงหง!

เอ่อ...จู่ๆ ก็รู้สึกเหมือนถูกสาदन้าใส่ ความเป็นจริงคงไม่ย่ำแย่
ถึงเพียงนั้นกระมัง

"ไม่อีเหริน?" ไปหลีจิงหงมองนางด้วยความแปลกใจ นางกำลัง
คิดอะไร คิดจนหัวคิ้วมุ่นเป็นปมแล้ว ช้ำยังหน้าดำทะมึนอีกด้วย

"ไม่มีอะไร" ไม่อีเหรินโกหกเอาตัวรอด สลัดความคิดเหลวไหลในหัว
ทิ้งไป แล้วเปลี่ยนมาเอ่ยถามเรื่องเป็นการเป็นงาน "จิงหง ท่านบอกว่า
ดินแดนทั้งสองไม่ได้มีการติดต่อกัน แล้วอย่างนั้นมารดาท่านมาได้อย่างไร"

"มาได้อย่างไรข้าก็ไม่รู้ นางเองก็ไม่มีทางบอก เรื่องที่ข้าแน่ใจได้คือ
ทุกครั้งที่มา จะมีคนมามากที่สุดแค่สามคน"

"สามคน?" ไม่อีเหรินขบขันใจยิ่ง ทันใดนั้นก็ค้นพบว่าโลกนี้ยังมีเรื่อง
อีกมากมายที่นางไม่เข้าใจ

ไม่รู้เหมือนกันว่าท่านตาจะรู้หรือไม่...

นางเพิ่งจะคิดถึงตรงนี้ เสียงของท่านก็ดังขึ้น

"บนร่างของคนที่มาใช้พกเครื่องรางหยกหรือป้ายหยกที่วาดรูปทรงกลม
ที่ดูแปลกจำเพาะไว้ด้วยหรือไม่"

ไปหลีจิงหงกับไม่อีเหรินหมุนตัวไปพร้อมกัน มองเห็นท่านตาเดิน
อย่างแฉ่มช้าออกมาจากในประตูนเร็ว

ไปหลีจิงหงย่นนึ้กถึงสิ่งที่ได้เห็นตอนหน้าขบ... "มี"

ขณะมารดาของเขาจะจากไปในตอนนั้นได้ไปอยู่เบื้องหน้าเขตสี่ลี้บ
ของเกาะหุน เวลานั้นบนมือนางถือป้ายหยกไว้ป้ายหนึ่งจริงๆ บนนั้น

สลักอักขระยันต์ที่ดูแปลกจำเพาะไว้ ขณะนางถ่ายพลังใส่เข้าไป อักขระยันต์ก็พลันเปล่งแสงขึ้นมาตอบรับกับโพ้นนภา แล้วหลังจากนั้นนางก็หายตัวไปตามอักขระยันต์ที่จางหาย

คำตอบของไปหลี่จึงทำให้โมซังเงินมีสีหน้าชะงักค้าง

"ท่านตา มันคืออะไรหรือเจ้าคะ" โมอีเหรินเพิ่งเคยเห็นสีหน้าของท่านตาปรากฏ 'แววเคร่งเครียด' ออกมาเป็นครั้งแรก ดูแปลกประหลาดยิ่งนัก

"ทุกครั้งที่มามีคนมากที่สุดเพียงสามคน?" โมซังเงินถามต่อ

"ขอรับ ตอนกลับก็กลับไปสามคนเช่นกัน" ไปหลี่จึงหงอ่ยตอบ

"แต่แต่ละครั้งมาห่างกันนานเท่าไร"

"ครั้งล่าสุดคือราวสิบห้าปีก่อน ก่อนหน้านั้นก็ห้าปี" ไปหลี่จึงหงอ่ยตอบอย่างละเอียด

โมซังเงินได้ยินแล้ว สีหน้าเคร่งเครียดคลายลงเล็กน้อย "ปล่อยให้คนไปมาเกาะหุนตามสะดวก ไปหลี่จึงหยวนไม่มีความเห็นใดๆ?"

"ยี่สิบกว่าปีก่อนบิดาก็เคยเป็นกังวล ทว่าหลังจากการพบหน้าเมื่อสิบห้าปีก่อน บิดาก็มิได้เป็นกังวลอีก" ไปหลี่จึงหงอ่ยรู้ความหมายของคำถามของเขา

เนื่องจากความจริงได้พิสูจน์แล้วว่ามารดาไม่ได้มีความสามารถเอาชนะบิดาได้อีกต่อไป

และเนื่องจากระหว่างการต่อสู้ทั้งสองครั้งที่ห่างกันหลายปี บิดาได้ค้นพบว่าพลังแก่นแท้ของมารดาไม่ได้พัฒนาขึ้นโดยสิ้นเชิง ดังนั้นเรื่องที่โมซังเงินเป็นกังวลย่อมไม่มีทางเกิดขึ้น

โมอีเหรินมองดูท่านตาที่มีสีหน้าครุ่นคิดพลางกระตุกไปหลี่จึงหงอ

เบาๆ เป็นการบอกให้เขาปล่อยตนเอง

แม้ไปหาลี้จิงหงจะไม่อยากปล่อยเสียเท่าไร แต่ก็ยังคงคลายอ้อมแขน ออกเล็กน้อย

"ท่านตา ท่านกำลังคิดอะไรเจ้าคะ" โมอีเหรินผละออกจากขอบเขต โอบล้อมของเสื้อคลุม พุ่งตัวไปเบื้องหน้าท่านตา

โมซังเจินได้สติกลับมา มองนางปราดหนึ่งแล้วเอ่ยว่า "คิดว่าเหตุใด ปานนี้เจ้ายังไม่กลับห้อง แอบมาคุยกับคนอื่นอยู่ตรงนี้"

"มิได้แอบเจ้าคะ คุยกันเปิดเผยเลย" นางกับไปหาลี้จิงหงไม่ได้หลบๆ ซ่อนๆ เสียหน่อยจึงมิใช่การแอบ

"ไม่ได้บอกข้าก่อนก็คือการแอบ" หลบๆ ซ่อนๆ หรือไม่มีใช้จุดสำคัญ

"แต่ท่านตาก็มิได้บอกว่าตอนกลางคืนห้ามออกจากห้อง ดังนั้น จึงมิใช่การแอบ"

"ตอนนี้บอกแล้ว"

"แต่ว่าทิวทัศน์ยามราตรีก็งดงามยิ่งนะเจ้าคะ พลัดไปเสียตายแหย่ ท่านตามมาชมดูด้วยกันเถอะ" โมอีเหรินกอดแขนข้างหนึ่งของโมซังเจิน พลางดึงเขามาดูท้องฟ้าด้วยกัน

ครั้นผู้คนเข้าออกร้านค้าและเสียงร้องขายของตามหาบเร่แผงลอย หายไป ทั้งเมืองอึ้งสูยก็เงียบสงบลง

ไม่เพียงเสียงผู้คนจะเงียบสงัด แม้แต่ดวงไฟก็ยังเห็นได้น้อยลง

บรรยากาศราตรีที่มีดสลัวยิ่งขับเน้นให้ดวงดาวไม่กี่ดวงบนท้องฟ้า สว่างไสวเป็นพิเศษ

พอมองดูดวงดาวแล้ว โมอีเหรินพลันถอนหายใจ

โมซังเจินเก็บสายตาที่ทอดมองไปไกลกลับมา ก้มหน้ามองหลานสาว

ของตนเอง "อยู่ดี ๆ เหตุใดถึงถอนหายใจ"

"ท่านตา ข้ามองเห็นบนฟ้ามีดวงดาว รู้ว่านั่นคือดวงดาว แต่กลับไม่รู้ว่ามีดาวดวงนั้นคืออะไรกันแน่"

โมซังเงินได้ฟังก็เก็บความเป็นห่วงกลับ "อยากถามอะไร"

ไม่ว่าอย่างไรก็เป็นเด็กน้อยที่เขาอบรมเลี้ยงดูมาตั้งแต่เล็กจนเติบโตใหญ่ นางสี่เป็นนัยอ้อม ๆ ถึงอะไร โมซังเงินแค่ฟังก็เข้าใจแล้ว ย่อมจะรู้ด้วยเช่นกันว่าเสียงถอนหายใจนั้นโมอีเหรินทำเพื่อตั้งดูความสนใจของเขา โดยเฉพาะ

"ท่านตา ท่านยังไม่ได้บอกข้าเลยนะเจ้าคะว่าโลกนี้ยังมีดินแดนแห่งอื่นอีกหรือไม่" โมอีเหรินพูดอย่างตัดพ้อ

"ถึงเวลาที่สมควรรู้ก็จะได้รู้เอง" ท่านตาจางใจหยุดเล็กน้อย "ตอนนี้อเจ้ามิใช่รู้แล้วหรือ"

"... ท่านตารังแกคน ใครที่ใดพูดกันอย่างนี้"

ท่านตามองนางด้วยสีหน้าเคร่งขรึมจริงจัง ทว่าน้ำเสียงอ่อนโยนเป็นพิเศษ ไม่ได้เย็นชาแม้แต่น้อย "เรื่องมากมาย เจ้าค่อยรู้เมื่อมีพลังแก่นแท้เพียงพอและถึงเวลาที่สมควรได้รู้ จะเป็นการดีต่อเจ้าและไม่ทำให้เจ้าตกใจ"

"ข้าไม่ถูกทำให้ตกใจหรอกเจ้าคะ" โมอีเหรินเน้นย้ำ ถ้าเป็นเช่นนั้นก็ขายน้าท่านตาเกินไปแล้ว

"หากแต่การรู้เร็วไปจะทำให้ความคิดความอ่านของเจ้าสับสนได้ง่าย ไม่อาจสงบใจ ไม่มีผลดีต่อการฝึกบำเพ็ญ" โมซังเงินอธิบายอย่างมีน้ำอดน้ำทนถึงเพียงนี้ต่อโมอีเหรินเพียงผู้เดียว

ท่าทีนี้ทำให้เฟิงเหยียนที่มองดูอยู่ด้านหลังคืบคั้นใจนัก หัวใจของ

เงินเสียงกระเท่เร่แล้วจริงๆ

กับหลานชายสองคนเพียงพูดกระซิบได้ใจความ ในหนึ่งประโยค กระซิบได้เท่าไรก็กระซิบเท่านั้น หากสามารถพูดหมดได้ในคำเดียวก็จะไม่เอ่ยคำที่สองออกมาอย่างเด็ดขาด ทว่ากับอีเหรินน้อยกลับอธิบายดีๆ จนรู้เรื่องอย่างมีน้ำอดน้ำหน

ครั้นพอนึกถึงตนเอง ตนก็อยู่ในพวกที่ได้รับ 'ถ้อยคำกระซิบได้ใจความ' นั้นเช่นกัน

"เช่นนั้นท่านตา บัดนี้ข้ารู้เรื่องแล้ว ท่านก็เล่าเรื่องของทางนั้นให้ข้าฟังสิเจ้าคะ" โมอีเหรินจึงเอ่ยถามต่อตรงๆ

"เรื่องที่ข้ารู้ก็มีไม่มาก"

เขารู้แค่ว่านอกดินแดนเทพยุทธ์ยังมีดินแดนที่กว้างใหญ่ไพศาลยิ่งกว่า มีไอเวิเศษล้นเหลือยิ่งกว่า และเหมาะกับการฝึกบำเพ็ญยิ่งกว่า ดำรงอยู่อีก

หากแต่ดินแดนเทพยุทธ์กลับเหมือนเป็นสถานที่ปิดตาย คนในที่แห่งนี้ไม่อาจจากไป ต่อให้ฝึกบำเพ็ญจนถึงขั้นสุดยอดแล้ว หากไม่อาจไปยังดินแดนอื่นได้ ก็จะสิ้นอายุขัยไปเนื่องจากไม่อาจบรรลุขั้นที่สูงกว่าได้

เรื่องเกี่ยวกับดินแดนอื่นนั้น แม้ในตระกูลเฟิงจะมีบันทึกไว้เช่นกัน แต่ก็มีไม่มาก บางทีในเขตลี้ลับอาจจะมีคำอธิบายอยู่มากกว่า

"ดังนั้นเขตลี้ลับแห่งนั้น ข้ายังคงไปเยือนจะดีกว่า..." โมอีเหรินพูดพึมพำ

เดิมทีเรื่องจะไปหรือไม่ไปนั้น นางเชื่อฟังท่านตาโดยมิได้มีความเห็นมากนัก ทว่าดูจากยามนี้ นางพลันรู้สึกว่ามีความจำเป็นจะต้องไปเยือนเขตลี้ลับสักหน่อย

หากดินแดนเทพยุทธ์ส่งผลต่อการทำให้พลังยุทธ์ถูกจำกัดอย่างมาก เช่นนั้นในอนาคตการไปจากที่นี่ก็เป็นทางเลือกที่ต้องเลือกแล้ว

"ไปหรือไม่ไป เจ้าตัดสินใจเองได้เลย ทว่ากรกลับไปตระกูลเพิง สักเที่ยวเป็นเรื่องจำเป็น" ถ้าไม่กลับไป เพิงเขียนลั้งจะต้องไล่ตามมา ไม่เลิกราแน่นอน

มิหน้าข้าหลานสาวของเขา ญาติที่เขาให้การยอมรับก็ย่อมจะเป็น คนตระกูลเพิง กลับถิ่นตระกูลไปให้ทุกคนได้รู้จักหน้าค่าตาเสียหน่อย ก็เป็นเรื่องจำเป็น

"อ้อ" โมอีเหรินพยักหน้า นางเชื้อฟังคำท่านตา "จริงสิ ท่านตา ที่ท่านถามเมื่อครู่นี้ ป้ายหยกหรือรูปทรงกลมแปลกจำเพาะคืออะไรเจ้าคะ"

"หากข้าเดาผิด มันน่าจะเป็น...ยันต์ส่งตัวผ่านมิติ"

"ยันต์ส่งตัว?"

โมอีเหรินกับไปหลี่จิงหงต่างมีสีหน้าสันทัด

โมซังเงินอธิบาย "รูปทรงกลมที่แปลกจำเพาะน่าจะเป็นอักขระยันต์ ชนิดหนึ่ง ใช้วิธีการพิเศษทำออกมา สามารถแหวกมิติแล้วส่งคนหรือ สิ่งของผ่านไปได้ ทว่านี่ยังต้องมีจุดส่งตัวที่สอดคล้องกันด้วย สกุลไปหลี่ น่าจะมีเขตลับพิเศษสอดคล้องกับยันต์ส่งตัวอยู่ ดังนั้นอีกฝ่ายถึงสามารถ อาศัยยันต์ส่งตัวเดินทางมาและสามารถใช้ยันต์ส่งตัวเดินทางกลับไปได้"

ทว่ายันต์ส่งตัวพรรคนี่ หนึ่งอันใช้ได้เพียงหนึ่งครั้ง มิหน้าข้าน่าจะ ทำขึ้นมาได้ไม่ยากด้วย ผู้ที่มีพลังยุทธ์ไม่เพียงพอก็ไม่อาจใช้งานมันได้ มีข้อจำกัดมากยิ่งขึ้น

"ท่านตาทำเป็นหรือไม่เจ้าคะ" โมอีเหรินสายตาแวววาว รู้สึกว่า ของสิ่งนี้น่าสนุกยิ่ง

ไม่ซั้งเงินสายหน้า "มีอักขระยันต์ แต่ไม่มีวัตุฤติบ หรือต่อให้มี
บนดินแดนเทพยุทธ์ก็ไม่มีใครทำออกมาได้"

"เพราะเหตุใดเล่าเจ้าคะ"

"พลังยุทธ์ไม่พอ"

ผ่านมิติก็คือการแหวกมิติ การจะทำยันต์ส่งตัวผ่านมิติ ตัวผู้ทำ
อย่างน้อยต้องมีพลังแก่นแท้ระดับที่สามารถแหวกมิติได้ ดินแดนเทพยุทธ์
มีไอเวเศษจำกัด ไม่มีคนที่ทำได้โดยสิ้นเชิง

"ทำไม่ได้เช่นนั้นหรือ..." โมอีเหรินผิผิวหวังยิ่งนัก นางอยากจะทำมาเล่น
ดูเสียหน่อย

ที่ว่าบัดนี้ทำไม่ได้ มิได้หมายความว่าภายหลังก็จะทำไม่ได้นี่นา...

โมอีเหรินคึกคักขึ้นมาแล้ว "ท่านตา ข้าอยากดูอักขระยันต์เจ้าคะ"

ท่านตาหยิบม้วนไผ่หยกม้วนหนึ่งออกมาจากในแขนงำของ
ของตนเองอย่างไม่อิดออด

"กลับห้องไปค่อยๆ ดู" ไม่ซั้งเงินไล่คนแล้ว

"เจ้าคะ ขอบคุณท่านตา" โมอีเหรินตอบอย่างว่าง่าย แล้วแอบ
บอกลาไปหลี่จิงหง จากนั้นถึงกลับเข้าห้องในประทุนเรือไป

ครั้นแล้วไม่ซั้งเงินก็หันมาหาไปหลี่จิงหง สีน้ามามีได้เป็นมิตรเหมือน
เมื่อครู่นี้แล้ว

ไปหลี่จิงหงก็เสียบขริ่มเช่นกัน

ภูเขาน้ำแข็งที่เสียบขริ่มทั้งสองลูกมาเจอกันก็มีแต่ความเสียบและกั
ความเสียบ

เสียบจนทำให้เฟิงเหยียนอยากหาวออกมาแล้ว

"เงิน ควรพักผ่อนแล้ว" หากปล่อยให้พวกเขา มองกัน อย่างเสียบๆ

ต่อไป ฟ้าคงได้สาวพอดี

"หลานสาวของข้า ใครก็ห้ามทำให้นางได้รับความไม่เป็นธรรม"
โมซังเงินนับว่าเอ่ยปากในที่สุด

"ภรรยาของข้า ใครก็ห้ามรังแกขอรับ" ไปหลี่จิงหงตอบกลับ

"เจ้าในตอนนี้อย่างไม่มีพลังแก่แท้เพียงพอที่จะพูดคำนี้" โมซังเงิน
หมุนตัวกลับเข้าประตูนเรื่อ

นี่คือพูดจบแล้ว? เซ่นนี้ก็นับเป็นการคุยกันด้วย?!

เฟิงเหยียนตะลึงลาน เขาได้ยินแต่ไม่เข้าใจโดยสิ้นเชิง

เงิน อธิบายหน่อยสิ

4

คืนแรกที่มาถึงเมืองอิงสุ่ย ทุกคนต่างแยกย้ายกันกลับห้องไปนอน
อย่างสันตติยั้ง

จากนั้นก็คืนที่สอง คืนที่สาม คืนที่สี่...

แม้ไม่กี่เดือนมานี้จะเที่ยวเล่นอยู่ข้างนอก ทว่าพร้อมกับที่เที่ยวเล่น
ต่างก็ยังไม่ลืมหาเวลามาฝึกบำเพ็ญ ทุกคนเองก็ลั่นชินแล้ว จึงไม่ไป
อะอะรบกวณคนที่ยังไม่เปิดประตูห้อง

หากแต่คราวนี้...ยามเช้าของทุกวัน ทุกคนกลับมาชุมนุมกันอยู่
หน้าประตูห้องบางห้องโดยมิได้นัดหมาย

ครั้นถึงยามเงิน* ดูเซวียนอิงจะเอ่ยปากขึ้นก่อนตามปกติ

"ท่านตา กินมือเช้าก่อนเถิดขอรับ"

"อืม" โม่ซิ่งเงินพยักหน้า ก่อนเดินนำไปทางห้องกินข้าว

* ยามเงิน คือช่วงเวลา 07.00 น. ถึง 09.00 น.

จากนั้นทุกคนก็เดินตามไป

"เซวียนนี่ วันนี้เจ้าจงเจียดเวลาไปหาคนเรือ เช่าเรือต่ออีกสองวัน"

ไม่ซังเงินกล่าว

ตอนที่เช่าเรือได้จ่ายเงินไปเป็นจำนวนเพียงห้าวัน วันนี้ถึงกำหนดแล้ว
ทว่าดูจากยามนี้... ให้เรือวนอีกสองวันแล้วกัน

"ขอรับท่านตา" อุเซวียนฉีกกล่าวตอบ ในใจเป็นกังวลอยู่เล็กน้อย ไม่รู้ว่า
โมอีเหรินกำลังฝึกอะไรถึงไม่ได้ออกจากห้องมาสี่วันเต็มๆ แล้ว

พอโมอีเหรินไม่ปรากฏตัว คนทั้งหมดตลอดจนสัตว์ทั้งหมดก็ล้วน
ไม่มีแกใจจะเล่นสนุกแล้ว ทุกวันตื่นเช้ามาก็จะไปดูว่าโมอีเหรินออกมา
หรือยัง จากนั้นหลังกินมื้อเช้าเสร็จก็แยกย้ายกันไปฆ่าเวลา แล้วก็ไปดูอีกว่า
ห้องของโมอีเหรินเปิดออกหรือยัง ต่อจากนั้นก็ถึงมือเที่ยง...มือเย็น...
วนซ้ำเช่นนี้ทุกวัน

ไม่มีใครลงจากเรือ และก็ไม่มีใครออกไปเที่ยวเล่นเช่นกัน ต่างรอ
เจียบๆ กินข้าวเจียบๆ รอเจียบๆ กินข้าวเจียบๆ...

เสียงกึกกักดังขึ้นเบาๆ คนทั้งหมดวางขามในมือลงแล้วเงยหน้าขึ้น
พร้อมกัน

เสียงฝีเท้าเชื่องช้าแผ่วเบาค่อยๆ ใกล้เคียงเข้ามา จนมาถึงทางเข้า
ห้องกินข้าว ใบหน้าเล็กที่ไม่ได้เห็นมาสี่วันก็โผล่ออกมา

"ข้าออกมาแล้ว!" โมอีเหรินยิ้มตาหยี

อารมณ์ของทุกคนทั้งยินดี ทั้งโมโห ทั้งหัวเราะไม่ได้ร้องให้ไม่ออก
อยู่เล็กๆ พวกเขาออกไปกังวลไป ผลคือนาง...ยิ้มแฉ่งตาหยี

"มากินข้าวเข้าก่อน" ไม่ซังเงินกล่าว

"เจ้าคะ" นางยิ้มตาเป็นรูปโค้ง นั่งตรงกลางระหว่างพี่ชายทั้งสอง

ทุกคนกินมือเช้าเสร็จอย่างรวดเร็ว ก่อนย้ายไปยังห้องชมทิวทัศน์
กลางวันของเมืองยิ่งสู้ไม่ได้แตกต่างจากเมืองอื่นๆ มากนัก
เอกลักษณ์ข้อใหญ่ที่สุดที่มีเพียงข้อเดียวยังคงเป็นแม่น้ำอังกฤษวนที่
ล้อมรอบเมือง

ความรู้สึกทำนองนี้...ก็เหมือนกับเวลานั่งเรือยอชต์เที่ยวเกาะ
ในชาติก่อน เพียงแต่สิ่งที่มองเห็นในยามนี้มีใช้สิ่งปลูกสร้างทันสมัย
ในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด แต่เป็นสิ่งปลูกสร้างทำจากหินและไม้ที่ดูโบราณ
เรือล่องด้วยความเร็วที่ช้ายิ่ง และไม่ได้มีเสียงเครื่องยนต์ดังหึ่ง
เสียงที่ได้ยินมีเพียงเสียงคลื่นน้ำดังเอื่อยยามเรือแล่นผ่านผิวน้ำ

"ท่านตา คุณนี่สิเจ้าคะ" โมอีเหรินนั่งลงข้างท่านตา หยิบผลงานที่
ลำบากทำมาตลอดไม่กี่วันนี้ออกมา

เป็นของบางๆ ลักษณะเหมือนแผ่นหยก อีกทั้งเหมือนกระดาษ
ชิ้นหนึ่ง ถือไว้ในมือมิได้รู้สึกแข็งอย่างหยก และก็ไม่ได้รู้สึกอ่อนอย่าง
กระดาษ

"ท่านตา ท่านถ่ายพลังวิเศษเข้าไปนิดๆ นิดเดียวก็พอจะเจ้าคะ"

ไม่ซึ้งเงินถ่ายพลังวิเศษเข้าไปตามคำบอก พริบตาเดียวแสงสายหนึ่ง
ก็แผ่พุ่งออกมาจากบนแผ่นหยก ทั้งแผ่นหยกส่องภาพอักขระทรงกลม
ที่แปลกจำเพาะออกมาเป็นแสงวูบวาบ

แต่ครั้นหยุดถ่ายพลังวิเศษ รัศมีแสงก็มีตกลงทันที ยันต์ทั้งแผ่นกลับมามี
มีลักษณะธรรมดาสามัญ อักขระทรงกลมก็เลือนหายไปสิ้น

ไม่ซึ้งเงินที่ถือยันต์อยู่สามารถรู้สึกได้ว่าอักขระทรงกลมมีพลังพิเศษ
แฝงอยู่

"นี่คือยันต์ส่งตัว แค่อถ่ายพลังวิเศษเข้าไปจำนวนหนึ่งให้ยันต์ทั้งแผ่น

สว่างขึ้นมาก็ใช้ได้แล้ว ทว่าประสิทธิภาพมิได้ร้ายกาจขนาดแหวกมิติได้ เพียงส่งตัวได้เป็นระยะทางไกลๆ โดยที่ทิศทางไม่แน่นอน ระยะทางคร่าวๆ...หนึ่งร้อยลี้*"

โมอีเหรินพุดจบ ในที่นี้ก็เย็บกริบ

ยันต์ส่งตัว?

ส่งตัวได้โดยทิศทางไม่แน่นอน?

แค่ถ่ายพลังวิเศษเข้าไปก็ใช้ได้?

มีหน้าข้ายังตั้ง...หนึ่งร้อยลี้?!

เหล่าบุรุษในที่นี้ต่างตะลึงงันทั้งหมด

"มีประโยชน์อย่างยิ่งเวลาหนีเอาชีวิตรอด" โมอีเหรินเสริมปิดท้ายอีกประโยค

"พรีด..." ความตื่นตะลึงและความอึ้งงันทั้งหมดแปรเปลี่ยนเป็นเสียงหัวเราะพรีด

สองคนที่ไม่ได้หัวเราะก็คือภูเขาน้ำแข็งสองลูกนั้น ทว่าในดวงตาของทั้งสองกลับปรากฏรอยยิ้มออกมาพร้อมกัน

"โมอีเหริน เจ้ากักตัวสัตว์วันเต็มๆ ก็เพื่อศึกษาสิ่งนี้หรือ" เฟิงเหยียนแย่งแผ่นหยกมาดู มองจากรูปลักษณะภายนอก นี่ก็คือแผ่นบางๆ ที่ไม่มีคามพิเศษใดๆ

นี่คือยันต์ส่งตัวจริงๆ หรือ

เฟิงเหยียนเฉลอมือไวกว่าความคิด พลังวิเศษถูกถ่ายเข้าไปในยันต์รัศมีแสงอักขระทรงกลมวาบขึ้นในพริบตา

ยันต์หายไปแล้ว เฟิงเหยียน...ก็หายไปแล้วเช่นกัน

* ลี้ (หลี่) หมายถึงหน่วยมาตรวัดของจีน เทียบได้กับระยะทางประมาณ 500 เมตร

"เอ่อ..." คราวนี้แม้แต่โมอีเหรินก็ยังอึ้งงันไป

"อาจารย์?" ฉูเซวียนฉีเอ่ย

โมซังเฉิน ไปหลี่จิงหง ฉูเซวียนฉีมองโมอีเหรินเป็นสายตาเดียว

"เอ่อ...ท่านตาเหยียนคงจะต้องกลับมาเอง อย่างเร็วน่าจะกลับมาได้
ภายในหนึ่งชั่วยาม"

บุรุษทั้งสองไม่ออก "..."

"ยังมีอีกหรือไม่" โมซังเฉินถามขึ้นในที่สุด

"มีเจ้าค่ะ" โมอีเหรินนึกคิด บนมือก็ปรากฏยันต์ส่งตัวปีกหนึ่ง ทุกคน
ได้รับคนละสองใบ

"พวกนี้เหมือนกับใบเมื่อครู่ ส่งตัวโดยไม่กำหนดทิศทาง ขอบเขต
หนึ่งร้อยลี้ นอกจากนี้ยังมีสองร้อย ห้าร้อย และหนึ่งพันลี้อยู่อีก" แต่ละคน
ได้รับอีกคนละหลายใบ "ที่ข้าทำเสร็จในไม่กี่วันมานี้ ระยะเวลาที่ไกลที่สุด
คือสองพันลี้ และก็มีอันที่ส่งตัวโดยกำหนดทิศทางได้อยู่ด้วย ทว่าระยะเวลา
ของแบบกำหนดทิศทางจะสั้นกว่า"

พอนางแจกเสร็จ บนมือแต่ละคนก็มียันต์ส่งตัวกันคนละหลายใบ
โมซังเฉินพินิจดูยันต์ส่งตัวในมือ แม้ผิวเผินจะดูดีมาก ไม่มีลวดลายใดๆ
แต่กลับมีการกระเพื่อมของพลังพิเศษอยู่ถ้าไร เขาเอ่ยออกมาสองพยางค์หนึ่งๆ
"ค่ายกล"

ไปหลี่จิงหงพยักหน้า

ฉูเซวียนฉีกับฉูเซวียนฉิงนั่ง

"อืม!" โมอีเหรินพุงตัวมาเบื่องหน้าท่านตา กล่าวอย่างเบิกบานใจว่า
"มันวุ่นไฉนยกที่ท่านตาให้ข้า ข้าศึกษาอย่างละเอียดแล้ว ไม่เพียงลวดลาย
ซับซ้อน ยังต้องสิ้นเปลืองพลังปฐมและพลังใจอย่างมากถึงจะวาด

ออกมาได้ ข้าหาม้วนไผ่หยกอื่นๆ อีกจำนวนหนึ่งมาดู ก็พบว่าอันที่จริง ลวดลายแปลกจำเพาะนี้คือการฝังค่ายกลประเภทหนึ่ง"

ในแคว้นพสุธาธรรมมีบันทึกค่ายกลที่สมบูรณ์อยู่นางเกือบจะลืมไปแล้ว ทั้งยังรื้อม้วนไผ่หยกจำนวนมาก ออกมาพิจารณาเทียบดู จากนั้นถึงได้พบว่า...อันที่จริงในบันทึกค่ายกลมีบันทึกอยู่นานแล้ว เพียงแต่นาง ยังไม่ทันดูให้ละเอียดจนเห็นตรงส่วนนั้น ขณะอยู่ที่เกาะโมเสเวียนก่อนหน้านี้ ล้วนง่วนกับการศึกษาวิธีติดตั้ง วิธีแก้ และวิธีตัดแปลงค่ายกลธรรมชาติ ประเภทต่างๆ ภายหลังมาถึงแผ่นดินใหญ่ก็ยุ่งเกินไป จึงมิได้ศึกษาต่อ

ไม่กี่วันนี้นางเอามาอ่านตีๆ อีกรอบ จากนั้นก็เริ่มลองทำยันต์ส่งตัว

"...ท่านตา ข้ารู้สึกว่าคุณค่ายกลมิใช่เรื่องยากนัก แต่การจะฝังมันเป็น ยันต์เล็กๆ นั้นยากลำบากยิ่ง ข้าลองอยู่ตั้งนาน..."

ล้มเหลวไปหลายครั้ง

"ข้าเรียบเรียงค่ายกลสองสามชนิดสำหรับยันต์ส่งตัวออกมาแล้ว เจ้าคะ" โมอิเอรินพูดพลางหยิบม้วนไผ่หยกไม่มีม้วนออกมาส่งให้แต่ละคน คนละม้วน และยังเก็บม้วนหนึ่งไว้รวมอบให้ท่านตาเหยียนตอนที่เขากลับมา

จากนั้นนางก็บอกเล่าถึงจุดสำคัญสองสามข้อที่ต้องระวังในการทำยันต์

"...สิ่งที่ต้องระวังเป็นพิเศษคือหากรู้สึกเหนื่อยแล้วจะต้องหยุดพัก มิเช่นนั้นญาณวิเศษซึ่งงานหนักเกินไปก็จะดูแลให้กลับมามีได้ยาก..."

ครั้งโมอิเอรินกล่าวจบในที่สุด ที่นอกเรื่องก็มีเสียงร้องคับแค้นใจลอยมา

"อีเอรินน้อย..."

"เอ่อ..." โมอิเอรินหันหน้าไปก็มองเห็นเฟิงเหยียนมีสีหน้าคับแค้นใจ ลอยเข้ามาเหมือนวิญญาณ

"ท่านตาเหยียน กลับมาแล้วหรือเจ้าคะ" โมอีเหรินยิ้มได้ดูหน้าตาใสซื่อบริสุทธิ์

"อี...เหริน...น้อย..." น้ำเสียงของเฟิงเหยียนยิ่งเหมือนวิญญานมากกว่าเดิม

"ท่านตาเหยียน ข้าบอกไปแล้วว่าพ่อดีพิงวิเศษเข้าไปก็จะบังเกิดผล ข้าเตือนไปแล้วนะเจ้าคะ" เพราะฉะนั้นนี่มิใช่ความผิดของนางสีหน้าเฟิงเหยียนชะงักไป จากนั้นอารมณ์แค้นเคืองก็แผ่ไปทั่วทั้งเรืออีกในทันที

"เพื่อที่จะกลับมา ข้าต้องวิ่งอยู่นานยิ่ง..."

ด้วยพลังแก่นแท้ของราชาสัตว์วิเศษอย่างเฟิงเหยียน เขาไม่เคยรู้สึกว่าการระยะทางร้อยลี้มันไกลสักเท่าไร แต่วันนี้เขาถูกส่งตัวออกไปอย่างกะทันหัน ชั่วพริบตาก่อนยังนั่งทอดนุ้ยดื่มชาอยู่ในเรือ ชั่วพริบตาถัดมาก็กลับโผล่ไปอยู่ในป่าเขาลึกที่ซอกมุมใดก็ไม่รู้ไม่เพียงตัวจะติดอยู่บนต้นไม้ที่ลำต้นไม้ก็ยังมีกวางภูเขาฝูงหนึ่งจ้องมองเขาด้วยความอยากรู้อยากเห็น ขบคิดว่าเขาโผล่ออกมาจากที่ใด

เฟิงเหยียนหน้าดำเทา

ครั้งเขาตะเกียกตะกายออกมาจากฝูงกวางภูเขาได้ด้วยความยากลำบาก ก็มาถูกแพะภูเขาไล่ต้อน ทั้งยังหวัดจะไปเหยียดต่อหัวเสือเข้าอีก...ไม่ถนัดเลยกว่าจะลงจากเขาจนมาเจอนายพรานใจดีผู้หนึ่งได้ในที่สุด คราวนี้ถึงได้รู้ทิศทางแล้วรอดกลับมาถูก

บนแผ่นดินใหญ่ยังมีราชาสัตว์วิเศษคนใดเคยประสบวิบากกรรมอย่างเขาบ้าง

เฟิงเหยียนอยากจะตัดพ้อต่อว่าสักหน่อย ผลคือโมอีเหรินเอ่ย

ข้อสงสัยออกมา

"ท่านตาเหยียน ท่านไม่ได้เรียกให้เซียวครามแบกท่านวิ่งมาหรือเจ้าคะ"

"..." เขาลืมเรื่องนี้ไปเสียสนิท

มีฐานะเป็นผู้วิเศษ ขอเพียงมีการสื่อสนองจากพันธสัญญา เขาก็สามารถเรียกตัวเซียวครามได้ทุกเมื่อ ไม่จำเป็นต้องวิ่งเองให้นำส่งสารถึงเพียงนี้

มิหนำซ้ำมีเซียวครามอยู่ พลังกดดันตามฉบับสัตว์วิเศษของมัน ก็เพียงพอจะทำให้สัตว์ภูเขาล่า่นั้นไม่กล้าเข้าใกล้เขาแล้ว เขาไม่ต้องวิ่งเองให้หอบและสิ้นเปลืองพลังวิเศษใดๆ เลยด้วยซ้ำ

ข้ามันโง่...

เพิ่งเหยียนรู้สึกว่าการตนเองอายุปุนนี้ไม่มีหน้าไปพบใครแล้ว โมอีเหริน ตบปลอบเขาอย่างเข้าใจ

"ท่านตาเหยียน ไม่เป็นไรเจ้าคะ สี่เท้ายังรู้พลาด นักปราชญ์ยังรู้พลั้ง ที่นี้มีแต่คนกันเอง ชายหน้าสักหน่อยก็ไม่เป็นไร"

"..." วาจันกำลังปลอบใจเขาอยู่แน่หรือ ชายหน้าสักหน่อยก็ไม่เป็นไร... นั่นก็ยังชายหน้าอยู่ดี!

"อาจารย์ ไม่เป็นไรหรอกขอรับ" ฉูเซวียนฉีเองก็ร่วมขบขันปลอบด้วย
เพิ่งเหยียนหมดคำพูด "..."

"ท่านตาเหยียน ของเหล่านี้มอบให้ท่านเจ้าคะ" โมอีเหรินยึดยันต์ส่งตัวและม้วนไผ่หยกให้เขาทั้งหมด

"อาจารย์..." ฉูเซวียนฉีอธิบายสิ่งของเหล่านี้ตามหลัง ซ้ำยังบรรยายจุดสำคัญในการทำยันต์ที่โมอีเหรินบอกเมื่อครู่นี้ออกมาอย่างละเอียดรอบหนึ่ง

"อีเหรินน้อย เจ้า...เจ้า..." เฟิงเหยียนโยนความคับข้องใจทิ้งไปในทันที มองโมอีเหรินด้วยสีหน้าตกตะลึง

นางแค่กักตัวไม่กี่วันก็ทำของเช่นนี้ออกมาได้แล้ว?

ค่ายกล ของมหัศจรรย์ที่ไม่มีบนแผ่นดินใหญ่พรรคนี้ ไฉนอยู่ในมือโมอีเหรินกลับดูเหมือนเปลี่ยนเป็นอะไรที่ง่ายดายยิ่ง

เฟิงเหยียนเลื่อนสายตาไปยังไม้ซึ่งเงิน จากนั้นก็เก็บความตกตะลึงลงอย่างเงียบๆ

มีท่านตาที่เป็นอัจฉริยะจอมพิลึกเหมือนปีศาจอยู่ การที่โมอีเหรินกลายเป็นอัจฉริยะจอมพิลึกน้อยอีกคนก็ดูเหมือนจะมีใช้เรื่องที่นำแปลกใจจนอยากดำคนถึงเพียงนั้น

หากแต่เฟิงเหยียนก็รู้สึกว่าคุณเองคับอกคับใจยิ่ง...

"ท่านตาเหยียน ตีมหาเจ้าคะ" โมอีเหรินยื่นชาถ้วยหนึ่งให้เขา

เฟิงเหยียนรับไป

โมอีเหรินคิดในใจว่าวังมาร้อยสี่ ท่านตาเหยียนลำบากแยะแล้ว

"ท่านตาเหยียน กินขนมเจ้าคะ" ผลไม้แห้งจานหนึ่งบนโต๊ะถูกวางลงตรงหน้าเฟิงเหยียน

เฟิงเหยียนตระหนกตกใจอยู่เล็กน้อย จู่ๆ อีเหรินน้อย 'กตัญญู' ต่อเขาถึงเพียงนี้ ในใจเขาให้รู้สึกขนลุก

มิคิดจากที่คิด โมอีเหรินยังพูดต่ออีกว่า "ท่านตาเหยียนกินให้มากหน่อยนะเจ้าคะ ท่านวังมาเป็นร้อยสี่ ของที่กินไปตอนเช้าจะต้องย่อยหมดแล้วเป็นแน่ ยามนี้กินเข้าไปเต็ม ท้องจะได้ไม่หิว"

"..." เขารู้้อยู่แล้วว่าไม่อาจด่วนดีใจเร็วเกินไปได้ นี่อีเหรินน้อยกำลังกตัญญูต่อเขาหรือกำลังเหน็บแนมเขากันแน่

เนื่องจากกลัวเขาจะหิว จึงบอกให้เขากินเยอะๆ นี่ดูเหมือนไม่มีอะไร
ไม่ถูกต้อง แต่เหตุใดฟังแล้วกลับรู้สึกทะแม่งๆ เล่า

"ท่านตาเหยียน ยังมีระยะหนึ่งพันลี้ด้วย อีกประเดี๋ยวท่านลองเล่นดู
อีกรอบดีหรือไม่เจ้าคะ"

"..." เฟิงเหยียนมึนใจแล้วว่าอีเหรินน้อยกำลังเยาะเย้ยเขา

ขณะเฟิงเหยียนตั้งใจจะฟ้องเงินเพื่อขอคำปลอบใจอยู่นี้เอง บน
แม่น้ำอึ้งชวาก็พลันมีกลิ่นอายเย็นยะเยือกลอยมาปะทะแดดฟ้าเรือ
ก่อนพัดเข้ามาในประทุนเรือ

"หึ่ม?" โมซังเงินสัมผัสได้เป็นคนแรก

ไปหาลี้จิงหงผลุบกายมายืนอยู่เบื้องหน้าโมอีเหรินในทันใด ปกป้องนาง
ไว้ข้างหลังตนเอง

อู่เซวียนอึ่งกับอู่เซวียนฉีต่างประกบโมอีเหรินซ้ายขวา

ส่วนเฟิงเหยียนก็ไปยืนอยู่ข้างโมซังเงิน

เขี้ยวเงิน เทิน เปลวอัคคี และเขี้ยวคราม สัตว์วิเศษทั้งสี่แยกไปอยู่
ข้างกายเจ้านายของตนพร้อมกัน สีหน้าตื่นตัวระแวงระวัง ตั้งท่าเตรียมพร้อม
เงาร่างสายหนึ่งลอยพลิวมาหยุดบนแดดฟ้าเรือที่ว่างเปล่า ก่อน
ค้อมตัวคำนับมาทางประทุนเรือ

"บ่าวชยอวี่ขอพบคุณชายเจ้าคะ"

มาหาไปหาลี้จิงหงหรือ

แต่ละคนภายในประทุนเรือมีสีหน้าต่างกันไป

ไปหาลี้จิงหงก้าวเท้าทำท่าจะเดินออกไปข้างนอก แต่กลับถูกรั้งเอาไว้
เขาจึงหันหน้ากลับไปมอง

"ข้าจะไปกับท่านด้วย" โมอีเหรินบอกกับเขา ก่อนจะหันไปหา

ท่านตา "ท่านตา ได้หรือไม่เจ้าคะ"

"อืม" ไม่ซึ้งเงินพยกหน้าเบาๆ ยกขาขึ้นตีไม้ไปอีกหนึ่ง

เฟิงเหยียนเองก็นั่งลงตาม เงินไม่ขยับ เขาก็ไม่ขยับ

"พวกเจ้าสองคน นั่งลง" สองคนที่ว่าย่อมหมายถึงคู่เซี่ยยงอั้งและคู่เซี่ยยงฉี

เดิมทีพวกเขาอยากจะทำตามออกไปด้วยกันกับน้องสาว แต่ท่านตามีคำสั่งมา...ก็ต้องเชื่อฟัง คนทั้งสองจึงได้แต่นั่งลง

หากแต่มีสัตว์อยู่สองตัวที่ไม่เจียมตัว

เขี้ยวเงินกระโดดขึ้นป่าโมอีเหริน ส่วนเซินก็กระโดดขึ้นอีกด้าน... เนื่องจากขนาดตัวไม่ได้เล็กเหมือนเขี้ยวเงิน ตัวกลมเกินไปจึงหวัดจะลื่นไถลลงมา โมอีเหรินเอ้อมแขนไปอุ้มมันไว้เสียเลย

"ไฮก..." เซินพอใจยิ่ง

สองคนสองสัตว์เดินออกมาจากประตูเรือ มองเห็นชยาอวีที่ไม่กี่วันก่อนเพิ่งมาปรากฏตัวแล้วถูกไปหลี่จิงหงพาดฝ่ามือใส่จนบาดเจ็บ บัดนี้นางยืนอยู่บนดาดฟ้าเรือด้วยสภาพสมบูรณ์ดี ไม่มีท่าทางได้รับบาดเจ็บ ภายใต้มันแต่ নয়

ชยาอวีสวมชุดกระโปรงรัดอกพิ่นขาว ชั้นนอกคลุมด้วยเสื้อทำจากผ้าโปร่งสีแดงส้ม บั้นเอวรัดสายคาดเอวสีแดงยวกัน แม้จะไม่ได้ดูหรูหรา ราคาแพง แต่โมอีเหรินที่ชำนาญการหลอมประดิษฐ์เห็นแวบเดียวก็มองออกถึงความพิเศษ

เสื้อผ้าชุดนี้มีใช้เสื้อผ้าธรรมดา แต่เป็น...ชุดเวท แม้จะเทียบกับชุดปีกสวรรค์บนตัวนางไม่ได้ แต่ก็มีพลังป้องกันระดับหนึ่ง

หากนางประเมินไม่ผิด เสื้อผ้าที่ดูธรรมดาชุดนี้สามารถต้านทาน

การโจมตีจากยอดฝีมือชั้นฟ้าได้

พอล่าอวีเห็นไปหลี่จิ้งหงก็ยอบตัวครวระอย่างเคารพนบอบ
แตกต่างจากท่าที่แฝงการพิริวจิเคราะห์และประเมินค่าอย่างเมื่อคราวก่อน
โดยสิ้นเชิง

"คุณชาย สุหยินอยู่บนเรือทางด้านหน้า เชิญคุณชายข้ามไปพบกับ
เจ้าคะ"

ไปหลี่จิ้งหงมีเพียงคำพูดสองคำให้นาง "ไม่พบ"

"คุณชาย สุหยินดันดันมาไกลเป็นพันลี้ คุณชายเป็นบุตรชาย กลับ
หลบลิ้นหนีหน้า...สุหยินเสียใจมากนะเจ้าคะ" ล่าอวีก็กล่าวเสียงอ่อน

"สวัสดีไป" ไปหลี่จิ้งหงสีหน้าเรียบเฉย แหวตากลับเยียบเย็น

พร้อมกับที่เสียงพูดจบลง ร่างไปหลี่จิ้งหงมิได้ขยับ แต่พลังสายหนึ่ง
กลับปะทุออกมาจากทั่วร่าง ก่อนซัดไปทางล่าอวี

ล่าอวีหน้าเปลี่ยนสี แต่กลับไม่ลนลาน พลิกมือโคจรพลังปะทะกับ
พลังสายนั้นซึ่งหน้า

ในเวลาเดียวกันนี้ไม่มีใครสังเกตเห็นว่าเขี้ยวเงินที่อยู่บนบาโมอีเหริน
ได้เป่าลมออกมาอย่างเจียบเจียบ โจมตีไปที่ล่าอวีพร้อมกับพลังที่
ไปหลี่จิ้งหงส่งออกไป

โครม!

ล่าอวีถอยกรูดไปหลายก้าวถึงสามารถทรงตัวยืนได้มั่นคง หากแต่
ยังนับว่าไม่ได้รับบาดเจ็บซ้ำและก็ได้ถูกซัดกระเด็น

"คุณชาย...บ่าวรับคำสั่งมาจากสุหยิน เชิญคุณชาย...ข้ามไปพบ
เจ้าคะ" ล่าอวีก็มหน้าน้อยๆ เอ่ยปากอ้าอึ้ง

พลังแก่นแท้ของคุณชายแข็งแกร่งอย่างที่คิดจริงๆ สุหยิน...พอใจ

หรือไม่

โมอีเหรินอาศัยจังหวะนี้มองไปยังเรือลำที่อยู่ทางด้านหน้าปราดหนึ่ง
ตัวเรือทำจากไม้มีลายสีเข้ม ประดับด้วยม่านมุ้งสีอ่อน หัวเรือและ
หางเรือล้วนแขวนด้วยโคมแก้วสี ดูหรูหราตามงาไรโดเทียมอย่างแท้จริง
ไปหลังจึ่งหงสีหน้าไม่หวั่นไหว กลืนอายทั่วร่างเยียบเย็นลงอีกครั้ง
พลังสายที่สองกำลังจะส่งออกไป...แขนเสื้อกลับถูกดึงไว้

ไปหลังจึ่งหงก้มหน้ามองมือของโมอีเหริน พลังปราดนสลายไปอย่าง
ไร้ร่องรอยทันที

เกิดเสียงดังตึ๊งขึ้น

ไปหลังจึ่งหงมองไป สตรีบางคนที่เขาแต่อ้างถึงสูหยินหมอบอยู่กับพื้น
ลุกไม่ขึ้นแล้ว

"อืม ดูเหมือนยาจะออกฤทธิ์เข้าไปหน่อย" โมอีเหรินรำพันกับตนเอง
เมื่อก่อนเวลาใช้ก็ออกฤทธิ์เร็วดี บัดนี้ออกฤทธิ์ช้ากว่าเพราะคนผู้นี้
มีพลังวัตรค่อนข้างสูงกระนั้นหรือ

อืม ว่างๆ จะต้องหลอมที่มีฤทธิ์แรงกว่านี้ออกมาอีก

"ยาสลบ?"

"ไม่ใช่ เป็นผงแข็งที่อ่ะ"

"ผง...แข็งที่อ?" ฟังดู...เหมือนไม่ใช่ของดีอะไร

"ท่านดูสิ ดวงตานางยังขยับอยู่ไม่ได้สลบไป เพียงแต่ร่างกายแข็งที่อ
ไม่มีแรงจะขยับส่งเดชเท่านั้นเอง" โมอีเหรินชี้แจง

"..."

"จึ่งหง ท่านอยากเอาไว้ใช้สักหน่อยหรือไม่" โมอีเหรินล้วงขวดยา
ขวดหนึ่งออกมา ก่อนพูดอย่างลึนไหลยั้ง "นี่มีประสิทธิภาพมากกว่ารุ่นก่อน

ไม่เพียงทำให้ร่างกายแข็งทื่อ ยังจะทำให้ทั้งตัวไร้เรี่ยวแรง ไม่อาจขยับเขยื้อนได้ด้วย ยาเป็นรูปแบบผง ใช้ร่วมกับลมสามารถกลายเป็นเครื่องสังหารขนาดใหญ่ได้ ดังนั้นเวลาใช้จะต้องระวังเป็นพิเศษไม่ให้พลอยทำอันตรายต่อคนไม่รู้ชื่อไหนชื่อไหนไปด้วย"

โมอีเหรินพูดจบก็รู้สึกแค้นใจ ไฉนจึงฟังเหมือนเป็น 'คำโฆษณาชวนเชื่อ' ถึงเพียงนี้ล่ะ

"..." ไปหลี่จิ้งหงเหลือบมองชยาอวีปราดหนึ่งเพื่อดูสภาพของผู้ที่ถูกวางยา จากนั้นก็รับไว้อย่างเสียบๆ

"จะไปที่เรือลำข้างหน้าหรือไม่" จัดการคนที่มาเรียบร้อยแล้ว โมอีเหรินถึงค่อยหันมาถาม

"ไม่จำเป็น" ไปหลี่จิ้งหงจูงมือนาง หมุนตัวทำท่าจะกลับเข้าประตูเรือทันทีในนั้นเรือลำข้างหน้ากลับแผ่พลังสายหนึ่งออกมา กระแทบผิวแม่น้ำอึ้งชวณจนเกิดคลื่นลูกใหญ่ซัดออกไปรอบทั้งสี่ด้าน

"บังคับหางเสือให้มัน!"

"เกิดอะไรขึ้น"

"นี่มันเรื่องอะไร!"

รอบลำเรือทั้งซ้ายขวาน้ำหลังล้วนเกิดอาการโคลงเคลง เสียงแตกตื่นตกใจดังขึ้นเป็นระลอก คนบนเรือต่างวิ่งตืดตังออกจากประตูเรือมาying ดาดฟ้าเรือ สะเง้อสะแง่มองด้วยความตื่นตระหนก

ไปหลี่จิ้งหงรวบรวมปรารถนา ส่งพลังปรารถนาออกไปทำให้คลื่นลูกใหญ่บนแม่น้ำอึ้งชวณสลายกำลัง รักษาความนิ่งของตัวเรือเอาไว้

เสียงตวาดแผ่ความเยียบเย็นเสียงหนึ่งเอ่ยถามมายังไปหลี่จิ้งหงในจังหวะเดียวกัน...

"การหลบลี้หนีหน้าก็คือท่าทีที่เจ้าปฏิบัติต่อมารดาของตนเอง
อย่างนั้นหรือ"

คำถามแฝงโทะสะดังก้องไปทั่วทุกด้าน ทำให้คนบนเรือโดยรอบ
ต่างงุนงงสนเท่ห์ มีเพียงไปหลี่จึงหงกับโมอีเหรินที่คนหนึ่งยังคงมีสีหน้า
เรียบเฉย อีกคนเล็กคิ้วยื่นอยู่ที่เดิมไม่ขยับ

คนอื่น ๆ บนเรือมองดูบุรุษและสตรีที่ยืนเคียงกันคู่นี้

บุรุษดูหนุ่มแน่นยิ่ง เหมือนว่าเพิ่งเป็นผู้ใหญ่ หากแต่บุคลิก
เย็นยะเยือกนั้นชัดเจนเกินไป ช่มขวัญให้คนไม่กล้ามองนาน

ส่วนสตรี...สมควรเรียกว่าสาวน้อย บนดวงหน้าที่งดงามไม่ว่า
ยามยิ้มแย้มหรือโกรธซึ่งไม่มีแววหวาดหวั่นฉุนฉานแม้แต่กระพริกเดียว
แววตาที่ทั้งดำทั้งเจิดจ้าดูมีชีวิตชีวาไร้ใดเทียม มองดูรอบด้านอย่างคล้ายว่า
สงสัยใคร่รู้ อีกทั้งคล้ายว่าไม่พอใจ นางเผลอหลุดรอยยิ้มที่ริมฝีปาก
ออกมา ก่อนจะรีบกลืนไว้

แม่น้ำอิงชว่นที่ได้รับผลกระทบจากพลังเวลานี้ค่อยๆ สงบลงแล้ว...
รอบด้านเงียบกริบ ประหนึ่งกำลังรอว่าจะมีเรื่องอะไรเกิดขึ้น

ทว่าสิ่งที่ปรากฏขึ้นมาก่อนกลับเป็นคำถามเสียงเบา

"จึงหวังท่านรู้หรือไม่ว่าคนเช่นไรที่กล้าเพียงแอบส่งเสียงอยู่ลับหลัง
แต่มีอะไรกลับไม่กล้าปรากฏตัวออกมาพูดตรงๆ ชอบวางมาด ทั้งยังชอบ
ยกฐานะมาชมผู้อื่น"

เสียงของโมอีเหรินไม่ดัง แต่ทุกคนได้ยินกันทั่ว

เสียงนางใสแจ้ว น้ำเสียงใสซื่อ เมื่อประกบคู่กับสีหน้าขึงใจที่ดู
ไร้เดียงสาปานเด็กน้อยน่ารักก็ทำให้คนเห็นแล้วอยากจะทำตัวเป็นอาจารย์
ตอบคำถามศิษย์ เอ่ยตอบคำถามนี้เสียเองยิ่งนัก

"คนเช่นไรหรือ" เสียงพูดเยียบเย็นย้อนถาม

"คนที่ไม่มีความสามารถอย่างไรเล่า" นางพนคำตอบออกมาด้วย
ท่าทางจริงจังเคร่งขรึม

"..." คนทั้งหลายได้ยินก็ปากอ้าตาค้างไป

นี่...นี่จะตรงเกินไปแล้วหรือไม่

นี่...นี่จะทำทนายกันเกินไปแล้วหรือไม่!

ไปหลี่จิ้งหงใช้สายตาแสดงความสงสัยว่าเหตุใดถึงเป็นคนที่ไม่มีความสามารถ

"เพราะว่าคนพรรคนี้มีจุดเด่นอยู่ข้อหนึ่ง ก็คือชอบพูดจิกกัด" โมอีเหริน
ถอนหายใจ ประหนึ่งว่านางรู้สึกเสียดายเหลือเกิน

คนทั้งหลายหมดคำพูด

เสียดายอะไรกัน! เห็นชัดว่าเจ้าทั้งวิจารณ์ผู้อื่นอย่างโจ่งแจ้ง
เหน็บแนมผู้อื่นอย่างลับๆ แล้วจะมาทำท่าทางว่าซื่อสัตย์ใจดี ซื่อเศร้าใจ
ซื่อเสียดาย ซื่อจนใจได้อย่างไร

นี่ต้องการเล่นละครฉากใดกันแน่!

"ระวังคำพูดของเจ้าหน่อย" เสียงที่กล่าววาจาเมื่อครูนี้นั่งมาอีกครั้ง
เมื่อครู่เป็นการถาม ยามนี้เป็นการเตือน

โมอีเหรินได้ยินแล้วกลับเบิกตาโต แววตาสว่างวาบ "จิ้งหง นาง
กำลังซุกซนกระมัง"

"ใช่"

"เช่นนั้นซุกกลับไปได้อีกหรือไม่" ดวงตาโมอีเหรินเบิกกว้างยิ่งกว่าเดิม

"ได้" ไปหลี่จิ้งหงพยักหน้า

เขาตรงไปตรงมาถึงเพียงนี้ นางกลับขุ่นขม

"แต่ว่า...จะพูดเหน็บแนมอะไรก็เป็นการหยาบคาย จะชู่อะไร ก็เป็นการดูว่าม ข้ำไม่อาจทำตัวหยาบคายและดูว่ามเพราะว่าผู้อื่นทำตัว เช่นนั้นมาก่อนได้ เช่นนี้ไม่สมควรให้ค่าอย่างยิ่ง" นั่นเป็นการทำให้ ความเหนื่อยยากลำบากใจของท่านตาที่อบรมสั่งสอนนางมาตั้งแต่เล็ก ต้องสิ้นเปลืองไปโดยเปล่าประโยชน์

คนทั้งหลายในที่นั้นต่างหมดสิ้นคำพูดใด "..."

นี่คือการลดคุณค่าอีกฝ่ายตรงๆ กระจ่าง! โหดเหี้ยมยิ่งกว่าการพูดพาล่าม และข่มขู่เสียอีก

การตอบสนองเยี่ยงนี้ของสาวน้อยผู้นี้มิใช่เรื่องปกติโดยสิ้นเชิง กระจ่าง

หรือว่านางจะจงใจ

หากใช่...

คนทั้งหลายรู้ในทันทีว่าสาวน้อยที่ดูน่ารักและงดงามมากผู้นี้ไม่ควร มีเรื่องด้วย ต้องระวังเอาไว้

ทุกคนอดรำรังอยู่ในใจไม่ได้ว่าออกเรือไปอยู่ในที่ห่างจากพวกเขาที่เกิด มีเรื่องครึกครื้นให้ดูนั้นดียิ่ง แต่ก็ต้องระวังความปลอดภัยเช่นกัน พวกเขา ไม่อยากโดนหางเลขไปด้วย

"เช่นนั้นก็ไม่ต้องสนใจนาง" ไปหล่จิงหงบอกกับโมอีเหรินอย่างสุขุม เยือกเย็นยิ่ง

"ดีเหมือนกัน ถึงอย่างไรข้าก็ไม่มี ความสนใจต่อคนที่เอาแต่ซ่อนหัว ซ่อนหาง" โมอีเหรินหันไปทางเรือที่อยู่ทางด้านหน้า "ท่าน...ป้าท่านนี้ เชิญท่านพาตัวสาวใช้ของท่านกลับไปด้วย"

ขณะจะเรียกขาน โมอีเหรินยังตั้งใจคิดเป็นพิเศษ สู้ดท้ายก็ตัดสิ้นใจ

ได้ว่าคำว่า 'ท่านป้า' นี้เหมาะสมยิ่ง จึงเรียกออกไปเช่นนี้

เรือลำที่อยู่ทางด้านหน้านั้นยังไม่มี การตอบสนอง แต่ดูคล้ายจะเริ่มแผ่ออเ็นออกมาจ่าไร

"นี่ ท่านป้า ท่านหลับไปแล้วหรือ"

"พรี๊ด..." มีคนหัวเราะออกมา

เฟิงเหยียนที่อยู่ประทุนเรือยั้งหัวเราะออกมาดั่งลั่น บนใบหน้า
อู่เขวียนอ้งกับอู่เขวียนฉีสองพี่น้องก็มีแววขบขันเช่นกัน

มีเพียงโมซังเงินที่ยังคงนั่งตม้ซาอยู่กับที่อย่างสุขุมเยือกเย็น

ในขณะที่เรือหุรงางดงามที่อยู่ทางด้านหน้านั้นกลับพลันลั่นสะเทือน
ก่อกวนให้แม่น้ำอ้งซวนค่อยๆ โหมซัดสาตจนเกิดคลื่นกระเพื่อมขึ้นลง
เรือที่เดิมที่แล่นอยู่บนแม่น้ำจึงโคลงเคลงตามคลื่นไม่หยุดในทันที

"เกิดเรื่องอะไร!"

"ไม่ต้องถามแล้ว รีบเทียบฝั่งเร็วเข้า!"

คนตะโกนข้ามเรือกัน ผู้ที่ค่อนข้างมีประสบการณ์บังคับหางเสือ
เอาเรือเทียบฝั่งท่ามกลางการซัดกระเพื่อมของน้ำในแม่น้ำทันที หลังจากนั้น
คนก็รีบขึ้นฝั่ง หาสถานที่ที่มีทัศนวิสัยดี เตรียมตัวชมความครึกครื้นต่อ

สามารถทำให้แม่น้ำอ้งซวนที่สงบนิ่งเกิดคลื่นลูกใหญ่ได้ พลังยุทธ์
อย่างน้อยๆ ก็ต้องอยู่ขั้นฟ้าระดับห้าขึ้นไป ทั้งยังต้องเป็นทั้งสองฝ่ายด้วย
การต่อสู้กันของยอดฝีมือเช่นนี้มิใช่เรื่องที่จะเห็นได้บ่อยๆ ในเมื่อได้เห็นแล้ว
ก็ยอมไม่อาจปล่อยให้คลาดสายตาได้

แน่นอนว่าสำหรับคนส่วนใหญ่ที่ชั่วชีวิตวนเวียนอยู่ที่ชั้นดิน สถานการณ์
ทำนองนี้นับว่าอันตรายมากเช่นกัน เพราะสามารถถูกหางเลขกันได้ง่ายๆ
ดังนั้นการเอาตัวออกมาอยู่ไกลขึ้นอีกหน่อยเป็นเรื่องที่จำเป็น

เพียงไม่นานน้ำใจกลางแม่น้ำอึ้งชวนก็เหลือเรือเพียงสองลำ ลำหนึ่ง
หรรหาดงาม อีกลำเรียบง่าย

ขณะเรือลำที่หรรหาดงามก่อให้เกิดคลื่นลูกใหญ่ในแม่น้ำ มีเพียง
เรือลำเรียบง่ายนี่ที่เหมือนว่าถูกศึลาก่อนยักษ์ทับเอาไว้ แนวนิ่งมั่นคง
ดูจุนเขา

จวบจนยามนี้ คลื่นลูกใหญ่บนแม่น้ำอึ้งชวนถึงค่อยๆ สงบลง

"ฮึ!" เสียงแค้นเสียงอย่างเยียบเย็นดังมาจากบนเรือลำหรรหา "เป็นแค่
เด็กต่ำต้อยถึงกับกล้าพูดจาสามหาว กบกันบ่อ* ไม่รู้จักโลกกว้าง ลำพัง
ด้วยวาจาเมื่อครู่นี้ของเจ้า ข้าฆ่าเจ้าก็นับว่าปรานีเจ้าแล้ว"

เสียงพูดเพียงขาดคำ รัศมีดาบคมกริบสายหนึ่งก็พุ่งพินมายังโมอีเหริน
ในทันใด

โมอีเหรินยังไม่ทันได้เคลื่อนไหว แขนเสื้อของไปหลี่จิงหงก็ขยับแล้ว

ดาบหนूसีม่วงเผล่ออกมา รัศมีดาบถูกทำลายลงทันที ขณะเดียวกัน
ไปหลี่จิงหงก็เอาตัวบังปกป้องโมอีเหรินไว้ด้านหลัง

เขี้ยวเงินและเขี้ยวที่เดิมทีเกาะอยู่บนตัวโมอีเหรินอย่างเกียจคร้าน
ต่างตื่นตัวขึ้นมาเนื่องจากรัศมีดาบนี้

นัยน์ตาสัตว์อันแหลมคมจ้องมองเรือลำนั้น ทั้งดาบวาญูของเขี้ยวเงิน
เปลวเพลิงของเขี้ยวพร้อมฟาดฟันทุกเมื่อ

ถึงกับกล้าลงมือกับโมอีเหริน ข้าจะจัดการเจ้าให้ตาย!

ครั้นรัศมีดาบถูกทำลายได้อย่างง่ายดาย เพลิงโทสะของทางฝั่งเรือ
ลำหรรหาก็ดูคล้ายจะเบาลงเล็กน้อย

"ราชันยุทธอายุยี่สิบ สมกับที่มีพรสวรรค์ระดับเหนือชั้นจริงๆ!"

* กบกันบ่อ เป็นสำนวน เปรียบถึงคนที่มีความรู้น้อยแต่อดตัวว่ารู้มาก คล้ายกับสำนวนไทยที่ว่า 'กบในกะลา'

ความเกรี้ยวกราดในน้ำเสียงไม่เพียงเบาบางลง แต่เต็มเปี่ยมไปด้วย
ความยิ้มแย้มยินดีเลยทีเดียว

ทางด้านคนที่แอบชมละครอยู่รอบๆ ได้ยินวาทะนี้แล้วก็ล้วน
สุดหายใจเฮือก

ราชันยุทธ! ราชันยุทธอายุยี่สิบ!

คนชุดม่วงผู้นี้คืออัจริยะในหมู่อัจริยะ!

ต่างจากทุกคน จุดสำคัญที่ไม่เอ่เหรินให้ความสนใจคือ 'ระดับเหนือชั้น'
"ระดับเหนือชั้นหรือ"

"เป็นระดับของการทดสอบพรสวรรค์ แบ่งเป็นระดับเหนือชั้น ระดับสูง
ระดับกลาง ระดับต่ำ" ไปหลี่จิ้งหงตอบสั้นๆ

บนดินแดนเทพยุทธ์ หากต้องการตัดสินว่าพรสวรรค์ของใครสักคนนั้น
ดีหรือเลว ส่วนมากจะดูกันที่ความเร็วในการฝึกบำเพ็ญเลื่อนชั้น
หลังได้เริ่มเรียนรู้

หากแต่เกาะหุน หอชื่อมิง รวมถึงในตระกูลเฟิงกลับมีศิลาวัตรระดับ
อยู่ชนิดหนึ่ง ดูจากลายสลักบนศิลาก็สามารถวินิจฉัยพรสวรรค์ในการ
ฝึกบำเพ็ญของคนผู้นั้นออกมาได้

ตอนที่ไปหลี่จิ้งหงทำการทดสอบ สามารถกล่าวได้ว่าเป็นที่ครึกโครม
ไปทั้งเกาะหุน การฝึกบำเพ็ญเลื่อนชั้นหลังจากนั้นก็สร้างสถิติใหม่อยู่
บ่อยครั้งเช่นกัน

และกัโชคดีที่ไปหลี่จิ้งหงมีพลังแก่นแท้เป็นที่น่าตกใจ ตอนที่
ไปหลี่จิ้งหงชวนต้องพิชประหลาด เขาถึงสามารถควบคุมเกาะหุนให้อยู่ใน
ความสงบ ทั้งยังสามารถออกจากเกาะไปเสาะหายาถอนพิษได้พร้อมกัน

"หงเอ๋อร์ ตามข้ากลับไป แล้วข้าจะละเว้นนางหนูข้างกายเจ้า"

"พวกคนของท่านไปเสีย" ไปหลี่จิ้งหงเพียงตอบประโยคนี้น้ำเสียงเยียบเย็น

"นี่เจ้าไม่เชื่อฟังคำข้า ไม่เห็นมารดาอย่างข้าอยู่ในสายตาแล้ว?" เสียงของนางเข้มขึ้น

ไปหลี่จิ้งหงไม่พูดอะไร เขาบอกเจตนาของตนออกไปชัดพอแล้ว ไม่จำเป็นต้องพูดซ้ำอีก

"ดี ดียิ่งนัก" นางเต๋อติดาลสุดขีดจนกลับกลายเป็นหัวเราะออกมาเบาๆ "ใจอย่างนี้กะว่าตนเองเป็นราชันย์อยู่แล้ว พลังแก่นแท้ก็อะไรเทียมทานเหนือคนอื่นยังมีคนเหนือฟ้ายังมีฟ้า เจ้าไม่เชื่อฟังคำพูดแม่ ก็อย่าหาว่าแม่ไม่ให้โอกาสเจ้า เจ้าพ่ายแพ้ชายหน้าสั้นเมื่อใด อย่ามานึกเสียใจแล้วกัน!"

ไปหลี่จิ้งหงไม่มีท่าทีใดๆ ต่อบทวาจาของนาง สีหน้าเยียบเย็นและเฉยชาโดยตลอด อารมณ์ไม่กระเพื่อมไหวแม้แต่น้อยนิด

"ท่านป้า นี่ท่านจะใช้พลังยุทธ์มาบังคับจับตัวคนแล้วหรือ" ใบหน้าเล็กของโมอีเหรินโผล่ออกมาจากด้านหลังไปหลี่จิ้งหง ก่อนกล่าวไปยังเรือที่อยู่ทางด้านหน้า

"นางเด็กไร้มารยาท! เจ้ายังไม่มีคุณสมบัติเพียงพอจะมาพูดกับข้า!"

"ข้าก็ไม่อยากพูดกับท่านเหมือนกัน แต่ปัญหาคือบ่าวหญิงของท่านมาโดยไม่ได้รับเชิญ บัดนี้ก็ยังติดด้านไม่ยอมจากไป ยึดครองพื้นที่บนเรือของข้า ทำลายทัศนียภาพงดงามที่ข้าชื่นชม ขววงหูขวางตาเหลือเกิน" โมอีเหรินโคลงศีรษะเอ่ย น้ำเสียงทอดถอนใจยิ่ง "อันที่จริงข้าก็อยากจะมีมารยาทมากเช่นกัน หากแต่ท่านป้าเองก็ฟังต้องทราบว่ามีมารยาทเป็นสิ่งที่มิไว้ให้กับผู้ที่รู้มารยาท สำหรับผู้ที่ไม่รู้มารยาท ข้าเกรงว่าหากข้ามีมารยาทเกินไป ท่านป้าจะรู้สึกอับอายและน้อยเนื้อต่ำใจ!"

"ไร้มารยาท!"

โอดดาบสายหนึ่งพันตรงมาอีกครั้ง และก็ถูกไปหลิศจิงหวางไว้ตามเดิม
โมอีเหรินพูดต่อด้วยน้ำเสียงเป็นมิตร

"ท่านป้า บุรุษไม่ใช้ความรุนแรง เอ่อ...ก็ได้ ท่านป้าเป็นสตรีไม่อาจ
เรียกร้องเช่นนี้ได้ หากแต่ท่านป้า ท่านพึงต้องทราบว่าการเวลาเป็นดาบ
ฆ่าคน คนที่ไม่หยาบจะแก่ชราได้ง่าย ท่านป้าอายุมากแล้ว ก็ต้อง
บ่มเพาะร่างกายและจิตใจให้ดี มิเช่นนั้นจะทำร้าย 'ใบหน้า' ท่านอย่างมาก"
นี่คือโหมโรงการเอาคืนตามฉบับของโมอีเหรินอย่างแท้จริง

นางพูดออกมาชัดๆ ว่า 'ท่านป้าไม่ได้รับการบ่มเพาะ ท่านป้าไม่มี
คุณลักษณะอันดี'

เป็นอย่างไรเล่า!

ท่านป้าอยากทำให้จิงหวางแพ้ ขายหน้าต่อหน้าผู้อื่น เช่นนั้นข้า
ก็จะใช้นิสัยเสียๆ ของท่านป้ามาเสียดสีท่านป้าว่าความแก่ชราหน้าอายุ!

นางให้ความเคารพผู้อาวุโส แต่หากคนผู้หนึ่งจิตใจไม่ดี ไม่ว่าจะ
งดงามหรืออัปลักษณ์ไม่ว่านางจะเป็นผู้ใด ก็ล้วนน่ารังเกียจไม่ต่างกัน

"อีเหริน..." ไปหลิศจิงหวางไม่ได้หันหน้ากลับมา แต่ก็ยังรู้สึกได้ว่า
โมอีเหรินชักโมโหแล้ว

"ไม่ว่านางเป็นใคร หากนางอยากทำร้ายท่าน ข้าก็ไม่มีทางเกรงใจ
ต่อนาง" โมอีเหรินแค้นเสียง

ไปหลิศจิงหวางมึน สีหน้าที่ถูกความเย็นชาปกคลุมดูอ่อนลงเล็กน้อย
ในพริบตา เปล่งเสียงตอบรับเบาๆ "อืม"

"ไปหลิศจิงหวาง เจ้าจะมองดูนางเด็กคนนี้พูดจากับข้าเยี่ยงนี้โดย
ไม่ทำอะไรเลย?!" เสียงของ 'ท่านป้า' แหลมายิ่งนัก

"จากไปเสีย ย่อมจะไม่ได้ยินเอง" นี่เป็นนางมาหาถึงที่เอง ถ้านางไม่มาก็จะไม่ได้ยินคำพูดเหล่านี้ของโมอีเทริน โมอีเทรินเองก็จะไม่สนใจนางโดยสิ้นเชิงเช่นกัน

"ไปหลี่จิ้งหง ข้าเป็นแม่ของเจ้านะ!" น้ำเสียงของท่านป่าเต็มไปด้วยความไม่อยากจะเชื่อ

บุตรชายของนางถึงกับอนุญาตให้นางเด็กไม่รู้หัวนอนปลายเท้าผู้นี้กล่าววจาสะอ่เสียดนางถึงเพียงนี้ ข้ายังทำท่าเหมือนว่านางรนาหาที่เองอีกด้วย

นี่ก็คือบุตรชายของนางหรือ

ไปหลี่จิ้งหย่วน เขาอบรมสั่งสอนบุตรชายอย่างไรกันแน่ ถึงได้ทำให้บุตรชายไม่ยอมรับมารดาแล้ว

"ตั้งนั้นยามนี้นางถึงยังมีชีวิตอยู่" เขาชี้ช่ยาวอวี่ที่ยังนอนอยู่บนดาดฟ้าเรือ "ตั้งนั้นข้าจึงยังไม่ได้ลงมือกับท่าน"

หากไม่ได้มีความสัมพันธ์ทางสายเลือดนี้ นางคิดหรือว่านางจะมีโอกาสได้ร้องแวกแหกกระเชอค่าคนอยู่ตรงนั้น

ไปหลี่จิ้งหงพูดจากระซบยั้งเสมอมา แต่หลังจากเข้าใจความหมายแล้ว ท่านป่าก็หวิดจะกระอักเลือดด้วยความโมโห

เจ้า...เจ้าลูกอกตัญญู!

"เจ้า...จะลงมือกับข้า?" ท่านป่ากัดฟันเอ่ย

ไปหลี่จิ้งหงเงียบไม่ตอบคำ แต่แววตาเด็ดเดี่ยวแน่วแน่

เขาไม่มีทางเชื่อฟังคำมารดา สตรีตัวน้อยที่ด้านหลังเขา เขาไม่อนุญาตให้ใครหน้าไหนทำร้ายนาง

"ดี! ดีมาก" ท่านป่าหัวเราะด้วยอารามเดือดดาลสุดขีด "ข้าจะดูซิว่า

เจ้าจะมีความสามารถปกป้องนางเด็กผู้นี้สักเท่าไร หากไม่มีความสามารถ
ข้าก็จะเอาชีวิตของนาง!"

ไปหลี่จิงหงแฝกกลิ่นอายนำครั้นคร้าม กล่าวเพียงประโยคเดียว
ไปทางเรือที่อีกฝ่ายอยู่

"ใครหน้าไหนก็ห้ามทำร้ายนาง!"

5

"นี่ช่าง..."

"หล่อยิ่งนัก!"

"มีความรบกวนขอขบยั้ง"

"บุรุษที่แสนดี!"

"ช่าง...น่าอัศจรรย์ผู้นั้น"

คำพูดประโยคเดียวของไปหลี่จิ้งหงเรียกเสียงชื่นชมจากสตรีนับไม่ถ้วน
ที่มองดูอยู่

"มาด้าวหาญนี้ มาดวงอำนาจนี้มีไว้เพื่อปกป้องเพียงสาวน้อย
นางนั้น สาวน้อยผู้ที่มีบุญวาสนาเหลือเกิน!"

ชวนให้คนอีกอาริษาชิงชิง หากเป็นข้าก็คงดี...เหล่าสตรีคิดเช่นนั้น
คนบนเรือสองลำนี้ดูเหมือนจะเป็นแม่ลูกกันกระมัง ออกตั้ญญต่อ
มารดาของตนถึงเพียงนี้เพื่อสตรีนางเดียว ไม่ดีเอาเสียเลย...มีผู้พิทักษ์

จริยธรรมแอบวิพากษ์วิจารณ์ในใจเช่นกัน

มีความคิดเห็นของตนเอง รู้การควร รู้การไม่ควร มีความกล้าหาญ
มีความรับผิดชอบ เช่นนี้ถึงจะเป็นท่วงทีของคนหนุ่มอย่างพวกเรา...

เหล่าบุรุษฝันใจให้การยอมรับเขาแล้ว

"ประเดี๋ยวก่อน..."

"การแต่งกายของสองคนนี่...ดูคืดตาอยู่สักหน่อย"

ชุดสีม่วง อายูรเวทสีส้ม ใช้ดาบสีม่วง

สาวน้อยอ่อนแอในชุดปีกสวรรค์ ดูบอบบางไร้พิษภัย ข้างกายมี...

สัตว์ตัวน้อยสีขาวและสีเงินอยู่สองตัว?!

"ประมุขน้อยเกาะหุน?!"

"หลานสาวของปีศาจไม่...โมอิเอริน?!"

ครั้นถ้อยคำสองประโยคนี้ถูกเปล่งออกมาก็ก่อให้เกิดความปั่นป่วน
โกลาหลไปทั่วในทันที

เมื่อสามเดือนก่อน นามสองนามนี้ คนสองคนนี้ยังไม่เป็นที่รู้จัก ทว่า
นับตั้งแต่หัวหน้าสมาคมช่างหลอมถูกแม่มางน้อยผู้หนึ่งเอาชนะได้ใน
งานประลองผู้ครองสัตว์วิเศษและนักยุทธ ก็ยรติประวัติเป็นต้นว่า
ก่อนหน้านี้มีแม่มางน้อยผู้หนึ่งบุกไปที่สมาคมผู้ครองสัตว์วิเศษ มีเรื่อง
กับผู้อาวุโสของสมาคมช่างหลอม ไม่เห็นผู้ช่วยพิธีการหญิงของหอชื่อมิ่ง
อยู่ในสายตาก็ถูกรื้อออกมาแล้ว

และยังพลอยทำให้ เรื่องที่ข้างกายนางมีชายหนุ่มเย็นชาผู้มี
พลังแก่นแท้ลึกล้ำมีอาจยังอยู่ผู้หนึ่งถูกโจษจันออกไปเช่นกัน

จากนั้นตระกูลนักยุทธฉูและตัวนั้นก็ถูกคนบุกไปหาถึงที่ ศึกใหญ่
ของสัตว์วิเศษปะทุขึ้น... จนกระทั่งจบลง ใช้เวลาไปเพียงไม่ถึงหนึ่งเดือน

ดินแดนเทพยุทธ์รอดตายอย่างหวุดหวิด ได้รับความเสียหายหนัก ส่วนที่
ดินแดนเทพยุทธ์สามารถมั่นคงปลอดภัยได้เช่นยามนี้ ความดีความชอบ
ใหญ่ที่สุดถึงกับเป็นของคนสองคนนี้

คนหนึ่งคือชายหนุ่มที่เพิ่งถึงวัยผู้ใหญ่ อีกคนเป็นสาวน้อยที่เพิ่ง
อายุสิบห้า

ต่อจากนั้นฐานะของพวกเขาก็ถูกเปิดเผย

ชายหนุ่มมาจากเกาะหุนที่ลึกลับที่สุดในดินแดน และยังเป็น
ประมุขน้อยของเกาะหุน นามว่า 'ไปหลี่จิงหง'

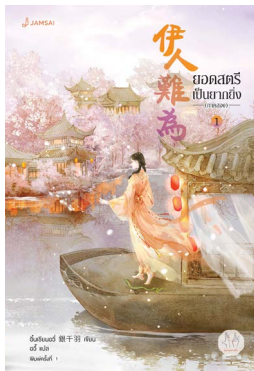
ส่วนสาวน้อยนั้นเป็นหลานสาวของโมซังเงินที่คนเรียกขานว่าปีศาจโม
ผู้เป็นยอดของยอดฝีมือที่ทุกคนในดินแดนไม่ยอมให้มีเรื่องด้วยที่สุด นามว่า
'โมอีเหริน'

สองคนนี้ถึงกับมาเยือนเมืองอึ้งสุ่ย อีกทั้งบัดนี้ยังมีเรื่องกับผู้อื่นอีกแล้ว
มีหน้าซ้ำฝ่ายตรงข้ามก็...ดูเหมือนจะเป็นมารดาของไปหลี่จิงหง!

ทว่าเกาะหุน...มีฮูหยินด้วยหรือ เป็นผู้ใดกัน

เนื่องจากเกาะหุนเก็บตัวเงียบเกินไป ดังนั้นทุกคนจึงล้วนไม่รู้

ด้วยเหตุนี้ทุกคนจึงดำเนินเจตจำนงอันอยากรู้อยากเห็นและอยากชม
เรื่องสนุกต่อไป ต่างเบิกตากว้าง รอดูเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นต่อจากนี้

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3FEzZ97>